

369.296
ด 73.111
ว.2

ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ควบคุมความประพฤติ
สำนักงานคุมประพฤติ จังหวัดสุพรรณบุรี

23 ส.ค. 2539

ปริญญานิพนธ์
ของ
อิศรินทร์ ไชยวุฒิมังษ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
กันยายน 2537
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

197024

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยความกรุณาของ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และอาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ ประธานและกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้ ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ ตลอดจนปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในการทำปริญญานิพนธ์แก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จิตรสุกกุล รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง อาจารย์พรพรรณ พิเศษ วาณิชการ ที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ พิจารณาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณ คุณณณมล ผดุงจิตร หัวหน้าสำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุพรรณบุรี พนักงานคุมประพฤติ งานควบคุมและสอดส่อง ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน ตลอดจนอำนวยความสะดวกในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดีและขอขอบใจ ผู้ถูกคุมความประพฤติทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ คุณเอกชัย จิตรวิทยานนท์ คุณสันต์ บุญอ่ำ คุณนิสสัยชล พงษ์พานิชานาญเวช และคุณนิติไทย นัมคณิสร์ ที่ให้กำลังใจในการทำงานวิจัยจนเสร็จ นอกจากนี้ ขอขอบคุณเพื่อน ๆ นิสิตวิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนวทุกคน ที่มีส่วนช่วยให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในชีวิตขณะที่เป็นนิสิตของสถาบันแห่งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณโสภา มะศรีศรี ที่ช่วยให้ข้อคิดในการดำเนินชีวิตการเรียนและชีวิตจริง
ผลแห่งความดีทั้งหมด ขอมอบให้คุณแม่อาภรณ์ ปัญญาวิวัฒน์และคุณพ่อภูษพงษ์ ประจิตร
ผู้ซึ่งเป็นที่เคารพยิ่งของผู้วิจัย

และสุดท้ายนี้ขอขอบใจ คุณเฉลย โพธิ์เผื่อนน้อย คุณธนินฐา ปัญญาวิวัฒน์ เด็กชายไฉน และเด็กหญิงปรองแกว ปัญญาวิวัฒน์ ที่เป็นที่กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

อิศรินทร์ ปัญญาวิวัฒน์

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	คำนำ	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
	สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย	9
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม	10
	เอกสารเกี่ยวกับเรื่องบุหรี	24
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุมประพฤติ	35
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	42
	ประชากร	42
	กลุ่มตัวอย่าง	42
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	43
	แบบแผนการทดลอง	46
	การวิเคราะห์ข้อมูล	49
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	49
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	50
	สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	50
	ผลการศึกษาค้นคว้า	50

5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	54
บทย่อ	54
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	54
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	54
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	54
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	55
การดำเนินการทดลอง	55
การวิเคราะห์ข้อมูล	56
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	57
อภิปรายผล	57
ข้อเสนอแนะ	60
 บรรณานุกรม	 61
ภาคผนวก	67
ภาคผนวก ก	68
ภาคผนวก ข	87
 ประวัติย่อของผู้วิจัย	 111

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงแบบแผนการทดลอง แบบ One Group Pretest-Posttest Design	47
2 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ควบคุมความประพฤติ ก่อนและหลัง การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม	51
3 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ควบคุมความประพฤติ ก่อนและหลัง การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม	85
4 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ควบคุมความประพฤติ ตลอดระยะเวลาการทดลอง	102
5 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ควบคุมความประพฤติ ตลอดระยะเวลาการทดลอง	103

บัญชีภาพประกอบ[illegible]

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

ในปัจจุบันทั่วโลกต่างยอมรับว่า การสูบบุหรี่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพ และเป็นสาเหตุร้ายอย่างหนึ่ง แพทย์ได้สำรวจเกี่ยวกับอันตรายจากการสูบบุหรี่ รวมทั้งผ่าพิสูจน์พยาธิสภาพในร่างกายของคนและการทดลองทางคลินิก ซึ่งได้รับยืนยันว่า การสูบบุหรี่ทำให้คนเราเกิดโรคนานาชนิด (อดุลย์ รัตนันเกษม. 2534 : 12) และจากการสำรวจประชากรทั่วโลกพบว่า มีการตายปีละ 3 ล้านคน อันเป็นผลจากการสูบบุหรี่ หรือประมาณ 8,000 คน ต่อวันและยังเป็นสาเหตุการตายอันดับ 1 ในประเทศสหรัฐอเมริกา (ประกิจ วาทีสาธกิจ. 2536 : 11)

สุพิศตร์ วาณิชเสนี (2536 : 12) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประชากรผู้สูบบุหรี่ พบว่า จำนวนผู้สูบบุหรี่เพิ่มขึ้นทั้ง ๆ ที่ผู้สูบบุหรี่ถึงพิษภัยของบุหรี่ ในจำนวนของผู้ที่สูบบุหรี่ที่เพิ่มขึ้นนี้ พบว่าอัตราการเพิ่มของผู้ที่สูบบุหรี่ส่วนใหญ่จะเป็นวัยรุ่น จากการศึกษาเกี่ยวกับช่วงอายุของประชากรที่สูบบุหรี่ของ ประกิจ วาทีสาธกิจ (2533 : 19) พบว่า คนไทยสูบบุหรี่ประมาณ 10 ล้านคน และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มขึ้นอีก ร้อยละ 10 ต่อปี บุคคลที่อายุ 12 - 15 ปี สูบบุหรี่ ร้อยละ 31.25 อายุ 15 - 20 ปี สูบบุหรี่ ร้อยละ 46.25 อายุ 20 - 35 ปี สูบบุหรี่ ร้อยละ 20 และอายุ 35 ปีขึ้นไปสูบบุหรี่ร้อยละ 2.5 แสดงว่า 2 ใน 3 ของผู้ที่สูบบุหรี่จะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 15 - 20 ปี ซึ่งกำลังอยู่ในวัยอันเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญของประเทศ การป้องกันการสูบบุหรี่จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง และมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะเมื่อมีการติดบุหรี่แล้วการที่จะเลิกสูบบุหรี่เป็นไปได้ยากพอ ๆ กับการเลิกเสพยาเสพติดอื่น ๆ

ปัจจุบัน รัฐบาลได้เล็งเห็นถึงผลร้ายจากการสูบบุหรี่ ดังนั้นในปี พ.ศ. 2535 รัฐบาลได้ออกกฎหมายห้ามไม่ให้สูบบุหรี่ตามสถานที่ต่าง ๆ ที่กำหนดไว้โดยออกพระราชบัญญัติ 2 ฉบับ คือ พระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2535 โดยจำกัดอายุคนซื้อ-ขายบุหรี่และพระราชบัญญัติคุ้มครองสุขภาพผู้ไม่สูบบุหรี่ พ.ศ. 2535 โดยรณรงค์ให้มีเขตปลอดบุหรี่ สำหรับผู้ที่ไม่สูบบุหรี่ด้วย (สุรพงศ์ อัมพันวงษ์. 2536 : 28)

การสูบบุหรี่นอกจากมีผลร้ายต่อผู้ที่สูบแล้ว ยังนำไปสู่การเสกติดสารเสพติดอื่น ๆ เช่น เหล้า กัญชา ฝิ่น เฮโรอีน (โสภณ ชูพิกุลชัย และคนอื่น ๆ. 2535 : 73) ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจเกี่ยวกับสาเหตุของการสูบบุหรี่ของ ฝน แสงสิงแก้วและคนอื่น ๆ (สาริณี พงษ์เจริญไทย. 2534 : 2; อ้างอิงมาจาก ฝน แสงสิงแก้วและคณะ. 2518) พบว่า นักเรียนที่ติดสารเสพติดส่วนใหญ่มีกติดบุหรี่ก่อน จากนั้นจึงเปลี่ยนไปสู่การเสกติดที่รุนแรงขึ้น นอกจากนี้สำนักงานควบคุมการบริโภคยาสูบ (2536 : 1) ได้เผยแพร่เกี่ยวกับพิษภัยเกี่ยวกับบุหรี่ว่า บุหรี่เป็นยาเสพติดชนิดหนึ่ง นิโคตินที่มีอยู่ในบุหรี่ จะออกฤทธิ์ต่อทั้งระบบประสาทส่วนกลาง และระบบประสาทส่วนปลายและ ธีระ ลีเมศิลา (2523 : 85) กล่าวว่าผลของการศึกษาผู้ป่วยที่เป็นมะเร็งในปอดพบว่า ในระยะ 8 ปีที่ผ่านมาปรากฏว่าร้อยละ 80 ของผู้ป่วยมีประวัติสูบบุหรี่จัด คือวันละ 20 มวนหรือมากกว่า และสูบบุติดต่อกันเป็นเวลา 20 ปีขึ้นไปเป็นมะเร็งในปอด

เนื่องจากการสูบบุหรี่เป็นพฤติกรรมที่ยอมรับกันในสังคม และได้รับอิทธิพลจากปัจจัยหลายอย่างเช่น สิ่งแวดล้อม สังคมตลอดทั้งจิตใจของผู้ที่สูบบุหรี่ การที่ผู้สูบบุหรี่ส่วนมากยังคงสูบบุหรี่อยู่ มิใช่เพียงต้องการสูบ แต่เนื่องจากการเลิกสูบบุหรี่มีใช้เรื่องง่าย เพราะยาสูบและนิโคตินเป็นสิ่งเสพติดและเป็นสารก่ออาการติดยา โดยกระบวนการทางเภสัชวิทยาและทางพฤติกรรมที่ทำให้การเสกติดยาสูบเป็นกระบวนการคล้ายคลึงกับการเสกติดสารเฮโรอีนและโคเคน การจะเลิกจากการเสกติดที่มีอยู่ในบุหรี่จึงจำเป็นต้องใช้ความมุ่งมั่น และการสร้างแรงจูงใจของผู้เสกเอง เพื่อจะยุติการสูบบุหรี่ (ชวนพิศ บุญยรัตเวช. 2536 : 1 - 2)

ผู้วิจัยเป็นพนักงานคุมประพฤติ สังกัดสำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุพรรณบุรี มีหน้าที่หลักคือ แก่ไขข้อผู้กระทำผิด ให้กลับตนเป็นพลเมืองดีของสังคม โดยผู้กระทำความผิด ซึ่งเรียกว่า ผู้ถูกคุมความประพฤติ ยังคงดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างปกติภายใต้การควบคุมและสอดส่องและดูแลของพนักงานคุมประพฤติ (กรมคุมประพฤติ. 2537 : 10 - 12)

กรมคุมประพฤติ (2537 : 27 - 29) เป็นกรมหนึ่งของกระทรวงยุติธรรม มีหน้าที่ แก่ไขข้อและนำผู้กระทำผิดให้กลับตนเป็นพลเมืองดี เริ่มดำเนินงานตั้งแต่วันที่ 7 สิงหาคม 2522 จนถึงปัจจุบัน จากสถิติผลงานที่ผ่านมาและในบรรดาคดีต่าง ๆ นั้น ปรากฏว่า ในคดียาเสพติดมี ผู้ถูกคุมความประพฤติมากที่สุด คือ คิดเป็นร้อยละ 61.8 ของจำนวนคดีทั้งหมด 28,830 คดีทั่วประเทศ และจากการสำรวจเกี่ยวกับผลการคุมความประพฤติของ กรรขช นาควิเชตร

(2529 : 84) ปรากฏว่า ผู้ถูกคุมความประพฤติในคดียาเสพติดเป็นผู้ปฏิบัติผิดเงื่อนไขมากที่สุด สาเหตุที่ผู้ถูกคุมความประพฤติปฏิบัติผิดเงื่อนไขก็เพราะว่า ผู้ถูกคุมความประพฤดียังคงกลับไปเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดอีก

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ถูกคุมความประพฤติ และสำรวจพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติในคดียาเสพติด ของสำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 50 คน พบว่า ผู้ถูกคุมความประพฤติ มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ตั้งแต่ 1 มวน ถึง 30 มวน ต่อวัน ซึ่งโดยเฉลี่ย ประมาณ 10 มวนต่อวัน และมีผู้ถูกคุมความประพฤติประมาณ 10 คน ที่มีอัตราการสูบบุหรี่ ตั้งแต่ 20 มวนขึ้นไป และสูบบุหรี่มาแล้วไม่ต่ำกว่า 5 ปี เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราเฉลี่ยของ ประชากรที่สูบบุหรี่ทั้งประเทศ พบว่า ผู้ถูกคุมความประพฤติมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่สูงกว่าพฤติกรรม การสูบบุหรี่ของประชากรทั่วไปที่สูบบุหรี่วันละ 8 มวนต่อวัน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2533 : 20) และการที่ผู้ถูกคุมความประพฤติสูบบุหรี่ย่อมมีโอกาสจะกลับไปสู่การเสพติดสิ่งเสพติดประเภทอื่น ๆ ได้อีก เช่น เหล้า ฝิ่น เฮโรอีน (โสภณ ชูพิกุลชัยและคนอื่น ๆ. 2535 : 73) จากสภาพ ที่ปรากฏถึงแม้ว่าผู้ถูกคุมความประพฤติจะอยู่ในระยะของการคุมประพฤติ โดยมีพนักงานคุมประพฤติ ดูแล แต่โอกาสของความเป็นไปได้ในการกลับไปเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดดังกล่าว ย่อมมีสูงกว่าบุคคล ทั่วไปที่ไม่เคยเสพยาเสพติดใดมาก่อน ดังนั้น วิธีการช่วยเหลือบุคคลเหล่านั้นจึงต้องมีความละเอียด อ่อนและเข้าใจพื้นฐานพฤติกรรมของเขา รวมทั้งวิธีการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อสังคมด้วย (กรมคุมประพฤติ. 2536 : 6)

แม้ว่าการสูบบุหรี่เป็นพฤติกรรมที่เลิกได้ยากมากเพียงไร แต่มีผู้ศึกษาค้นคว้าและวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลสามารถที่จะช่วยให้บุคคลเลิกสูบบุหรี่ได้ ดังการศึกษาชุมชน 3 แห่งที่ เมืองสแตนฟอร์ด (Stanford Three - Community Study) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม การสูบบุหรี่จากกลุ่มประชากร จำนวน 20,000 คน โดยสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่มรวมเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มแรกปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ กลุ่มที่ 2 ให้ข่าวสารทางสื่อมวลชน เท่านั้นและกลุ่มที่ 3 ให้ข่าวสารทางสื่อมวลชนร่วมกับการให้คำปรึกษารายบุคคล แล้วติดตามผลภายหลังการทดลองดังกล่าว 3 ปี พบว่า กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 3 จำนวนร้อยละ 50 สามารถเลิกสูบบุหรี่ได้ส่วนกลุ่มตัวอย่างอีก 2 กลุ่ม นั้นพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลงไม่เกินร้อยละ 10 ในปีแรกแล้ว พฤติกรรมการสูบบุหรี่กลับเกิดขึ้นเช่นเดิมอีก (อดัมสเบิร์ก ศรีแสงนาม. 2530 : 19) นอกจาก

นี้กระทรวงสาธารณสุขแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่าผู้สูบบุหรี่ร้อยละ 90 ต้องการจะเลิกสูบบุหรี่ และผู้สูบบุหรี่ส่วนมากได้ลองพยายามแล้ว อย่างน้อย 1 ครั้งและพบว่าในกลุ่มผู้ที่หยุดสูบบุหรี่ได้เป็นเวลานานส่วนใหญ่ประสบความสำเร็จได้ด้วยตนเอง (อดมศิลป์ ศรีแสงนาม. 2530 : 19) และแมคฟาร์แลนด์ (ธีระ ลิมศิลา. 2523 : 8 ; อ้างอิงมาจาก MacFarland. n.d.) กล่าวว่า "ควรงดการสูบบุหรี่ทันที ไม่ใช่การลดการสูบบุหรี่" เพราะการสูบบุหรี่น้อยลงจะมีโอกาสสูบบุหรี่อีกและสิ่งสำคัญที่สุดในการเลิกสูบบุหรี่คือหัวใจของเราเอง

จากการศึกษาทฤษฎีต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมน่าจะเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติได้ ทั้งนี้เพราะว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นกระบวนการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา หรือผู้ถูกคุมความประพฤติ โดยเน้นการปรับหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้รับคำปรึกษาให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และสามารถปฏิบัติได้จริง โดยใช้กระบวนการที่มีเป้าหมายและมีระบบ (สมพร สุทัศนีย์. 2533 : 158 - 160) ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัย จึงมีความประสงค์ที่จะศึกษา ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุพรรณบุรี

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

ผู้ถูกคุมความประพฤติมีพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ลดลงภายหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะ ได้ทราบถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ที่มีต่อพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุพรรณบุรี และจะเป็นแนวทางให้พนักงานคุมประพฤติเลือกใช้วิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ในการลดพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีความต้องการที่จะเลิกสูบบุหรี่ มีอายุตั้งแต่ 20 - 25 ปี สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นระยะเวลา 5 - 7 ปี และมีปริมาณการสูบบุหรี่ 20 - 30 มวน ต่อวัน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างเฉพาะเจาะจง จำนวน 15 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีความต้องการจะเลิกสูบบุหรี่ มีอายุระหว่าง 20 - 25 ปี สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นระยะเวลา 5 - 7 ปี และมีปริมาณการสูบ 20 - 30 มวนต่อวัน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย จากประชากรมาจำนวน 7 คน โดยมีขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ให้ผู้ถูกคุมประพฤติทั้งหมดจำนวน 50 คน ตอบแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่
2. นำแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่มาตรวจและคัดเลือกแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 20 - 25 ปี มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นระยะเวลา 5 - 7 ปี และสูบบุหรี่เฉลี่ย 20 - 30 มวน ต่อวัน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน
3. สัมภาษณ์ผู้ถูกคุมความประพฤติในข้อ 2 เพื่อสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลองแล้วสุ่มอย่างง่ายมา จำนวน 7 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

- 3.1 ตัวแปรอิสระ คือ การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
- 3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการสูบบุหรี่

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม หมายถึง กระบวนการให้ความช่วยเหลือเป็นรายบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาหรือผู้ถูกคุมความประพฤติ มีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลง โดยมีกระบวนการให้คำปรึกษาดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นให้คำปรึกษา เป็นขั้นการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษา กับ

ผู้ถูกคุมความประพฤติ ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ เกิดความรู้สึกรอบอันสบายใจ ปลอดภัยไว้วางใจและเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือ ในการปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษาผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

ผู้ให้คำปรึกษาเริ่มใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และให้กำลังใจ เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ ระบุพฤติกรรมการสับสนหรือของคนที่ทำให้ผู้อื่นเกิดความเดือดร้อนและอันตราย ต่อสุขภาพร่างกาย โดยมีขั้นตอน 5 ขั้นตอน

2.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ พิจารณาว่า พฤติกรรมการสับสนหรือพฤติกรรมใดบ้าง ที่ผู้ถูกคุมความประพฤติต้องแก้ไข สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่ผู้ถูกคุมความประพฤติจะปฏิบัติได้

2.2 ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้ถูกคุมความประพฤติสำรวจพฤติกรรมที่ตนเองต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใด หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดมาก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ หรือเรียกว่า "เงื่อนไขนำ" และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น ซึ่งเรียกว่า "เงื่อนไขตาม"

เงื่อนไขนำ----->พฤติกรรม----->เงื่อนไขตาม

2.3 เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมที่ทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพตนเอง และผู้อื่น ผู้ถูกคุมความประพฤติต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมนั้น ๆ แล้ว ผู้ให้คำปรึกษา ให้ผู้ถูกคุมความประพฤติทำสัญญาหรือข้อตกลงเพื่อจะดำเนินการแก้ไข พฤติกรรมนั้นต่อไป

2.4 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมซึ่ง ได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิสัยทัศน์ การเสริมแรงทางสังคมและการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการวางเงื่อนไข พฤติกรรมการสับสนหรือที่ต้องการลดอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ พร้อมทั้งแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ

ในการใช้เทคนิคของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนั้น ผู้ให้คำปรึกษาอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิค หรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้ง แล้วแต่ความเหมาะสม

2.5 ผู้ให้คำปรึกษาประเมินผล การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ว่าเป็นไปได้ตามเป้าหมายที่กำหนดหรือไม่ โดยประเมินผลอย่างต่อเนื่องจากแบบรายงานผลพฤติกรรมการสูบบุหรี่ (Self Report) ของผู้ถูกคุมความประพฤติตลอดระยะเวลาที่ดำเนินการทดลอง

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้ถูกคุมความประพฤติสรุปผลของการให้คำปรึกษาในแต่ละครั้ง พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้ถูกคุมความประพฤติซักถาม และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม

2. พฤติกรรมการสูบบุหรี่ หมายถึง การที่ผู้ถูกคุมความประพฤติสูบบุหรี่เป็นประจำ วันละ 20 - 30 มวน และสูบบุหรี่ติดต่อกันเป็นเวลา 5 - 7 ปี ทั้งที่บ้านและที่ทำงานเพื่อผ่อนคลายความไม่สบายใจ ความผิดหวัง ความเครียด เพื่อระงับความตื่นเต้น เพื่อให้สามารถทำงานได้อย่างกระฉับกระเฉงและสูบบุหรี่เพราะความเคยชิน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 พฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้าน ได้แก่ การสูบบุหรี่ก่อนเข้าห้องน้ำ ระหว่างเข้าห้องน้ำ หลังรับประทานอาหารเช้า อ่านหนังสือพิมพ์ เวลาดูโทรทัศน์ เวลาพักผ่อน เวลาอยู่คนเดียว เวลาที่อยู่กับเพื่อนฝูง

2.2 พฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงาน ได้แก่ การสูบบุหรี่ตอนพักเที่ยง ก่อนเข้าทำงาน หลังรับประทานอาหารเช้า ขณะทำงาน หลังเลิกงาน เวลาอยู่คนเดียว

พฤติกรรมการสูบบุหรี่วัดได้จากแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ก่อนและหลังการทดลอง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผู้วิจัยเสนอพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติที่ได้จากแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง ในรูปกราฟ

3. ผู้ถูกคุมความประพฤติ หมายถึง ผู้กระทำผิดทางอาญาที่ศาลพิพากษาว่ามีความผิดในคดีเกี่ยวกับผิด พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ และมีโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี แต่ให้รอการกำหนดโทษหรือกำหนดโทษไว้แล้ว แต่ให้รอการลงโทษไว้ ภายในระยะเวลาที่กำหนดและสั่งคุมความประพฤติ ผู้กระทำผิดนั้นไว้ พร้อมกับกำหนดเงื่อนไขให้ผู้กระทำผิดปฏิบัติตามในระหว่างการคุมความประพฤติ และปล่อยตัวผู้กระทำผิดไปใช้ชีวิตในสังคมตามปกติ ภายใต้เงื่อนไขและภายใต้การควบคุมสอดส่อง

ของพนักงานคุมประพฤติ ซึ่งเป็นเพศชาย ที่มีอายุระหว่าง 20 - 25 ปี สำเร็จการศึกษาระดับ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นระยะเวลา 5 - 7 ปี และสูบบุหรี่ จำนวน
20 - 30 มวนต่อวัน

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
ดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา
 - 1.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
 - 1.3 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3.1 ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการให้ความช่วยเหลือแก่มนุษย์
 - 1.3.3 จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3.4 ลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3.5 กลวิธีและเทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
2. เอกสารเกี่ยวกับเรื่องบุหรี
 - 2.1 บุหรีและพิษภัยของบุหรี
 - 2.2 โรคที่เกิดจากการสูบบุหรี
 - 2.3 ปัญหาของการสูบบุหรี
 - 2.4 ผลกระทบต่อคนข้างเคียง
 - 2.5 สาเหตุของการติดบุหรี
 - 2.6 การป้องกันการสูบบุหรี
 - 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าเรื่องบุหรี
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุมประพฤติ
 - 3.1 ความหมายของการคุมประพฤติ

- 3.2 วัตถุประสงค์ของการคุมประพฤติ
- 3.3 หลักเกณฑ์ทั่วไปของการคุมประพฤติ
- 3.4 เงื่อนไขการคุมความประพฤติ
- 3.5 ระยะเวลาในการคุมประพฤติ
- 3.6 องค์ประกอบของการคุมประพฤติ
- 3.7 ขั้นตอนการปฏิบัติงานควบคุมและสอดส่อง

1. เอกสารงานและวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา

อิงลิช และอิงลิช (English and English. 1958 : 127) ได้อธิบายความหมายของการให้คำปรึกษาว่า การให้คำปรึกษาเป็นสัมพันธภาพซึ่งบุคคลผู้หนึ่งพยายามที่จะให้ความช่วยเหลือบุคคลอีกผู้หนึ่งให้มีความเข้าใจและแก้ไขปัญหาของเขาได้

เบิร์คส์ และสเตฟเฟิล (Burks and Steffle. 1979 : 14) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา หมายถึง สัมพันธภาพอันเป็นวิชาชีพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาที่ผ่านการฝึกฝนอบรมกับผู้รับคำปรึกษา โดยปกติสัมพันธภาพนี้จะเข้าไปในรูปแบบบุคคลต่อบุคคล แต่ในบางครั้งก็เกี่ยวข้องกับบุคคลมากกว่าสองคนขึ้นไป เป็นการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจ และมองชีวิตของตนเองได้ชัดเจน กระจ่างแจ้ง ตลอดจนเรียนรู้ที่จะก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตนเป็นผู้ตัดสินใจเลือกด้วยทางเลือกและวิธีการที่เหมาะสม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 124) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการของการช่วยเหลือและในกระบวนการนี้จะก่อให้เกิดสัมพันธภาพของการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและได้รับการฝึกฝนมา และพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา เข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพมีความสบายใจขึ้น เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึก ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ ในวิถีทางที่ดีขึ้น และสามารถวางโครงการในอนาคตของตนได้

วัฒนา พิชราวนิช (2531 : 152) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาหมายถึง กระบวนการสำคัญที่จะช่วยให้ผู้ประสบปัญหาสามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง รู้จักและเข้าใจตนเองเป็นอย่างดี

สามารถวางแผนทางชีวิตในอนาคตได้ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

เจียร์นีย์ ทรวงชัยกุล (2533 : 734) สรุปความหมายของการให้คำปรึกษาว่า การให้คำปรึกษาคือ กระบวนการช่วยเหลือ ซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ร่วมมือกันเป็นอย่างดี ระหว่างบุคคลอย่างน้อยสองคน ได้แก่ ผู้ให้บริการปรึกษา ซึ่งมีคุณสมบัติด้านส่วนตัว และคุณสมบัติด้านวิชาชีพที่เหมาะสม ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับบริการปรึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่ประสบปัญหาต้องการพัฒนาและต้องการความช่วยเหลือเพื่อให้เขามีความเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะและความสามารถในการตัดสินใจและแก้ไขปัญหาด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองอย่างเหมาะสมและดำเนินชีวิตด้วยความสุขตามควรแก่สภาพ

โรบินสัน (Robinson. 1950 : 20) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษา คือ การที่ผู้รับคำปรึกษามีความรู้สึกว่า จัดการกับปัญหาของตนเองได้มากขึ้น และสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างแท้จริงไม่เฉพาะแต่ในขณะนี้ แต่หมายถึงในสถานการณ์อื่น ๆ ในอนาคตด้วย

นอกจากนี้ ไทเลอร์ (Tyler. 1969 : 20) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาว่าเป็นวิชาชีพที่มุ่งให้บริการแก่บุคคลธรรมดาสามัญ ในการที่จะช่วยให้เขาสามารถตัดสินใจและพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้าต่อไป และยังเป็นการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ตลอดจนการจัดการกับปัญหา อุปสรรคต่าง ๆ ที่ค้างคาอยู่ในใจให้หมดไป

พัชรวิมลย์ กำเนิดเพชร (2533 : 5) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้ให้คำปรึกษาไว้ดังต่อไปนี้

1. มีความรู้ (Knowledge) ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะให้คำปรึกษาเป็นอย่างดีรวมถึงความรู้พื้นฐานที่จะทำความเข้าใจในปัญหาของผู้รับคำปรึกษา รู้จุดเด่นและจุดด้อยและสามารถให้การศึกษาให้ความรู้แก่ผู้มีปัญหาได้ถูกต้องตามหลักวิชาการ
2. มีทัศนคติ (Attitude) ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องมีทัศนคติที่ดีต่อการให้คำปรึกษา มีความจริงใจที่จะช่วยเหลือมีความเห็นใจ และเข้าใจรู้สึกร่วมไปกับผู้รับคำปรึกษาการมีความเข้าใจและเห็นใจ ย่อมจะช่วยให้รู้สึกไม่อาย ที่จะพูดถึงปัญหาของตนและค้นหาความเป็นจริงเพื่อทำความเข้าใจพฤติกรรมของตน
3. มีทักษะ (Skill) ผู้ให้คำปรึกษา จำเป็นต้องมีทักษะในการให้คำปรึกษา ซึ่งหมายถึง การนำความรู้และทัศนคติมาประยุกต์ใช้ในการให้คำปรึกษา อย่างมีประสิทธิภาพเป็น

ประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน ทำให้ผู้รับคำปรึกษามีทางออก เข้าใจตนเอง เป็นที่พอใจที่จะได้รับความช่วยเหลือ

จากความหมายของการให้คำปรึกษาดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษา คือ กระบวนการช่วยเหลือซึ่งเกิดจากสัมพันธภาพ ระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ได้แก่ ผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษาโดยผู้ให้คำปรึกษา เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติส่วนตัวและคุณสมบัติด้านวิชาชีพที่เหมาะสม ตลอดจนได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี เพื่อที่จะช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาให้มีความเข้าใจตนเอง สิ่งแวดล้อม ตลอดจนสามารถนำศักยภาพของตนเองมาใช้ได้ อย่างเหมาะสมและมีพฤติกรรมต่าง ๆ ในทางที่ดีขึ้น

1.2 ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 179) ได้อธิบายความหมายของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลว่า เป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อม สามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 407) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เป็นการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ขอรับคำปรึกษา โดยให้คำปรึกษาเป็นการส่วนตัวแก่บุคคลเฉพาะรายในแต่ละครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาด้วยตนเองได้อย่างเหมาะสม สามารถวาง โครงการชีวิตของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

1.2.1 ข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 411) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษา ได้รับความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาเฉพาะของเขาจากผู้ให้คำปรึกษาโดยตรงด้วยความละเอียด ครอบคลุม และรอบคอบอย่างเพียงพอ
2. ผู้รับคำปรึกษา เป็นจุดสนใจของผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในการให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง เขาจึงเป็นผู้ที่ควรจะได้รับประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่

3. ผู้รับคำปรึกษา กล้าที่จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษาซึ่งจะช่วยให้การวินิจฉัยปัญหาและหาทางแก้ไข ได้ถูกต้องรวดเร็วขึ้น

4. ผู้รับคำปรึกษา ไม่ต้องกังวลถึงความคิดเห็น และความรู้สึก หรือข้อเสนอแนะของผู้อื่น นอกจากของผู้ให้คำปรึกษาเพียงผู้เดียวระหว่างการให้คำปรึกษา

5. ผู้รับคำปรึกษา ไม่ต้องวิตกกังวลถึงความไม่พร้อมทางด้านทักษะในเรื่องมนุษยสัมพันธ์ หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของเขาในการแสดงออกกับผู้อื่น เพราะเขาจะมีความสัมพันธ์เฉพาะกับผู้ให้บริการปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในระหว่างการให้คำปรึกษา

1.2.2 ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 412) ได้กล่าวถึง ข้อจำกัดบางประการของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษา ซึ่งอยู่ในวัยรุ่น โดยทั่วไปไม่มีความเชื่อว่าปัญหาที่ตนประสบนั้นเพื่อนรุ่นเดียวกันจะเข้าใจ และหาทางออกให้ได้ดีกว่าความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ต่างวัย และต่างความคิดจากเขา เช่น ครูแนะแนว เป็นต้น

2. ผู้รับคำปรึกษา ซึ่งอยู่ในวัยรุ่น โดยธรรมชาติไม่ต้องการแสดงตนอย่างเปิดเผยว่าไม่มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาด้วยตนเองให้ผู้ใหญ่ได้รู้ เพราะเกรงจะเสียสถานภาพที่ตนจะถูกมองว่าเป็นเด็ก

3. ผู้รับคำปรึกษา เสียโอกาสอันดีที่จะเสริมสร้างทักษะทางมนุษยสัมพันธ์และการปรับตัวต่าง ๆ กับเพื่อนคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกันที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกับตน

4. ผู้รับคำปรึกษา อาจเกิดความเคยชินที่จะไว้วางใจและต้องการพึ่งพาความช่วยเหลือ เฉพาะจากผู้ให้คำปรึกษาเท่านั้น

5. การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เวลาและบุคลากรซึ่งมีอยู่จำกัด ดังนั้นนักเรียนบางคนที่ต้องการได้รับการให้คำปรึกษา จึงอาจจะไม่ได้รับการบริการโดยทั่วถึง

1.3 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.3.1 ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ครัมโบลท์ (Kruboltz) และ ทอร์เสน (Thoresen) เป็นบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม (Behavioral Counseling) ซึ่งการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้มีพื้นฐานมาจากแนวความคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ของจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ที่สำคัญ 3 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning) ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขการกระทำ (Operant Conditioning) และ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning) การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมยึดหลักว่า พฤติกรรมมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ส่วนกระบวนการให้คำปรึกษานั้น พยายามให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เพื่อเป็นการแก้ปัญหาและปรับปรุงตนเอง วิธีนี้มีความเห็นว่าการที่จะทำให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ปัญหาของตนเองได้นั้น ไม่ใช่เพียงแต่ให้ความอบอุ่น ยอมรับและเข้าใจผู้รับคำปรึกษาเท่านั้น ผู้ให้คำปรึกษาต้องเน้นการสร้างประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้ หรือการเปลี่ยนพฤติกรรมไปในแนวที่ต้องการ ซึ่งจะใช้หลักการเรียนรู้ เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนพฤติกรรม เช่น ใช้หลักการให้แรงเสริมต่อพฤติกรรมที่ตนต้องการเพื่อให้เกิดพฤติกรรมนั้นอีก (ประหยัต ลักษณะงาม. 2524 : 97)

วิญญู พลศรี (2531 : 321) ได้กล่าวถึงความเป็นมาของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เป็นการให้คำปรึกษาที่ใช้พื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งหมายถึง ลักษณะของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเนื่องมาจากได้รับประสบการณ์ (Experiences) ผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีนี้ จะเน้นวิธีการที่มีระบบ ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา

การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ยึดหลักว่า พฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้ และเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยจะเลือกใช้กลวิธีให้เหมาะกับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน

1.3.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการให้คำปรึกษาตามแนวทางของพฤติกรรมนิยม

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2533 : 771) ได้อธิบายเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ตามแนวคิดของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ดังนี้

1. มนุษย์เกิดมาอย่างเป็นกลาง ๆ เหมือนกับเป็นกระดานชนวนที่ว่างเปล่า คือไม่มีทั้งสิ่งที่ดีและเลวติดตัวมาแต่กำเนิดแต่พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลผลิตซึ่งเกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม

2. มนุษย์มีความสามารถที่จะควบคุมและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ก็ตาม

อาภา จันทรสกุล (2535 : 22) ได้กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ว่ามนุษย์เกิดมาไม่มีทั้งดีและเลว มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมพฤติกรรมของมนุษย์ เป็นผลมาจากการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ทำให้เกิดขึ้นได้โดยการจัดสิ่งแวดล้อมภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ การเรียนรู้เดิมสามารถทำให้หมดไปและทำนองเดียวกันสามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ขึ้นได้มนุษย์สามารถที่จะควบคุมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้แม้จะอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับ นันทิกา แยมสรวล (2523 : 94 - 95) ที่กล่าวว่า นักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมมองธรรมชาติของมนุษย์ ว่ามนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์เป็นผลจากการที่มนุษย์มีปฏิกิริยาตอบสนองต่อ สิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการเรียนรู้ ถ้าบุคคลใดมีอำนาจสามารถควบคุมสิ่งแวดล้อมได้บุคคลนั้นก็มีโอกาสกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดขึ้นได้

นอกจากนี้ ทอริเสน (วิญญู พูลศรี. 2531 : 322-324 ; อ้างอิงมาจาก Thoresen. 1969) ได้อธิบายความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการให้คำปรึกษาตามแนวทางของพฤติกรรมนิยมไว้ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ดังนั้นพฤติกรรมจึง เป็นสิ่งที่เปลี่ยนได้
2. การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของบุคคลได้ด้วย
3. การเปลี่ยนแปลงของบุคคลจะเป็นไปตามหลักของการเสริมแรง (Reinforcement) และหลักของการใช้ตัวแบบทางสังคม (Social Modeling)
4. มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมถ้าบุคคลใดสามารถควบคุมสิ่งแวดล้อมได้

บุคคลนั้นก็มีโอกาสที่จะกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ให้เป็นไปตามที่ต้องการได้

5. แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก็ตามแต่มนุษย์สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองหรือเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้

6. บุคลิกภาพของมนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยใช้ วิธีการวางเงื่อนไข (Conditioning) การให้รางวัล (Reward) การลงโทษ (Punishment) และพฤติกรรมของมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน จะมีการเปลี่ยนแปลงได้โดยอาศัยการเรียนรู้ (Learning)

7. นักพฤติกรรมนิยมเชื่อว่า บุคคลเกิดมาไม่ได้มีความดีหรือความเลวติดตัวมาตั้งแต่เกิด พฤติกรรมทั้งหลายของบุคคลได้มาจากการเรียนรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าใจที่มาของพฤติกรรม

8. พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลมาจากการถูกกำหนดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อน (Antecedent Event) ดังนั้น จึงสามารถคาดคะเนการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ได้ และถ้าสามารถควบคุมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อน ได้ก็จะสามารถควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ได้

9. ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้สร้างหรือจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้ และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

10. การให้คำปรึกษาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหยุดนิ่งหรือกำหนดทิศทางได้ล่วงหน้าเป็นเวลานาน ๆ และ ไม่ได้จัดทำเฉพาะในห้องให้คำปรึกษาเท่านั้น แต่ต้องจัดในสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ด้วย

11. กระบวนการปรึกษาประกอบด้วย การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามอง เป็นปัญหาและมีความเห็นพ้องกัน ในพฤติกรรมที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข การตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดความก้าวหน้าได้

12. ผู้ให้คำปรึกษาจัดกลวิธีที่เหมาะสมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา และปรับปรุงแก้ไข เปลี่ยนแปลงกลวิธีใหม่ หากพบว่ากลวิธีที่เลือกใช้ไปแล้วนั้นไม่ได้ผล

13. ประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาจะวัดได้จากผลของการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม ภายหลังจากการให้คำปรึกษา

1.3.3 จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

วิญญู พูลศรี (2531:325) ได้อธิบายว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อสร้างเงื่อนไขในการเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่เหมาะสมแก่ผู้มารับคำปรึกษา
2. เพื่อช่วยผู้มารับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ปรับตัวไม่ได้ให้เป็นพฤติกรรมที่ปรับ

ตัวเข้ากับประสบการณ์ต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น

3. เพื่อช่วยผู้รับคำปรึกษาแปลความหมายของความสับสน ความวิตกกังวลหรือปัญหาด้านพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้รับคำปรึกษาออกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ เพื่อการแก้ไขที่ถูกต้องต่อไป

4. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาจัดความกลัวในเรื่องที่ไร้เหตุผลมาเป็นผู้กล้าคิดกล้าทำ กล้าแสดงออกที่เหมาะสม

5. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีทักษะในการตัดสินใจเรื่องความขัดแย้งภายในบุคคลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่สำคัญของชีวิต

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 158) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เป็นจุดมุ่งหมายที่ได้ตกลงร่วมกันระหว่างผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนกับผู้ให้คำปรึกษาว่าประสงค์จะเปลี่ยนพฤติกรรมใดและผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาว่ามีสภาพการณ์ใดบ้างที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่กำหนดให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติและพฤติกรรมนั้นต้องสังเกตได้

ปราณี รามสูตร (2533 : 213) กล่าวว่า จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมุ่งให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้ใหม่หรือเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่โดยระบุเจาะจงที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมเฉพาะอย่าง โดยชัดเจนและพฤติกรรมที่เปลี่ยนนั้นเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้

ক্রিমโบลท์ (เจียรนัย ทรงชัยกุล. 2533:773-774 ; อ้างอิงมาจาก Krumboltz. 1966) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เป้าหมายเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะเป้าหมายจะให้ทิศทางในการให้ความช่วยเหลือ ให้แนวทางในการเลือกใช้เทคนิควิธีในการให้คำปรึกษา เป้าหมายโดยทั่วไปของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจะกำหนดขึ้นเพื่อการสร้างสภาพการณ์ การเรียนรู้ใหม่ สำหรับช่วยปรับเปลี่ยนแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้รับคำปรึกษา ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้พฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ซึ่งจะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาลุप्तบรรเทาที่เกิดขึ้น และเกณฑ์ในการกำหนดเป้าหมายของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมี 3 ข้อ ดังนี้ คือ

1. เป้าหมายที่กำหนดขึ้น สำหรับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนควรแตกต่างกันหมายความว่า เป้าหมายที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน ควรเป็นเป้าหมายเฉพาะของเขาซึ่งไม่ควรเหมือนกับเป้าหมายเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาคนอื่น ๆ เนื่องจากผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนมีความเป็นเอกลักษณ์ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นไปได้ที่เป้าหมายในการให้ความช่วยเหลือสำหรับผู้รับคำปรึกษาคนหนึ่ง อาจจะตรงกันข้ามกับเป้าหมายในการให้ความช่วยเหลือสำหรับผู้รับคำปรึกษาคนหนึ่งอาจจะตรงกันข้ามกับเป้าหมายในการให้ความช่วยเหลือสำหรับผู้รับคำ

ปรึกษาอีกคนหนึ่งซึ่งผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาทั้งสองคนโดยการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาแต่ละรายสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ตามเป้าหมายเฉพาะที่เขาประสงค์

2. เป้าหมายของการให้คำปรึกษา สำหรับผู้รับคำปรึกษา แต่ละคนควรจำกัดเฉพาะที่สอดคล้องกับค่านิยมของผู้ให้คำปรึกษา หมายความว่าผู้ให้คำปรึกษาควรพิจารณาและประเมินดูว่าเป้าหมายของการให้คำปรึกษาแต่ละคนนั้นสอดคล้องหรือใกล้เคียงกับค่านิยมที่ผู้ให้คำปรึกษายึดถืออยู่หรือไม่ แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้ให้คำปรึกษาจะพยายามเปลี่ยนแปลงเป้าหมายของการให้คำปรึกษาที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการให้สอดคล้องกับค่านิยมของผู้ให้คำปรึกษาแต่ควรจะพิจารณาอย่างรอบคอบว่าสมควรหรือไม่ที่จะให้ความช่วยเหลือ

3. เป้าหมายที่กำหนดขึ้นควรเป็นเป้าหมาย ที่สังเกต หรือประเมินผล ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับผู้รับคำปรึกษา ได้หมายความว่าเป้าหมายที่ผู้ให้และผู้รับคำปรึกษาได้ร่วมกันกำหนดขึ้นมานั้นควรกำหนดออกมาในลักษณะที่เป็น เป้าหมายเชิงพฤติกรรม ซึ่งสามารถสังเกตหรือประเมินความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้ภายหลังจากที่ผู้รับคำปรึกษาได้รับการให้คำปรึกษาแล้ว

คอร์ไมเออร์ และคอร์ไมเออร์ (Corlay. 1990 : 296 ; อ้างอิงมาจาก Cormier and Cormier. 1985) ได้เสนอการจัดลำดับขั้นในการเลือกและกำหนดเป้าหมายในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายจุดมุ่งหมายของการกำหนดเป้าหมาย
2. ผู้รับคำปรึกษาระบุความปรารถนาที่ต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากการได้รับความช่วยเหลือ
3. ผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษาร่วมกันตัดสินใจเลือกเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจงที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการได้รับความช่วยเหลือ
4. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสำรวจว่าเป้าหมายที่ตัดสินใจเลือกกำหนดขึ้นมาเพื่อรับความช่วยเหลือนั้นสามารถทำให้เกิดขึ้นได้หรือไม่ ไม่ควรเป็นเป้าหมายที่เพ้อฝันหรือยากเกินที่จะทำให้สำเร็จลงได้
5. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันอภิปรายถึงผลดีของการบรรลุเป้าหมาย
6. จากข้อมูลที่ได้รับทราบจากการกำหนดเป้าหมายของผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาต้องตัดสินใจทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อไปนี้ คือให้คำปรึกษาแก่ผู้รับคำปรึกษา พิจารณา

เป้าหมายของผู้รับคำปรึกษาอีกครั้งหนึ่ง หากทางส่งต่อผู้รับคำปรึกษาไปพบผู้เชี่ยวชาญตามความจำเป็น การที่จะกำหนดเป้าหมายเพื่อกำหนดการให้คำปรึกษาได้อย่างครอบคลุมตามเกณฑ์ดังที่ ครัม โบลท์และคอร์ไมเออร์เสนอแนะไว้ข้างต้นนั้น ผู้ให้คำปรึกษา จำเป็นต้องอาศัยความรู้พื้นฐานทาง จิตวิทยาผนวกกับทักษะและประสบการณ์ที่ได้รับมาเพื่อส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษาให้ความร่วมมือในการ กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการจะปรับเปลี่ยนแก้ไขและทั้งผู้ให้ ผู้รับคำปรึกษาต่างก็มีความมุ่งมั่น ตั้งใจที่จะดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดขึ้น

1.3.4 ลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

สมพร สุทัศน์ีย์ (2533 : 160 - 161) และอาภา จันทรสกุล (2535 : 221) กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมไว้ดังนี้

1. เป้าหมายของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์เป้าหมายจึงต้องชัดเจนในรูปของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ วัดได้ ประเมินได้ และการกำหนดเป้าหมายนั้นผู้รับคำปรึกษาจะต้องเป็นผู้วางเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วยตนเอง
2. ผู้ให้คำปรึกษามีหน้าที่จัดประสบการณ์ใหม่ เลือกเทคนิคและคอยกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น โดยการเสริมแรง
3. การเลือกใช้เทคนิคและวิธีการแก้ไขพฤติกรรมตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีมากมายหลายเทคนิค ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องพิจารณาเลือกใช้เทคนิคและวิธีการตามความเหมาะสมของลักษณะของแต่ละบุคคล

สมพร สุทัศน์ีย์ (2533:162) ได้อธิบายหน้าที่และบทบาทของผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนั้น ผู้ให้คำปรึกษาต้องเป็นผู้ที่กระฉับกระเฉง ว่องไว มีบทบาทและหน้าที่ในการจัดประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงปรารถนาและช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไปสู่เป้าหมาย คือ มีพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ผู้ให้คำปรึกษามีบทบาทและหน้าที่ดังนี้ คือ

1. เป็นผู้ชี้แนะแนวทาง
2. เลือกใช้เทคนิคให้เหมาะสมกับปัญหา
3. เป็นตัวแบบ

4. จูงใจให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ไขพฤติกรรม

จากบทบาทและหน้าที่ดังกล่าวทำให้เห็นชัดเจนว่า ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่วางเงื่อนไขและความคุมพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษานั้นเอง สำหรับผู้รับคำปรึกษาจะต้องมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง ให้ความร่วมมือในการใช้เทคนิคต่าง ๆ มีความกระตือรือร้นในการแสดงพฤติกรรมใหม่

1.3.5 กลวิธีและเทคนิคในการให้คำปรึกษา

อัลเลนดิก (สมพร สุทัศน์ย์, 2533 : 160; อ้างอิงมาจาก Ollendick, 1966 : 525 - 526) กล่าวถึงเทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เดิมเทคนิคที่ใช้ในกระบวนการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ตั้งอยู่บนพื้นฐานทฤษฎีการเรียนรู้แบบคลาสสิกของวัตสัน การเรียนรู้แบบแสดงการกระทำของสกินเนอร์ และการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบของแบบดورا แต่ปัจจุบันแนวคิดในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีความหมายกว้างขวางกว่าเดิม แนวคิดในเรื่องของการใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจึงเปลี่ยนไปเน้นที่ความต้องการของผู้มารับคำปรึกษา

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2533 : 778 - 785) กล่าวถึงเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่ามีหลายวิธีแต่ที่นิยมใช้ในสถานศึกษามีอยู่ 4 รูปแบบ คือ

1. เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Technique)

เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้อาศัยแนวความคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่ว่า พฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วส่งผลให้เขาได้รับความพึงพอใจบุคคลมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก ด้วยเหตุนี้การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจึงนำเทคนิคการเสริมแรงมาใช้ เพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจ และมีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้นที่จะกระทำพฤติกรรมซ้ำอีก ทั้งนี้โดยให้การเสริมแรงทางบวก(Positive Reinforcement) แก่ผู้รับคำปรึกษาในทันทีหรือโดยเร็วที่สุดเมื่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้น

(เสถียรชัย, 2533)
 หลักสำคัญในการใช้เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.1 ผู้ให้และผู้รับคำปรึกษาคำนึงถึงความตกลงร่วมกันเกี่ยวกับตัวเสริมแรงที่จะนำมาใช้ เพื่อให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอหรือเกิดเพิ่มขึ้น

1.2 ผู้ให้คำปรึกษาควรจัดสภาพการณ์ที่ผู้รับคำปรึกษามีโอกาสที่จะได้รับการเสริมแรง เพื่อให้เขามีกำลังใจที่กระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นต่อไปอีก

1.3 ผู้ให้คำปรึกษาควรให้การเสริมแรงแก่ผู้รับคำปรึกษาในทันทีหรือเร็วที่สุดเมื่อผู้รับคำปรึกษาได้แสดงพฤติกรรมตามที่ต้องการ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้ถึงผลการกระทำ

2. เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Training Technique)

การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก เป็นการฝึกฝนทักษะทางสังคมรูปแบบหนึ่งซึ่งบุคคลทุกช่วงวัยควรได้รับรู้เพราะจะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น

กลวิธี 6 ประการ ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาโดยทั่วไปนิยมนำมาใช้ในการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกให้แก่ผู้รับคำปรึกษา ได้แก่

2.1 การสอน (Instruction)

2.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

2.3 การมีตัวแบบ (Modeling)

2.4 การฝึกซ้อมพฤติกรรม (Behavior Rehearsal)

2.5 การเสริมแรงทางสังคม (Social Reinforcement)

2.6 การฝึกฝนเป็นงานบ้าน (Homework Assignment)

3. เทคนิคการเรียนรู้จากการมีตัวแบบ (Modeling Technique)

การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมใช้เทคนิคการเรียนรู้จากการมีตัวแบบมีพื้นฐาน

จากลำดับมาจากการทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบบดورا (Bandura. 1969, 1977)

ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา ดังนี้

3.1 เพื่อการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์โดยการสังเกตจากพฤติกรรมของตัวแบบสามารถช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้ทักษะใหม่ที่ต้องการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

3.2 เพื่อการลดหรือเพิ่มพฤติกรรมที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้ว การเรียนรู้จากการสังเกตสามารถช่วยเพิ่มหรือลดการแสดงออกของพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาให้เป็นไปตามที่พึงประสงค์

3.3 เพื่อส่งเสริมการตอบสนองต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การได้สังเกตตัวแบบแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะมีผลให้ผู้รับคำปรึกษาตอบสนอง โดยการแสดงพฤติกรรมจากที่ได้เรียนรู้ด้วยความสนใจ

สัจวัต และคนอื่น ๆ (สมพร สุทัศน์ย์. 2533:164; อ้างอิงมาจาก Stewart et. al, 1978 : 148 - 149) อธิบายถึงการให้คำปรึกษาโดยใช้ตัวแบบทางสังคมว่า เป็น

วิธีการให้คำปรึกษาที่ยึดหลักที่ว่า "การแสดงแบบให้ผู้อื่นเห็นว่าทำอะไรย่อมมีประสิทธิภาพมากกว่าการบอกว่าทำอะไร" ต่อมา มีบุคคลหลายคนที่ได้ประยุกต์หลักการใช้ตัวแบบทางสังคมในการพัฒนาพฤติกรรมมาใช้ในการให้คำปรึกษา ซึ่งสรุปหลักการได้ดังนี้

1. ตัวแบบทางสังคมที่ใช้ในการให้คำปรึกษานั้นอาจจะเป็นตัวแบบจริง (Life Model) ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง ตัวแบบดังกล่าวได้แก่ ผู้ให้คำปรึกษา พ่อแม่ เพื่อน ๆ ตัวแบบจริงที่นับได้ว่ามีประสิทธิภาพมากชนิดหนึ่ง คือ ตัวแบบที่เป็นตัวผู้รับคำปรึกษา เรียกว่า "ตัวแบบตนเอง" ตัวแบบอีกประเภทหนึ่งคือตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ ได้แก่ ตัวแบบในภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ เป็นต้น
2. ลักษณะของตัวแบบย่อมมีอิทธิพลต่อผู้รับคำปรึกษาเป็นอย่างมาก ซึ่งครัมโบล์ทและธอเรนเซน กล่าวไว้ว่าควรเลือกใช้ตัวแบบที่มีชื่อเสียง มีความสามารถ มีความรู้ มีเสน่ห์และมีอำนาจ นอกจากนี้ควรเป็นตัวแบบที่มีลักษณะใกล้เคียงกับผู้รับคำปรึกษา เช่น เพศเดียวกัน วัยใกล้เคียงกัน
3. ควรให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบซ้ำ ๆ หลายครั้งสลับกับการให้คำแนะนำของผู้ให้คำปรึกษา
4. ควรใช้ตัวแบบหลายลักษณะเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาผสมผสานพฤติกรรมของตัวแบบเข้าด้วยกัน
5. ควรเตรียมการก่อนดูตัวแบบ ผู้ให้คำปรึกษาควรจะต้องบอกให้ผู้รับคำปรึกษา รู้ว่าควรระวังอะไรจากตัวแบบและจัดลำดับสิ่งที่จะสังเกต เป็นต้น
6. วิธีการใช้ตัวแบบมีหลายวิธี ควรใช้ให้เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษา เช่น วิธีแรกให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบอย่างเดียว วิธีที่สองให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที วิธีที่สามให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบโดยมีผู้ให้คำปรึกษาคอยชี้แนะและแก้ไขผลจากการให้คำปรึกษาทั้งสามวิธีพบว่าวิธีที่สามมีประสิทธิภาพที่สุด
7. การเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบจะมีประสิทธิภาพสูงสุดถ้าผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที
8. บางครั้งอาจใช้การแสดงบทบาทสมมติช่วยในการฝึกแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ในสถานการณ์ที่ปลอดภัยกว่า
9. เมื่อผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ ได้ผู้ให้คำปรึกษาต้องเสริมแรงทางบวกทันที

10. หลังจากการฝึกซ้อมพฤติกรรมในสถานการณ์ในห้องให้ปฏิกิริยาจนเกิดความมั่นใจแล้วให้ผู้รับคำปรึกษาไปทดลองปฏิบัติในสถานการณ์จริงพร้อมรายงานผลการแสดงพฤติกรรม

4. เทคนิคการจัดความรู้สึกลัวทวิตกอย่างเป็นระบบ (Systematic Desensitization Technique) เป็นการช่วยจัดความกลัว และความวิตกกังวลของผู้รับคำปรึกษาที่มีต่อสถานการณ์บางลักษณะ หรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือต่อบุคคลบางคน เทคนิคนี้สามารถนำไปใช้ช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาที่มีปัญหาการปรับตัวไม่เหมาะสมเกี่ยวกับความหวาดกลัว เทคนิคการจัดความรู้สึกลัวทวิตกอย่างเป็นระบบ มีพื้นฐานมาจากหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขคลาสสิก (Classical Conditioning)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ในการให้คำปรึกษาดังนี้ คือ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ และใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวีดิทัศน์ การเสริมแรง และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

1.3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.3.6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เพอร์รี่และคนอื่น ๆ (สาริณี พงษ์เจริญไทย. 2534 : 21 - 22; อ้างอิงมาจาก Perry and others. 1980 : 272 - 281) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการป้องกันการสูบบุหรี่ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา การวิจัยนี้ใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมโดยยึดหลักการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura) เป็นกรอบความคิด เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมที่คาดหวังเพื่อเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมบางอย่างของนักเรียน และเพื่อเปลี่ยนการตัดสินใจและค่านิยมในการสูบบุหรี่ของนักเรียน โดยใช้รุ่นพี่เป็นตัวแบบ (Model) และเป็นผู้เสริมทัศนคติและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยการสอนทักษะการตัดสินใจแก่รุ่นน้อง โดยรุ่นพี่ได้สอนให้เรียนรู้ลักษณะของการปฏิบัติตนเพื่อต่อต้านแรงกดดันที่จะสูบบุหรี่ ดังนี้ (1) ตัดประกาศตามที่สาธารณะว่า ไม่ควรเป็นผู้สูบบุหรี่ (2) ยกตัวอย่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่ประสบความสำเร็จในการป้องกันความกดดันในการสูบบุหรี่ (3) ยกตัวอย่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ประสบความสำเร็จในการป้องกัน ความกดดันในการสูบบุหรี่ (4) พยายามแสดงให้เห็นภาพพจน์ของความกดดันในการสูบบุหรี่ผ่านสื่อผู้ใหญ่เพื่อน ๆ และตัวเด็กเอง (5) ฝึกวิธีการป้องกันความกดดันทั้งหลาย และ (6) สร้างสถานการณ์

สมมติเพื่อต่อต้านความกดดันที่จะสูบบุหรี่ ผลการวิจัยดังกล่าวพบว่า การป้องกันการสูบบุหรี่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ของเด็กวัยรุ่นได้ โดยใช้หลักการเรียนรู้ทางสังคม เฉพาะอย่างยิ่งการใช้รุ่นพี่เป็นตัวแทนและเป็นผู้สอนหลักการของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

โบวีนและแอนนา (Botvin and Anna. 1980 : 209 - 212) ได้จัดโครงการป้องกันการสูบบุหรี่แบบเบ็ดเสร็จในโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย วิธีที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ การรายงานพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ ผักทักกะเบื่องต้นในการดำเนินชีวิต การให้ความรู้ในเรื่องการสูบบุหรี่ การฝึกการปรับปรุงตนเอง การฝึกการคิด การตัดสินใจ การฝึกการผ่อนคลายความเครียด การฝึกการติดต่อสื่อสาร การฝึกทักษะการเข้าสังคม การฝึกฝนการแสดงสิทธิส่วนบุคคล หลังการวิจัยปรากฏว่า โครงการดังกล่าว สามารถป้องกันการพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3.6.2 งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมในประเทศไทยปรากฏว่า ยังไม่มีใครได้นำวิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ไปใช้ในการลดพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ อย่างไรก็ตามจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถปรับเปลี่ยน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของบุคคลให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงคาดว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม น่าจะสามารถลดพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติได้

2. เอกสารเกี่ยวกับเรื่องบุหรี่

2.1 บุหรี่และพิษภัยของบุหรี่

บุหรี่ คือ ใบยาสูบที่หั่นฝอยแล้วม้วนด้วยกระดาษบาง ๆ เป็นมวนเล็ก ๆ ใช้สำหรับสูบแตกต่างจากซิการ์ในส่วนที่ซิการ์ใช้ใบยาสูบ นำมาม้วนเป็นมวนโดยมิได้มีการหั่นก่อน (พจนานุกรม. 2529 : 26) ส่วนเรื่องพิษภัยของบุหรืนั้น ได้มีการศึกษามาเป็นเวลานานและได้ข้อสรุปแล้วว่า บุหรี่ไม่เพียงแต่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้สูบโดยตรง แต่ยังมีผลการสุขภาพของผู้ไม่สูบบุหรี่ด้วย จากการศึกษพิษภัยของบุหรื พบว่า สารพิษที่มีอยู่ในบุหรืกับผลที่มีต่อร่างกาย มีดังนี้ ผลดังนี้ (คู่มือครูเพื่อการณรงค์ให้โรงเรียนปลอดบุหรื. 2533 : 14 - 15)

1. นิโคติน เป็นสารประกอบที่สำคัญ ที่มีผลต่อร่างกาย ลักษณะคล้ายกับน้ำมัน ไม่มีสี ไม่มี

ประโยชน์ทางการแพทย์ ในขนาดเข้มข้นใช้เป็นยาฆ่าแมลง (ถ้าฉีดสารนี้ 1 หลอด ขนาด 70 มิลลิกรัม เข้าไปในคนปกติ จะตายในเพียงไม่กี่นาที) ร้อยละ 95 ของนิโคตินจะเข้าไปจับอยู่ที่ปอด เยื่อหุ้มริมฝีปาก และบางส่วนถูกดูดซึมเข้ากระแสเลือด มีผลโดยตรงต่อต่อมหมวกไต ส่วนในของต่อมหมวกไตนี้จะผลิตฮอร์โมน 2 ชนิด คือ อีพิเนฟริน (Epinephrine) หรือแอดรีนาริน (Adrenarine) และนอร์อีพิเนฟริน (Nor-Epinephrin) ให้หลังสารอีพิเนฟริน หรือแอดรีนาริน ทำให้ความดันเลือดสูง หัวใจเต้นเร็ว หลอดเลือดรัดตัว เพิ่มไขมันในเส้นเลือด หากสูบลมมากต่อไปนาน ๆ อาจก่อให้เกิดโรค

1.1 หลอดเลือดแดงปลายมือ ปลายเท้าอักเสบพุดตัน ขาดเลือดไปหล่อเลี้ยงทำให้ นิ้วเน่าต่อไปแขนขาเน่า ถึงต้องตัดมือนี้อัตตาห้ทิ้ง ซึ่งมักเกิดกับผู้สูบบุหรี่เป็นระยะเวลา 20-30 ปี

1.2 หลอดเลือดที่ไปเลี้ยงหัวใจตีบ หัวใจขาดเลือดไปเลี้ยงกล้ามเนื้อหัวใจตายทำให้หัวใจวาย

1.3 ระบบทางเดินอาหารจะกระตุ้นน้ำลายและน้ำย่อยให้ออกมา ทำให้รู้สึกคลื่นไส้ อาเจียน เหนืออากเสบ และเป็นโรคแผลที่กระเพาะอาหารได้ง่าย

1.4 ระบบประสาทและกล้ามเนื้อ ทำให้มือสั่นจนถึงกับกระตุก กล้ามเนื้ออ่อนกำลัง ฉะนั้นพวกที่ติดบุหรี่จึง ไม่สามารถที่จะทำงานที่ละเอียดอ่อน หรือเป็นนักกีฬาที่ดีได้

1.5 ระบบหัวใจและหลอดเลือด ทำให้ใจสั่น หลอดเลือดตีบ แขนขาเป็นตะคริว และปวดเจ็บตามน่อง

2. ทาร์ (Tar) ประกอบด้วยสารหลายชนิด เกาะติดกันเป็นสีน้ำตาลข้น เหนียวส่วนใหญ่เป็นสารที่มีอันตราย เป็นสาเหตุในการเกิดมะเร็ง และระคายเคืองเยื่อทางเดินหายใจ ร้อยละ 30 ของทาร์จะจับอยู่ที่ปอด ทำให้ซีเลียของเซลล์ไม่สามารถเคลื่อนไหวพัดโบกได้ตามปกติ เมื่อรวมกับฝุ่นที่เราดูดเข้าไปแล้วก็จะขังอยู่ในถุงลมปอด ทำให้เกิดการระคายเคืองอันเป็นสาเหตุของการไอ การไอเรื้อรังนาน ๆ นี้ จะทำให้ถุงลมขยายขึ้น เกิดการหอบเหนื่อยง่าย

3. คาร์บอนมอนอกไซด์ (Carbon Monoxide) การหายใจเอาคาร์บอนมอนอกไซด์เข้าไปเป็นจำนวนมาก จะทำลายคุณสมบัติ ในการเป็นพาหะนำออกซิเจนของเม็ดเลือดแดง ทำให้ร่างกายได้รับออกซิเจนน้อยลง ผู้สูดแก๊สนี้จะหมดกำลังวังชา หายใจสั้นเข้าไม่อาจทนต่อบรรยากาศที่สูงได้ ความไวของประสาทตาจะลดลง และอาจถึงกับหน้ามืดเป็นลมได้ ถ้ามีคาร์บอนไดมอนอกไซด์ในเลือดสูงถึงร้อยละ 30 จะเป็นอันตรายอย่างยิ่ง และถึงร้อยละ 60 อาจถึงตายได้

4. ไฮโดรเจนไซยาไนด์ (Hydrogen Cyanide) มีมากเป็น 160 เท่าของปริมาณที่ยอมรับได้ จึงจัดว่าเป็นแก๊สพิษก่อให้เกิดอาการไอ มีเสมหะ และหลอดลมอักเสบเรื้อรัง
5. ไนโตรเจนไดออกไซด์ (Nitrogen Dioxide) เป็นสาเหตุของโรคถุงลมโป่งพอง
6. แอมโมเนีย (Ammonia) เป็นสาเหตุของอาการหลอดลมอักเสบ
7. สารกัมมันตภาพรังสี ในควันบุหรี่จะมีสารโพลีเนียม -210 ที่มีรังสีแอลฟาอยู่กับมันตกภาพรังสีของสารนี้ เป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดโรคมะเร็ง ผู้ที่สูบบุหรี่ 40 มวนต่อวัน จะพบว่ามีการตั้งกล่าวในปัสสาวะมากกว่าคนที่ไม่สูบบุหรี่ถึง 6 เท่า
8. แร่ธาตุต่าง ๆ

มีแร่ธาตุบางอย่างเช่น โปแตสเซียม โซเดียม แคลเซียม ทองแดง นิเกิล และโครเมียม อันเป็นสารตกค้างในใบยาสูบ หลังจากการพ่นยาฆ่าแมลง ซึ่งก่อให้เกิดภาวะเป็นพิษต่อร่างกายได้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อนิเกิลทำปฏิกิริยากับสารเคมีอื่น จะกลายเป็นสารพิษที่ก่อให้เกิดโรคมะเร็ง

2.2 โรคที่เกิดจากการสูบบุหรี่

วิทย์ เทียงบุรณธรรม (2531 : 150) ได้กล่าวถึงโรคที่เกิดจากการสูบบุหรี่ไว้ดังนี้

- 2.2.1 โรคหืดหลอดลมอักเสบเรื้อรัง หลอดลมอักเสบเรื้อรังและโรคถุงลมโป่งพอง
- 2.2.2 โรคหัวใจ
- 2.2.3 โรคหลอดลมอักเสบเรื้อรังและโรคถุงลมโป่งพอง
- 2.2.4 โรคโพรงจมูกอักเสบ
- 2.2.5 อื่น ๆ เช่น โรคแผลเปื่อยในเยื่อเมือกของกระเพาะอาหาร หลอดอาหาร
- 2.2.6 โรคมะเร็ง

2.3 ปัญหาของการสูบบุหรี่

พจน์ สุจันงค์ (2529 : 53 - 54) ได้กล่าวถึงปัญหาของการสูบบุหรี่ไว้ดังนี้

2.3.1 ปัญหาทางเศรษฐกิจ ได้แก่

1. เสียเศรษฐกิจของครอบครัว ในการสูบบุหรี่และใช้รับแขก
2. เสียเศรษฐกิจของประเทศในการที่จะต้องสั่งใบยาสูบและส่วนประกอบใน

การผลิตบุหรี่จากต่างประเทศ

3. สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการรักษา ผู้ป่วยจากพิษของการสูบบุหรี่
4. เสียเวลาในการทำงาน

2.3.2 ปัญหาทางสังคม ได้แก่

1. เสียบุคลิกภาพ
2. ทำให้บ้านเมืองสกปรก และตึกล้นสมัยมักง่ายอาจทำให้เกิดเพลิงไหม้ได้
3. เป็นแบบอย่างที่ไม่ดีต่อผู้พบเห็น
4. เป็นสาเหตุให้นำไปสู่การติดยาเสพติดที่ร้ายแรงอื่น ๆ เช่น ฉิ่น มอร์ฟิน

เอโรอื่น

2.3.3 ปัญหาการฟื้นฟูจิตใจ ได้แก่

1. ปฏิเสธการสูบบุหรี่เพราะการสูบบุหรี่เป็นที่ยอมรับของสังคมจึง ไม่มีผู้ใดตั้งใจเลิก

อย่างจริงจัง

2. ผู้สูบบุหรี่ยังไม่มีความตั้งใจที่แท้จริงจะเลิกเพราะยังขาดการจูงใจ
3. การสูบบุหรี่เป็นเจตคติ ของผู้สูบบุหรี่ถึงว่าเป็นสิทธิส่วนตัวของผู้สูบเอง

2.4 ผลกระทบต่อคนข้างเคียง

วิทย์ เทียงบุรณธรรม (2531 : 151) กล่าวว่าผลกระทบจากการสูบบุหรี่ ได้แก่

1. ควันบุหรืกับผูไม่สูบบุหรื ในห้องที่ถ่ายเทอากาศไม่สะดวก การสูบบุหรื 20 มวน จะทำให้ผูไม่สูบบุหรืได้รับควันบุหรืเท่ากับสูบเอง 1 มวน
2. แม้ตั้งครรรภ์กับพ่อบุสูบบุหรื พ่อบุสูบบุหรืระหว่างแม่ตั้งครรรภ์ ลูกเกิดมาจะมีน้ำหนัก และส่วนสูงต่ำกว่าเด็กปกติ และโดยเฉลี่ยจะคลอดก่อนกำหนดประมาณร้อยละ 50
3. ผูหญิงแต่งงานกับผูชายสูบบุหรื ผูหญิงที่ไม่สูบบุหรืแต่งงานกับผูชายที่สูบบุหรืเสี่ยงต่อการเป็นมะเร็งมากกว่า โดยเฉลี่ยเสียชีวิตเร็วขึ้นถึง 4 ปี
4. เด็กกับครอบครัวที่สูบบุหรื เด็ก ๆ ที่อยู่ในครอบครัวที่สูบบุหรืจะเป็นโรคหัดง่าย กว่าปกติ ใบบ่อย และอาจทำให้เกิดโรคหลอดลมอักเสบ และปอดบวมได้
5. การหายใจเอาควันบุหรืที่คนอื่นสูบเข้าไป ก็จะทำให้กระแสเลือดของผูไม่สูบบุหรื มีนิโคติน ก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์ และสารอื่น ๆ มากขึ้นกว่าปกติ

2.5 สาเหตุของการติดบุหรี่

ทองหล่อ เดชไทย (2527 : 39 - 40) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการติดบุหรี่ไว้ดังนี้

1. เพื่อกระตุ้น (Stimulation) บุคคลจะใช้บุหรี่กระตุ้นเพื่อให้สามารถทำงานอย่างกระฉับกระเฉงไม่เฉื่อยชา หรือช่วยให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่เหน็ดเหนื่อยหรืออ่อนเพลีย
2. เพื่อเป็นสิ่งยึดเหนี่ยว (Hanging) เนื่องจากบางคนชอบดูดวนบุหรี่ที่ลอยขึ้นไปในอากาศ หรือชอบกลิ่นบุหรี่ นอกจากนั้นเขายังพอใจในความเกี่ยวข้องกันระหว่างปากและมือว่างเปล่า หรือขาดการเคลื่อนไหว เพราะอาจจะทำให้เกิดการประหม่าขาดความเชื่อมั่นในตนเอง โดยปกติแล้วบุคคลประเภทนี้จะเป็นคนที่มักจะติดเกี่ยวกับกิจกรรมทางสังคม ที่ไม่คุ้นเคยจึงจำเป็นต้องใช้บุหรี่เป็นเครื่องนำทาง หรือยึดเหนี่ยวเพื่อกดหรือบังคับความรู้สึกที่เด่นต่อสถานการณ์ต่าง ๆ
3. เพื่อผ่อนคลาย (Relaxation) บุคคลที่สูบบุหรี่เพื่อการผ่อนคลายนี้เป็นเหยื่อของการแสดงพฤติกรรมที่มาจากการสร้างสถานการณ์ขึ้น เพราะว่าเขามีความเชื่อว่าบุหรี่สามารถช่วยผ่อนคลายได้ เนื่องจากเขาสูบบุหรี่ในช่วงเวลาที่เขารู้สึกสบายใจ เช่น ภายหลังจากการรับประทานอาหาร ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว สิ่งที่ทำให้สบายใจ หรือผ่อนคลายหลังจากรับประทานอาหารนั้นเกิดจากกระบวนการย่อยอาหารต่างหาก ไม่ใช่บุหรี่เพราะหลังจากรับประทานอาหารแล้วประการแรกความอิ่ม เนื่องจากมีอาหารเข้าไปอยู่ในกระเพาะอาหารเต็ม ทำให้เกิดความพอใจบวกกับผลที่เกิดจากกระบวนการย่อยอาหาร ซึ่งอาจทำให้รู้สึกง่วง และต้องการพักผ่อน ฉะนั้นถ้าสูบบุหรี่ในช่วงนี้จะรู้สึกว่าบุหรี่เป็นสิ่งที่ช่วยทำให้ผ่อนคลายได้
4. เพื่อระบาย (Crutch) บุคคลประเภทนี้จะสูบบุหรี่เพื่อลด เพื่อจัดความรู้สึกทางลบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ขณะมีความเครียด หรือไม่สบายใจ
5. ความอยาก (Craving) เนื่องจากนิโคตินที่สะสมอยู่ในร่างกายจะทำให้เกิดความต้องการ หรือความอยากในการสูบบุหรี่อยู่เรื่อย ๆ อาจทำให้มีอาการไม่พึงปรารถนาเมื่อยุติบุหรี่
6. นิสัย (Habit) บุคคลบางคนจะจดบุหรี่อย่างลึบตัวซึ่งเป็นการกระทำที่เรียกว่าเป็นนิสัย บางครั้งอาจจดบุหรี่มวนใหม่ ทั้งที่มวนเก่ากำลังวางอยู่ในที่เขี่ยบุหรี่ ทั้งนี้เพราะบุคคลเกิดความเคยชิน กับการใช้ริมฝีปาก สัมผัสกับบุหรี่ยุติตลอดเวลา ซึ่งอาจเกิด 30 ครั้ง ใน 1 ชั่วโมง

หรือประมาณ 300-400 ครั้ง/วัน และเหตุนี้เองทำให้การสูบบุหรี่กลายเป็นส่วนหนึ่งของกิจวัตรประจำวันที่ต้องการทำร่วมกับกิจกรรมอื่น ๆ เช่น ขณะใช้ความคิด ดื่มกาแฟ หรือขณะลงนาม เป็นต้น นอกจากนี้ อีระ ลิมศิลา (2526 : 26 - 28) ได้ศึกษา ถึงสาเหตุของการสูบบุหรี่ โดยการซักถาม ถึงสาเหตุที่สูบบุหรี่ จากผู้ป่วยที่มารับการรักษากว่า 1,000 คน ที่เป็นมะเร็งปอดมากกว่าครึ่งหนึ่งที่เริ่มสูบบุหรี่ตั้งแต่อายุยังน้อย ระหว่างเป็นเด็กหรือเด็กนักเรียนตั้งแต่อายุ 10 ขวบกว่าจนถึง 20 ปี รองลงมาอายุระหว่าง 20 - 30 ปี ผลการศึกษาส่วนหนึ่งพบว่า ในเด็กโต วัยรุ่น และนักศึกษา สาเหตุส่วนใหญ่ของการสูบบุหรี่นั้น เนื่องจาก

1. อิทธิพลจากการโฆษณา ภาพยนตร์ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หรือนวนิยาย
2. ค่านิยมในหมู่วัยรุ่น เพื่อความเป็นชาย โดยเฉพาะในนักเรียนทหารมีความเชื่อสืบกันมาว่า ทหารจะต้องดื่มสุราเพื่อให้อึดทนกล้า จะต้องสูบบุหรี่เพื่อให้อึดทนจึงจะสมเป็นชายชาติวีร
3. เพื่อให้สมองปลอดโปร่ง โดยเฉพาะเมื่อดูหนังสือใกล้สอบ มักนิยมสูบบุหรี่เพื่อไม่ให้ง่วงก่อนเข้าห้องสอบ หรือระหว่างการสอบ สูบบุหรี่เพื่อให้สมองโปร่งแจ่มใส ซึ่งได้รับการพิสูจน์ยืนยัน จากทางการแพทย์แล้วว่าไม่เป็นจริง

2.6 การป้องกันการสูบบุหรี่และวิธีเลิกสูบบุหรี่

จิราภรณ์ สุทธิสานนท์ (2529 : 38) กล่าวว่า การป้องกันการสูบบุหรี่ คือ การให้ความรู้และข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับพิษภัยและอันตรายของการสูบบุหรี่ที่มีต่อสุขภาพของเยาวชนและประชาชนที่สูบบุหรี่และ ไม่สูบบุหรี่ ซึ่งมีอัตราเสี่ยงต่อการเจ็บป่วยสูง ได้ตระหนักถึงพิษภัยของการสูบบุหรี่ไม่รีเริ่มการสูบบุหรี่ลดและเลิกการสูบบุหรี่ รวมทั้งป้องกันไม่ให้ผู้ที่ไม่สูบบุหรี่ได้รับพิษภัยจากควันบุหรี่ด้วย

นอกจากนี้ จุดประสงค์ที่จะเสริมสร้างภาวะแวดล้อมให้มีอากาศที่บริสุทธิ์ปราศจากควันพิษของบุหรี่โดยการป้องกันด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังนี้ (ประกิต วาทีสาธกิจ. 2536 : 43)

1. การเผยแพร่ข่าวสารแก่ประชาชนในกลุ่มต่าง ๆ เป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย โดยทางสื่อสารมวลชนทุกแห่ง ได้แก่ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ
2. การให้การศึกษา ควรให้ความรู้เกี่ยวกับพิษภัย และอันตรายของบุหรี่ตั้งแต่เริ่มศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียน เพราะอันตรายของบุหรี่และผู้ที่ไม่สูบบุหรี่ ซึ่งอยู่ในรูปลักษณะของควันที่พ่นออกมา ดังนั้นเด็ก ๆ ทุกคนควรจะต้องรู้ว่าอากาศที่มีควันบุหรี่ เป็นอากาศที่เป็นพิษ โดยวิธีการสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับบุหรี่ ไว้ในหลักสูตรการศึกษาระดับต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

การป้องกันการสูบบุหรี่ในสถานศึกษา มีวิธีดำเนินการอย่างถูกต้องตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 หมายถึง การให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ และควรรู้แก่นักเรียน นักศึกษา เพื่อช่วยให้เข้าใจและมีเจตคติที่ถูกต้อง มีความมั่นใจในการตัดสินใจ เลือกทางเดินที่ถูกต้องจากการไม่สูบบุหรี่

ขั้นที่ 2 หมายถึง การปรับปรุงสิ่งแวดล้อม และมีบริการให้สนองความต้องการทางจิตวิทยา จัดปัญหาความเครียด จัดสิ่งจูงใจไปในทางที่ผิด

ขั้นที่ 3 หมายถึง มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อช่วยให้นักเรียน นักศึกษาได้เห็นถึงความสามารถและคุณค่าของตน ยอมรับความสามารถของบุคคลอื่น รู้จักใช้เหตุผลในการตัดสินใจ ได้ถูกต้องและเหมาะสม

3. การจัดกิจกรรมทางเลือก สาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้คนใช้บุหรี่เพื่อแก้ปัญหา เพราะบุคคลไม่มีทางเลือก ดังนั้นจึงควรจัดหาทางเลือกที่เน้นการสร้างสภาพแวดล้อมที่ช่วยให้บุคคลได้รอดพ้นจากปัญหาการสูบบุหรี่ได้ ทางเลือกดังกล่าวได้แก่ การให้คำปรึกษาการกีฬา การออกกำลังกาย และสันทนาการ มาตราการที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดและประหยัที่สุดคือ กีฬาและการออกกำลังกาย เพราะช่วยให้เกิดความสุขสนานเพลิดเพลินผ่อนคลายความเคร่งเครียดทางจิต และยังช่วยส่งเสริมสุขภาพให้แข็งแรงสมบูรณ์ สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้กีฬายังช่วยให้เกิดมิตรภาพที่ดี มีเพื่อนพูดคุย ให้คำปรึกษาหารือได้ จะทำให้เด็กรู้สึกอบอุ่น มั่นใจในตัวเอง สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง (ธีระ ลิ้มศิลา. 2526 : 26 - 28)

ในประเทศไทยได้มีการรณรงค์ สร้างค่านิยมใหม่ ที่ไม่สูบบุหรี่ เพื่อช่วยเหลือผู้สูบบุหรี่ และผู้ไม่สูบบุหรี่ให้มีความปลอดภัย จากพิษภัย อันร้ายแรงของบุหรี่ โดยได้รับความร่วมมือช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนหลายแห่ง เช่น โรงพยาบาลศิริราช โรงพยาบาลตากสิน สถาบันมะเร็งแห่งชาติและโรงพยาบาลมิชชันและเสนอวิธีการเลิกสูบบุหรี่ไว้หลายวิธี ดังที่ ธีระ ลิ้มศิลา (2523 : 7) ได้กล่าวไว้ว่า สิ่งสำคัญที่สุดของการเลิกสูบบุหรี่คือ ใจของเราเอง ซึ่งสอดคล้องกับ แมคฟาร์แลนด์ (Wayne MacFarland. 1990) ที่ว่าต้องตัดสินใจทั้งบุหรี่ รวมทั้งอุปกรณ์ที่ใช้ในการสูบบุหรี่ให้หมด "ควรงดทันทีมิใช่ลด" เพราะการสูบบุหรี่น้อยลงจะมีโอกาสสูบบุหรี่อีกและทางโรงพยาบาลมิชชัน กรุงเทพฯ ได้นำวิธีดังกล่าวมาใช้ได้ผลดีมาก ดังจะเห็นได้จากรายละเอียดของการเลิกสูบบุหรี่ที่ลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

ธีระ ลิ้มศิลา (2523 : 8) ได้เสนอวิธีการเลิกสูบบุหรี่ไว้ดังนี้

1. สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ "กำลังใจหรือความตั้งใจของตัวเอง" ดังเช่น ประธานาธิบดี เดอโกลแห่งประเทศฝรั่งเศส ได้ประกาศต่อทุกคนในเช้าวันหนึ่งเมื่อท่านเดินเข้าไปในที่ทำงานว่า "ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปข้าพเจ้าจะเลิกสูบบุหรี่พวกท่านจะไม่เห็นข้าพเจ้าสูบบุหรี่อีก" ปรากฏว่าท่านสามารถเลิกสูบบุหรี่ได้สำเร็จ

2. นักสูบบุหรี่ผู้หนึ่งพยายามทำความเข้าใจกับตัวเองเมื่ออยากสูบบุหรี่ โดยเอาบุหรี่ไปเก็บไว้นอกบ้าน เมื่อนึกอยากสูบบุหรี่ต้องเดินผ่านความหนาวออกไปหยิบมาเป็นการทรมานตัวเอง เมื่อทรมานตนเองเช่นนี้บ่อยก็เข้าสามารถเลิกสูบบุหรี่ได้ นอกจากนี้มีคนไทยคนหนึ่งสูบบุหรี่ วันละ 2 ซอง พอตอนกลางคืนมีบุหรี่เหลือจากการสูดตอนกลางวันเท่าใด เขาเอาออกจากซองแล้วเหวี่ยงไปรอบ ๆ ห้องถ้าต้องการสูดอีกจะต้องคลานไปหยิบบุหรี่ เขาพยายามลดการสูบบุหรี่โดยใช้วิธีนี้เป็นเวลาหลายเดือน ในที่สุดก็สำเร็จได้

3. วิธีหนามยอกเอาหนามบ่ง คือ พยายามทำโทษตัวเองโดยสูบอย่างหนักวันละ 2-3 ซอง วันรุ่งขึ้นจะเจ็บคอ ไอ เสียงแหบ ไม่สบาย ปฏิบัติซ้ำ 2-3 วัน จะทรมานมากเข้าอย่างนี้ 3-4 ครั้ง ในที่สุดก็เลิกได้

แผนกสุขภาพจิตวิทยาโรงพยาบาลมิชชั่น (2531 : 15 - 18) ได้เสนอแผนการเลิกสูบบุหรี่ โดยเรียกแผนการนี้ว่า "แผนการ 5 วัน เพื่องดสูบบุหรี่" โดยใช้หลักความจริง 2 ประการ ๆ คือ ร่างกายท่านติดสารนิโคติน ซึ่งมีอยู่ในควันบุหรี่ ประการที่สอง เนื่องจากการกระทำซ้ำซากจนติดนิโคติน บุหรี่จึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ซึ่งต้องพึ่งพาอาศัยเสมอ คือ บุคคลสามารถติดบุหรี่ได้ ทั้งร่างกายและจิตใจ ดังนั้น "แผนการ 5 วัน เพื่องดสูบบุหรี่" ต้องช่วยผู้ที่สูบบุหรี่ โรงพยาบาลมิชชั่นยืนยันว่า นักสูบบุหรี่ต้องใช้เวลา 5 วัน ในการที่ขจัดความอยากสูบบุหรี่ให้หมดไป โครงการเลิกสูบบุหรี่ใน 5 วัน คิดค้นขึ้นโดย แมคฟาร์แลนด์ (MacFarland) และแดนเบิร์ก (Danberg) ประเทศสหรัฐอเมริกาและแผนการเลิกสูบบุหรี่ใน 5 วัน (The Five - Day Plan to Stop Smoking) นี้ จัดโดยฝ่ายสุขภาพจิตวิทยา โรงพยาบาลฮินส์เดล (Hinsdale) ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งประสบผลสำเร็จจากการจัดแผนการดังกล่าว

กองป้องกันยาเสพติด สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด สำนักงานนายกรัฐมนตรี (2528 : 14 - 15) ได้เสนอวิธีการเลิกสูบบุหรี่ไว้ดังนี้

1. การบังคับใจตัวเอง คือ พยายามดับความอยากซึ่งต้องอดทนหน่อยในระยะแรก ให้คิดเสียว่าเป็นกิเลสทำให้สบายใจได้ชั่วคราว ถ้าหยุดสูบก็น่าหงุดหงิดเกิดความอยากขึ้นมาใหม่ ไม่ได้ช่วยให้สบายใจขึ้นอย่างแท้จริง ฉะนั้นการบังคับใจตนเองให้สูงกว่ากิเลส (บุหรื) จึงเป็นวิธีที่ช่วยให้เราอดบุหรืได้ และมีความสุขสบายใจอย่างแท้จริง

2. กลัวตาย ทุกครั้งที่คิดจะสูบบุหรืพึงระลึกเสมอว่า การสูบบุหรืที่คิดว่าโก้เก๋นั้นมีอันตรายต่อร่างกายเพียงไร ท่านอาจจะทราบหรือไม่ทราบว่า

2.1 บุหรืทำให้อายุสั้นกว่าคนปกติ 10 ปี หรือทุก ๆ มวนที่สูบจะทำให้ตายเร็วขึ้น 6 นาที บุหรืจึงเป็นสิ่งที่เผาผลาญชีวิตคนไปวันละเล็กน้อย

2.2 บุหรืทำให้การทำงานของร่างกายเสื่อมเสีย เช่น มือสั่น เสียงแหบ ไอเรื้อรัง หลอดคออักเสบ เป็นแผลในกระเพาะ หลอดเลือดแข็ง และเป็นโรคที่ทำให้เสียชีวิตมากที่สุดคือมะเร็งปอด

3. เสียตายทรัพย์ ก่อนจะสูบบุหรืควรจะต้องตรองดูว่า การสูบบุหรืแต่ละมวนก็เท่ากับเป็นการเผาเงินในกระเป๋าของท่านอย่างไม่ได้ประโยชน์อะไรตอบแทนเลย ลองคำนวณดูว่าเราต้องจ่ายค่าบุหรืวันละเท่าไร คิดเป็นปีเท่าไร เพียงแต่เลิกสูบบุหรืได้เอาเงินมาใช้จ่ายสิ่งจำเป็นของตนเอง หรือของครอบครัวก็จะมีสุขสันต์ ตนเองก็จะมีสุขภาพอนามัยดี

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

2.7.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

อีเวน (Evan. 1978 : 126 - 135) ได้ทำการศึกษาอิทธิพลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมการสูบบุหรื เป็นระยะเวลา 3 ปี ในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (Junior High School) พบว่า การติดบุหรืของนักเรียนมาจากบุคคลใกล้ชิด สื่อสารมวลชนและการสูบบุหรืของบิดามารดา และยังได้พบต่อไปอีกว่า อิทธิพลทางจิตวิทยาสังคม มีผลทำให้กลุ่มรุ่นติดสนใจสูบบุหรืได้แก่ บทบาทของครอบครัวและแรงผลักดันจากกลุ่มเพื่อน (Peer group)

เอิร์ด (Hurd. 1981 : 10 - 19) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการสูบบุหรื พบว่าการสูบบุหรืของบุคคลในครอบครัว ได้แก่ บิดา มารดา พี่ชาย หรือพี่สาว เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการสูบบุหรืของกลุ่มนักเรียนและวัยรุ่น

ศูนย์วิจัยของสหภาพโซเวียต (จิราภรณ์ ศรีกลิ่นสุข. 2537 : 30 ; อ้างอิงมาจาก ปัญหา สมบูรณ์ศิลป์. 2524 : 9) ได้ศึกษาพบว่า นักสูบบุหรี่ของโซเวียต ร้อยละ 82.5 เริ่มสูบบุหรี่เมื่ออายุ 19 ปี ร้อยละ 16.9 เริ่มสูบบุหรี่เมื่ออายุ 8 - 9 ปี และพบว่า สาเหตุหนึ่งของการสูบบุหรี่นั้นคือการเลียนแบบจากบิดา มารดา และดารารายานตร์

รอว์โบน และคนอื่น ๆ (Rawbone and others. 1978 : 53 - 58) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ณ เมืองไฮนส์โลว์ นอกกรุงลอนดอน โดยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับนิสัยการสูบบุหรี่ อาการทางระบบหายใจ และทัศนคติเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียน จำนวน 10,498 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่สูบบุหรี่เป็นประจำ มีอัตราการเกิดโรกระบบหายใจส่วนบน อัตราการเกิดอาการทางระบบหายใจ มีเสมหะเวลา มีอาการไอ และมีอาการหายใจขัดสูงกว่านักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่และยังพบว่า นักเรียนที่สูบบุหรี่ตระหนักถึงอันตรายที่เสี่ยงต่อการเป็นโรคมะเร็งปอดแต่ไม่ค่อยตระหนักถึงอันตรายอย่างอื่นที่มีต่อสุขภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มนักเรียนที่อายุน้อย และจากผลการศึกษาของ ชอง พาลเมอร์ (Palmer. 1970) อีแวนส์ และคนอื่น ๆ (Evans and others. 1979) ที่ศึกษาพบว่า กลุ่มเพื่อนเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียน

2.7.2 งานวิจัยในประเทศ

อัปพร เตียวตระกูลวัฒน์ (2522 : 8 - 9) ได้ศึกษาทัศนคติที่มีต่อยาเสพติดและพฤติวิสัยของนักศึกษาวิทยาลัยครู กลุ่มตัวอย่างประชากร ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่เคยสูบบุหรี่ ใช้ยากระตุ้นและกัญชา มีทัศนคติต่อการเสพยาชนิดอื่น ๆ มากกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเสพ
2. นักศึกษาที่เคยสูบบุหรี่ ต้มสุรา ใช้ยากระตุ้น และเฮโรอีน มีแนวโน้มที่จะทำตามความคาดหวัง หรือชักจูงจากบุคคลอื่น ๆ ได้ง่ายกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเสพ
3. ทัศนคติและพฤติวิสัยของกลุ่มอ้างอิง ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการสูบบุหรี่และต้มสุราได้ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ 0.5014 และ 0.1532 ตามลำดับ และทัศนคติที่มีต่อการเสพยาเสพติดมีบทบาทในการทำนายพฤติกรรมการเสพยาเสพติดได้น้อยมาก
4. ประสบการณ์และภูมิหลังของนักศึกษาที่เคยและไม่เคยเสพยาแต่ละชนิดมีความสัมพันธ์กันอย่างมากมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. ระดับการศึกษาของมารดามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับพฤติกรรมการดื่มสุรา

6. นักศึกษาที่เคยเสพยาแต่ละชนิด มีเพื่อนสนิทที่เคยสูบบุหรี่ ดื่มสุรา สูบกัญชา เช่น การพ่น จำนำของ เสพเฮโรอีน และเสฟีน มากน้อยตามชนิดของยาที่เคยเสพ

กรมพลศึกษา (2523 : 50-60) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้บุหรี่ของนักเรียนชาย ในสถานศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษา (ม.1-ม.6) และระดับอาชีวศึกษา รวม 6,457 คน ผลการศึกษาสรุปได้ว่า มีนักเรียนเคยสูบบุหรี่ ร้อยละ 45.66 และไม่เคยสูบบุหรี่ ร้อยละ 52.05 มีการสูบบุหรี่ของบุคคลในครอบครัว พบร้อยละ 72.93 มีผู้สูบบุหรี่ในครอบครัวส่วนใหญ่ ได้แก่ บิดา และพี่ชาย ส่วนอายุที่เริ่มสูบบุหรี่เฉลี่ยเท่ากับ 16.5 ปี

ธนรุต บุตรแสนคม (2525 : 39) ได้ศึกษาถึงผลของการจัดโปรแกรมการงดสูบบุหรี่ ให้กับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามหาสารคาม พบว่า นักศึกษาพลศึกษาที่สูบบุหรี่ในระหว่างที่กำลังศึกษาอยู่นั้นส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่สูบบุหรี่คือ พ่อ พี่ชาย และน้องชายสูบบุหรี่

เวทย์ อารีย์ชน (2526 : 11) ได้รายงานผลเกี่ยวกับพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ป่วยโรคมะเร็งปอด ที่โรงพยาบาลทรวงอก ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม 2514 ถึงเดือนกันยายน 2526 พบว่า ผู้ป่วยโรคมะเร็งปอด 2,660 คน เป็นเพศชาย 2,115 คน สูบบุหรี่ 2,025 คน คิดเป็นร้อยละ 95.75 เพศหญิง เป็นโรคมะเร็งปอด 545 คน สูบบุหรี่ 174 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0

สมชัย ชื่นตา (2528 : 68) ได้ศึกษาถึงพฤติกรรมและปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการสูบบุหรี่ของกลุ่มนักเรียนชายระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาในจังหวัดขอนแก่น พบว่า อายุที่เริ่มสูบบุหรี่ของกลุ่มที่สูบบุหรี่ ส่วนใหญ่เริ่มสูบบุหรี่เมื่ออายุ 16 ปี รองลงมาประมาณ 17 ปี และ 15 ปี ตามลำดับ จากการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอายุกับการสูบบุหรี่ พบว่า เมื่ออายุมากขึ้นจะมีโอกาสสูบบุหรี่เพิ่มมากขึ้น กล่าวคือ อายุ 25 - 29 ปี จะมีโอกาสสูบบุหรี่มากกว่ากลุ่มอายุ 20 - 24 ปี เป็น 1.1 เท่าและกลุ่มอายุ 15 - 19 ปี จะมีโอกาสสูบบุหรี่มากกว่ากลุ่มอายุ 15 ปี จะมีโอกาสสูบบุหรี่มากกว่ากลุ่มต่ำกว่า 15 ปี เป็น 4 เท่า ทางด้านการสูบบุหรี่ของบุคคลในครอบครัว พบว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่สูบบุหรี่มีโอกาสสูบบุหรี่มากเป็น 1 - 5 เท่า ของนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่ไม่สูบบุหรี่ ส่วนทางด้านพฤติกรรมการสูบบุหรี่ค่อนข้างสูงของนักเรียนกลุ่มที่สูบบุหรี่กับกลุ่มที่เคยสูบบุหรี่จะมีนิสัยการสูบบุหรี่ ที่แตกต่างกันค่อนข้างสูง กล่าวคือ กลุ่มที่สูบบุหรี่ส่วนใหญ่จะมีนิสัย

การสูบบุหรี่เป็นประจำ ส่วนกลุ่มที่เคยสูบบุหรี่ส่วนใหญ่จะสูบบุหรี่เป็นบางโอกาส

ไพโรจน์ ใจดี สาทกุล (2531 : 87) ได้ศึกษาเจตคติเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ของครูชายในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดเชียงราย พบว่า ครูชายมีเจตคติเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ในเชิงนิเสธ ครูชายและครูหญิงมีเจตคติเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ แตกต่างกัน การปฏิบัติตามเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการสูบบุหรี่แตกต่างกัน แต่ครูที่มีสมาชิกในครอบครัวปฏิบัติตามในด้านการสูบบุหรี่ต่างกัน และครูที่มีอายุต่างก็มีเจตคติเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ไม่แตกต่างกัน

สรุป จากงานวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศ พบว่า มีผู้ศึกษาพฤติกรรมของการสูบบุหรี่ว่า การสูบบุหรี่ มีสาเหตุมาจาก ครอบครัว ตัวอย่างจากบุคคลในครอบครัว กลุ่มเพื่อนและสื่อมวลชน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุมประพฤติ

3.1 ความหมายของการคุมประพฤติ

เดรสเลอร์ (Dressler. 1962 : 6) อธิบายว่า การคุมประพฤติ (Probation) มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน แปลว่า "ระยะเวลาแห่งการพิสูจน์หรือทดลอง" และการคุมประพฤติหมายถึง การทดสอบความประพฤติ หรืออุปนิสัย คีลธรรม จรรยา และระเบียบ วินัยของบุคคลว่าเหมาะสมหรือไม่ที่จะให้เข้าร่วมกิจกรรมกับบุคคลอื่น ๆ

การคุมประพฤติ หมายถึง วิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดได้พิสูจน์ตนเองว่ามีความสามารถเพียงพอที่จะเป็นคนดีหรือไม่ (สมคิด ศรีสังคม 2504 : 51)

การคุมประพฤติ เป็นวิธีการอย่างหนึ่ง ที่ใช้บังคับผู้กระทำผิดกฎหมาย ให้กลับประพฤติตนดี โดยปล่อยตัวไปภายใต้เงื่อนไขคุมประพฤติที่ศาลกำหนด และมีพนักงานคุมประพฤติ คอยให้คำแนะนำ ตักเตือน (Reinemann. 1953 : 603)

การคุมประพฤติ เป็นวิธีการลงอาญาแก่ผู้กระทำผิดอย่างมีเงื่อนไข ผู้กระทำผิดยังคงดำเนินชีวิตในชุมชนเดิม ภายใต้การสอดส่องดูแลของพนักงานคุมประพฤติ ซึ่งโดยปกติศาลจะเป็นผู้แต่งตั้ง การคุมประพฤติมิใช่เป็นแบบของความเมตตาปราณี แต่มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้กระทำผิดแก้ไขตนเอง ด้วยอิทธิพลของชุมชนมากกว่าการจำคุก (Brigwater and Kurtz. 1963 : 1725)

การคุมประพฤติ เป็นวิธีการดำเนินการกับผู้กระทำผิด ซึ่งศาลกำหนดให้รอคำพิพากษาหรือ

รอกการลงอาญาแก่ผู้กระทำผิด โดยกำหนดกฎเกณฑ์และอำนาจเพื่อควบคุม แนะนำและช่วยเหลือ เขาโดยเจ้าหน้าที่ที่ศาลแต่งตั้ง ซึ่งเรียกว่า พนักงานคุมประพฤติ (Thomas. 1964 : 72)

ตามความหมายของการคุมประพฤติดังกล่าวข้างต้นอาจสรุปได้ว่า การคุมประพฤติเป็นวิธี แก้อภัยหรือบำบัดรักษาผู้กระทำผิดกฎหมายให้กลับตนเป็นผู้ประพฤติดี โดยปล่อยตัวบุคคลนั้นให้เป็น อิสระและดำเนินชีวิตอยู่ในชุมชนเดิม และมีพนักงานคุมประพฤติคอยสอดส่องดูแลและแนะนำเพื่อให้ บุคคลนั้นปฏิบัติตามเงื่อนไขคุมประพฤติที่ศาลได้กำหนดไว้ และมีความประพฤติดีต่อไป

3.2 วัตถุประสงค์ของการคุมประพฤติ

การคุมประพฤติดีมีวัตถุประสงค์สำคัญคือ (กรมคุมประพฤติ. 2536 : 10)

- 3.2.1 เพื่อคุ้มครองป้องกันสังคมจากอาชญากรรม
- 3.2.2 เพื่อให้ข้อมูลที่ต้องเกี่ยวกับจำเลยแก่ศาลก่อนตัดสินคดี
- 3.2.3 เพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดให้กลับตนเป็นพลเมืองดี

3.3 หลักเกณฑ์ทั่วไปในการคุมประพฤติ

หลักเกณฑ์ทั่วไปของการคุมประพฤติดีมีสาระสำคัญดังนี้ (กรกช นาควิเชตร. 2529 : 61 - 62 ; นิมนวล มิ่งวาณิช. 2518 : 21)

1. บุคคลที่ถูกฟ้องในข้อหาว่ากระทำความผิดทางอาญาซึ่งศาลพิจารณาแล้วเห็นว่ามีความ ผิดจริงตามฟ้อง ศาลอาจปล่อยตัวผู้นั้นไปโดยยังไม่ลงโทษ แต่ใช้วิธีการคุมประพฤติแทนการลง โทษได้ หากศาลพิจารณาเห็นสมควรให้อีกครั้ง โดยปล่อยตัวให้เขากลับไปดำเนินชีวิต ในชุมชนเดิม

ความผิดซึ่งจะเข้าหลักเกณฑ์ที่ศาล จะสั่งใช้วิธีการคุมความประพฤติได้นั้น ได้กำหนด ไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 วรรคแรก ซึ่งแยกอธิบายได้ดังนี้

- 1.1 ความผิดนั้นเป็นความผิดซึ่งมีโทษจำคุก
- 1.2 ความผิดนั้นศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี
- 1.3 ผู้กระทำความผิดนั้นไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน หรือถ้าเคยได้รับโทษจำคุกมา ก่อน โทษจำคุกนั้นจะต้องเป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

นอกจากหลักเกณฑ์ตามข้อ 1.1 ข้อ 1.2 และข้อ 1.3 แล้วศาลจะต้องคำนึงถึง อายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพและภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพและ

สิ่งแวดล้อม ตลอดจนสภาพแห่งความผิด หรือเหตุอันควรปรานีของจำเลยด้วย ว่าสมควรรอกการลงโทษและคุมความประพฤติจำเลยไว้หรือไม่

2. ระยะเวลาการกำหนดโทษ หรือรอกการลงโทษจะต้องไม่เกิน 5 ปี นับตั้งแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

3. ศาลเป็นผู้กำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติให้ผู้นั้นปฏิบัติตาม

4. ให้พนักงานคุมประพฤติซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของศาลเป็นผู้คอยสอดส่องดูแลผู้ถูกคุมความประพฤติให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด และเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือ หากผู้ถูกคุมความประพฤติประพฤติตนดี ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลได้กำหนดไว้ พนักงานคุมประพฤตินี้หน้าที่ทำรายงานเสนอต่อศาล เพื่อให้ศาลสั่งให้ผู้ถูกคุมความประพฤติพ้นจากการคุมประพฤติ แต่ถ้าผู้ถูกคุมความประพฤติละเมิดเงื่อนไขไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด พนักงานคุมประพฤติก็นำเสนอรายงานให้ศาลเปลี่ยนแปลงคำพิพากษตามความเหมาะสมต่อไป

3.4 เงื่อนไขการคุมความประพฤติ

ในกรณีที่ศาลสั่งคุมความประพฤติจำเลย ศาลจะวางเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติจำเลยตามมาตรา 56 วรรค 2 ซึ่งศาลอาจกำหนดข้อเดียวหรือหลายข้อต่อไปนี้ (กรมคุมประพฤติ. 2536 : 51)

1. ให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าพนักงานที่ศาลระบุไว้เป็นครั้งคราว เพื่อเจ้าพนักงานจะได้สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือ หรือตักเตือน ตามที่เห็นสมควรในเรื่องความประพฤติและการประกอบอาชีพ หรือจัดให้กระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่เจ้าพนักงานและผู้กระทำความผิดเห็นสมควร

2. ให้ฝึกหัดหรือทำงานอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ

3. ให้ละเว้นการคบหาสมาคมหรือการประพฤติได้อันอาจนำไปสู่การกระทำผิดในทำนองเดียวกันอีก

4. ให้ไปรับการบำบัดรักษาการติดยาเสพติดให้โทษ ความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ หรือความเจ็บป่วยอย่างอื่น ณ สถานที่และตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด

5. เงื่อนไขอื่น ๆ ตามที่ศาลเห็นสมควรกำหนดเพื่อแก้ไข ฟื้นฟู หรือป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดกระทำหรือมีโอกาสดำเนินการทำความผิดซ้ำอีก

3.5 ระยะเวลาในการคุ้มครองประพฤติก

ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 วรรคแรก ระบุว่า ศาลจะรอกการกำหนดโทษหรือกำหนดโทษแต่รอกการลงโทษไว้ แล้วปล่อยตัวไปเพื่อให้โอกาสผู้นั้นกลับตัวภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่ต้องไม่เกิน 5 ปีนับแต่วันที่ศาลพิพากษา โดยจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติกของผู้นั้นด้วยหรือไม่ก็ได้ ดังนั้นศาลจะสั่งคุ้มครองประพฤติกผู้กระทำความผิดนานเท่าใดก็ได้ แต่ต้องไม่เกินห้าปี นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง เช่นเดียวกับที่บังคับใช้กับการสั่งรอกการกำหนดโทษ หรือรอกการลงโทษ เพราะการสั่งใช้วิธีคุ้มครองประพฤติกเป็นดุลพินิจของศาล เมื่อสั่งให้มีการรอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษเท่านั้น ในทางปฏิบัติ ศาลมักสั่งให้คุ้มครองประพฤติกจำเลยเป็นระยะเวลา 1 ปี มากที่สุดและคุ้มครองประพฤติกนาน 2 ปี ค่อนข้างน้อย และสั่งคุ้มครองประพฤติกนานเกินกว่า 2 ปีขึ้นไปน้อยมาก (กรรช นาควิเชตร 2529 : 63)

3.6 องค์ประกอบของการคุ้มครองประพฤติก

การคุ้มครองประพฤติกที่จะ ได้ผลตามวัตถุประสงค์นั้นจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 ประการ คือ (กรมคุ้มครองประพฤติก. 2536 : 10)

1. กระบวนการคัดเลือกผู้กระทำความผิดที่ควรได้รับคุ้มครองประพฤติกหรือเรียกว่าการสืบเสาะและพินิจ เพื่อประมวลและรายงานข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิด เช่น อายุ อาชีพ การศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจ สถานภาพการสมรส นิสัยและกรรมประพฤติก ประวัติการกระทำความผิด และลักษณะความผิดในปัจจุบัน ฯลฯ เพื่อให้ศาลใช้ประกอบดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษาคดี

2. กระบวนการช่วยให้ผู้กระทำความผิดได้รับความช่วยเหลือและบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นเพื่อให้ผู้กระทำความผิดสามารถอยู่ในสังคมได้โดยไม่ต้องพึ่งผู้อื่นและในวิถีทางที่สังคมยอมรับ หรืออาจเรียกว่า การควบคุมและสอดส่องหรือการคุ้มครองประพฤติก

3. กระบวนการนำชุมชนเข้ามาช่วยแก้ไข ฟื้นฟู ช่วยเหลือและสงเคราะห์ผู้กระทำความผิด เช่น การนำสถาบันทางศาสนา สถาบันทางการศึกษา และองค์กรการกุศลต่าง ๆ มามีส่วนร่วม หรือ อาจเรียกงานดังกล่าวว่า งานกิจกรรมชุมชน

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะผู้ถูกคุ้มครองประพฤติกที่เป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงจะกล่าวรายละเอียดเฉพาะการควบคุมและสอดส่องของสำนักงานคุ้มครองประพฤติก จังหวัดสุพรรณบุรี เท่านั้น

3.7 ขั้นตอนการปฏิบัติงานควบคุมและสอดส่อง

กรรข นาควิเชตร (2528 : 64 - 66) ได้ประมวลขั้นตอนการปฏิบัติงานควบคุมและสอดส่องของสำนักงานคุมประพฤติกลางดังนี้

1. การลงสมุดบัญชี เมื่อพนักงานคุมประพฤติได้รับมอบ ส่วนคดีสอดส่องจากหัวหน้าสายแล้ว พนักงานคุมประพฤติผู้รับผิดชอบจะลงบัญชีรับคดีไว้

2. การรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น ในกรณีที่มีการสืบเสาะและพินิจ มาก่อนพนักงานคุมประพฤติจะนำสำนวนสืบเสาะฯ มาประกอบสำนวนสอดส่อง เพื่อศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ถูกคุมความประพฤติ

ในกรณีศาลมีคำสั่งคุมความประพฤติแล้วจำเลยยังถูกคุมขังเนื่องจากยังมิได้ชำระค่าปรับพนักงานคุมความประพฤติจะออกใบนัดจำเลย ณ ที่คุมขังของศาลให้ไปพบพนักงานคุมประพฤติภายหลังจากวันที่ได้รับการปล่อยตัวแล้ว และพนักงานคุมประพฤติจะต้องชี้แนะแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการคุมประพฤติให้จำเลยเข้าใจ

3. การสอบถ้อยคำผู้ถูกคุมความประพฤติ เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติไปพบพนักงานคุมประพฤติเป็นครั้งแรก พนักงานคุมประพฤติจะชี้แจงให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ เข้าใจเงื่อนไขในการคุมประพฤติอย่างชัดเจน พร้อมทั้งอธิบายถึงวิธีการคุมประพฤติ รวมทั้งผลของการปฏิบัติตามเงื่อนไขของศาล และการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนดจะเกิดผลดีและผลเสียประการใด ในการสอบถ้อยคำผู้ถูกคุมความประพฤติ ถ้าไม่ได้ผ่านการสืบเสาะมาก่อน พนักงานคุมประพฤติจะต้องสอบถามอย่างละเอียดเหมือนกับการสอบถ้อยคำในการสืบเสาะฯ และบันทึกรายละเอียดนั้นลงในแบบบันทึกถ้อยคำผู้ถูกคุมความประพฤติ พร้อมทั้งออกหนังสือแจ้งข้อกำหนดเงื่อนไข เพื่อคุมความประพฤติให้แก่ผู้ถูกคุมความประพฤติและถ่ายสำเนาเอกสารเกี่ยวกับผู้ถูกคุมความประพฤติ เช่น ทะเบียนบ้าน บัตรประจำตัวประชาชน และใบอนุญาตต่าง ๆ ฯลฯ ต่อจากนั้นก็ส่งตัวผู้ถูกคุมความประพฤติไปพิมพ์ลายนิ้วมือเพื่อเก็บไว้ตรวจสอบประวัติในกรณีที่จำเป็น สำหรับในคดีความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษทุกชนิดและในกรณีที่พนักงานคุมประพฤติ สงสัยว่าผู้ถูกคุมความประพฤติ จะเสพยาเสพติดให้โทษจะต้องมีการเก็บปัสสาวะของผู้ถูกคุมความประพฤติไปตรวจหาสารเสพติด เพื่อวางแผนการแก้ไขต่อไป

4. การรับรายงานตัว เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติ ไปรายงานตัวตามกำหนด พนักงานคุมประพฤติจะสอบถาม ถึงการปฏิบัติตนของผู้ถูกคุมความประพฤติ เกี่ยวกับความประพฤติ

การประกอบอาชีพ และเรื่องอื่น ๆ ว่ามีปัญหา หรืออุปสรรคประการใด พร้อมทั้งให้คำแนะนำช่วยเหลือหรือตักเตือน ตามแต่ที่เห็นควร แล้วบันทึกไว้ในแบบบันทึกการคุมความประพฤติ และเก็บ บัณฑิตผู้คุมความประพฤติในคดีอาชญากรรมทุกประเภท ในทุกครั้งที่มารายงานตัว และพนักงาน คุมความประพฤติ อาจส่งผู้คุมความประพฤติบางราย ไปให้แพทย์ประจำสำนักงานคุมความประพฤติตรวจ สุขภาพร่างกายและสภาพจิตด้วย

5. การออกสอดส่อง ตามหลักการแล้ว พนักงานคุมความประพฤติจะต้องออกสอดส่องยัง ที่พักอาศัย หรือสถานที่ทำงานของผู้คุมความประพฤติอย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง เพื่อจะได้ทราบว่าผู้คุมความประพฤติ ปฏิบัติตนตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด และตามคำแนะนำตักเตือนของพนักงาน คุมความประพฤติหรือไม่ มีปัญหาอุปสรรคใด ที่ทำให้ผู้คุมความประพฤติไม่อาจปฏิบัติตามเงื่อนไขได้ พนักงานคุมความประพฤติจะ ได้ให้ความช่วยเหลือแนะนำได้ทันทั่วทั้งที่ ก่อนที่ผู้คุมความประพฤติจะล้มเลิก ความตั้งใจที่จะกลับตนเป็นพลเมืองดี แต่ถ้าหากผู้คุมความประพฤติมีแนวโน้มที่จะ เป็นอันตรายต่อ สังคม หรือกระทำความผิดซ้ำใหม่ พนักงานคุมความประพฤติจะต้องว่ากล่าวตักเตือนและรายงาน ให้ศาลทราบถึงพฤติการณ์ดังกล่าว

เมื่อพนักงานคุมความประพฤติสอบถ้อยคำผู้คุมความประพฤติหรือผู้อื่นแล้วจะบันทึกถ้อยคำ นั้น และบันทึกสภาพที่พักอาศัย ตลอดจนสภาพแวดล้อมของผู้คุมความประพฤติ ตลอดจนข้อสังเกต ต่าง ๆ ของพนักงานคุมความประพฤติลงในแบบบันทึกการคุมความประพฤติ

ในกรณีที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่พนักงานคุมความประพฤติจะต้องเข้าไปในสถานที่ที่ผู้ คุมความประพฤติอาศัยหรือทำงานในเวลากลางคืน (เวลาระหว่างพระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น) พนักงานคุมความประพฤติจะต้องทำคำร้องขอให้ศาลอนุญาตเสียก่อน

6. กรณีผู้คุมความประพฤติไม่ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมความประพฤติ ถ้าผู้คุม คุมความประพฤติไม่ไปพบพนักงานคุมความประพฤติในครั้งแรก หรือไม่มาตามกำหนดนัดรายงานตัว พนักงานคุมความประพฤติจะออกหนังสือเตือน หากผู้คุมความประพฤติยังไม่มารายงานตัวโดยไม่ แจ้งเหตุขัดข้องอีก พนักงานคุมความประพฤติจะออกสอดส่อง ผู้คุมความประพฤติยังที่พักอาศัย หรือสถาน ที่ทำงานตามความเหมาะสม เพื่อสอบถามถึงสาเหตุในการขาดรายงานตัว และตักเตือนให้ผู้คุม คุมความประพฤติ ไปรายงานตัวตามที่พนักงานคุมความประพฤติกำหนด หรือเขียนรายงานเกี่ยวกับพฤติการณ์ ของผู้คุมความประพฤติเสนอให้ศาลทราบ แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่หนังสือเตือนดังกล่าว ไปไม่ถึงหรือออกไปสอดส่องแล้ว ไม่พบที่พักอาศัยของ

ผู้ถูกคุมความประพฤติ พนักงานคุมประพฤติจะขอความร่วมมือ ตรวจสอบ ที่พักอาศัยของผู้ถูกคุมความประพฤติกับทางที่ว่าการอำเภอ หรือพนักงาน ไปรษณีย์ว่ามีบ้านเลขที่ตามที่ผู้ถูกคุมความประพฤติแจ้งไว้จริงหรือไม่ และถ้าผู้ถูกคุมความประพฤติมีภูมิลำเนาในต่างจังหวัด อาจขอความร่วมมือจาก กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในท้องถิ่นนั้น ๆ ช่วยตรวจสอบ ให้ก็ได้ นอกจากนี้พนักงานคุมประเวดียังอาจส่งผ่านพิมพ์ลายนิ้วมือของผู้ถูกคุมความประพฤติไปตรวจสอบประวัติการกระทำผิดเพื่อจะได้ทราบว่าผู้ถูกคุมความประพฤติไปถูกจับกุมดำเนินคดีใหม่อีกหรือไม่

7. การทำรายงานเสนอศาล พนักงานคุมประพฤติจะทำรายงานการคุมประพฤติเสนอให้ศาลทราบเป็นระยะ ๆ ได้แก่ รายงานประจำวัน รายงานการผิดเงื่อนไข รายงานเกี่ยวกับพฤติการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป และรายงานการพ้นคุมประพฤติ

8. การไปนัดพร้อมตามคำสั่งศาล ภายหลังจากที่พนักงานคุมประพฤติเสนอรายงานการผิดเงื่อนไข หรือรายงานพฤติการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้ถูกคุมความประพฤติต่อศาลแล้วศาลอาจมีหมายนัดพร้อมถึงพนักงานคุมประพฤติ ให้พนักงานคุมประพฤติไปพบศาลพร้อมกับพนักงานอัยการ และผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงนั้น เพื่อศาลจะได้สอบถาม และพิจารณาดำเนินการกับผู้ถูกคุมความประพฤติรายนั้นต่อไป ถ้าพนักงานคุมประพฤติเจ้าของคดีไม่อาจไปพบศาลตามกำหนดได้ก็อาจมอบหมายให้พนักงานคุมประพฤติผู้อื่น ไปแทนได้ ถ้ารายงานของพนักงานคุมประพฤติเป็นผลร้ายต่อผู้ถูกคุมความประพฤติ และถ้าผู้ถูกคุมความประพฤติคัดค้านรายงาน พนักงานคุมประเวष्टิมีสิทธินำพยานหลักฐานเข้าสืบประกอบรายงานและความเห็นได้ก่อน

9. การประชุมแก้ไขปัญหาผู้ถูกคุมความประพฤติเป็นรายคดี พนักงานคุมประพฤติจะมีการประชุมร่วมกันเพื่อวิเคราะห์ และหาแนวทางแก้ไขปัญหเกี่ยวกับผู้ถูกคุมความประพฤติเป็นรายคนแต่ในการปฏิบัติปัจจุบันนี้ มีน้อยครั้งที่จะมีการประชุมกัน เพราะพนักงานคุมประพฤติแต่ละคนมีการะในควมรับผิดชอบมาก และมีเวลาส่วนน้อยที่จะอยู่ร่วมกันที่สำนักงานคุมประพฤติ พนักงานคุมประพฤติแต่ละคนจึงมักดำเนินการแก้ไขปัญหา ๆ ด้วยตนเอง

สรุป การคุมประพฤติ เป็นวิธีการลงอาญาแก่ผู้กระทำผิดอย่างมีเงื่อนไข ผู้กระทำผิดหรือผู้ถูกคุมความประพฤติ ยังคงดำเนินชีวิตในชุมชนเดิม ภายใต การสอดส่อง ดูแล ของพนักงานคุมประพฤติ การคุมประเวष्टิมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้กระทำผิดแก้ไขตนเอง โดยการนำชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไข มากกว่าการจำคุก เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดได้ออกไปใช้ชีวิตร่วมกับครอบครัวและสังคมได้อย่างปกติ และสามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเอง และครอบครัวได้

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามีดังนี้

1. แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการสภามหรี
2. แบบรายงานพฤติกรรมกรรมการสภามหรี
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการสภามหรี

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการสภามหรี ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 สร้างแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการสภามหรี โดยปรับปรุงและดัดแปลงมาจากแบบทดสอบประเมินสาเหตุทางจิตวิทยาที่ทำให้ผู้สภามหรี สภามหรี แบบสอบถามนี้สถาบันสาธารณสุขแห่งชาติ กระทรวงสาธารณสุข สหรัฐอเมริกา เป็นผู้ออกแบบจัดทำขึ้น และดัดแปลงจากแบบสอบถามทัศนคติต่อการสภามหรีของ สาริณี พงษ์เจริญไทย (2524 : 177 - 181) แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการสภามหรีที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ ประกอบด้วยข้อคำถามที่เป็นสถานการณ์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ สถานการณ์ที่บ้านและสถานการณ์ที่ทำงาน พร้อมทั้งตัวเลือก 3 ตัวเลือก

1.3 นำแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการสภามหรีที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร. คมเพชร ฉัตรศุภกุล รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง อาจารย์พรณิศา วาณิชการ ตรวจสอบให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และผู้วิจัยนำไป ปรับปรุง แก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามข้อ 1.3 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 27 ข้อ ไปทดลองใช้กับผู้ถูกคุมความประพฤติ สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน แล้วนำมาหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำโดยใช้ t-test แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาจำนวน 26 ข้อ เพื่อนำมาใช้ในการวิจัยได้ค่า t ระหว่าง 2.87 - 7.27

1.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงในข้อ 1.4 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น = 0.9268

ตัวอย่างแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่

คำชี้แจง แบบสอบถามต่อไปนี้นี้เป็นสถานการณ์ซึ่งเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เมื่อท่านอ่านแล้วให้พิจารณาเลือกตอบให้ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด คำตอบของท่านไม่มีถูก หรือผิด และไม่กระทบกระเทือนต่อผลการคุมความประพฤติของท่าน จึงขอให้ท่านตอบให้ตรงกับความจริงมากที่สุด โดยให้ท่านทำเครื่องหมาย X ให้ตรงกับตัวเลือกที่ท่านเลือกของแต่ละตัว

ก. ที่บ้าน

1. ก่อนเข้าห้องน้ำ

นายสมชาย สูบบุหรี่ในห้องน้ำตอนเข้าที่้านเป็นประจำทุกวัน โดยเขารู้สึกว่า ถ้าสูบบุหรี่แล้วจะทำให้สดชื่น ปลอดโปร่ง ถ้าท่านเป็นนายสมชาย ท่านจะทำอย่างไร

- ก. สูบบุหรี่เป็นบางครั้ง
- ข. สูบบุหรี่บ้างแต่น้อยมากหรือไม่สูบเลย
- ค. สูบบุหรี่ทุกครั้ง

ข. ที่ทำงาน

1. นายมานพกำลังทำงานต่อมามีเพื่อนร่วมงานเขามาพูดคุยและชักชวนกันสูบบุหรี่ไปด้วย เขาจึงหยิบบุหรี่ขึ้นมาสูบบ้าง ถ้าท่านเป็นนายมานพ ท่านจะสูบบุหรี่เมื่อเพื่อนชักชวนบ่อยครั้งเพียงใด

- ก. สูบบุหรี่เป็นบางครั้ง
- ข. สูบบุหรี่บ้างแต่น้อยมากหรือไม่สูบเลย
- ค. สูบบุหรี่ทุกครั้ง

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

สูบบุหรี่ทุกครั้งให้ = 3 คะแนน

สูบบางครั้งให้ = 2 คะแนน

ไม่สูบให้ = 1 คะแนน

2. แบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่

2.1 ศึกษาเอกสารจากโครงการจัดตั้งคลินิกอดบุหรี่ ของสถาบันมะเร็งแห่งชาติ เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนการสร้างแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ให้เหมาะสมกับ ปัญหาและผู้รับคำปรึกษา

2.2 สร้างแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร. คมเพชร จิตรสกุล รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง อาจารย์ พรรณพิศ วาณิชยการ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์โดยดูความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วผู้วิจัยนำมา ปรับปรุง แก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.3 นำแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ มาแก้ไขตามข้อ 2.2 แล้วนำไปทดลอง ใช้กับผู้ถูกคุมความประพฤติ สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 คน แล้วนำมาปรับปรุง เพื่อความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการและระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ก่อนนำไปใช้จริง

2.4 นำแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ปรับปรุงแล้วมาใช้กับกลุ่มทดลอง

ตัวอย่างแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่

คำชี้แจง ขอให้ท่านรายงานตามความเป็นจริงเพื่อประโยชน์ต่อการช่วยเหลือต่อไป

ชื่อผู้ถูกคุมความประพฤติ.....

วันเดือนปี	เวลา	บุหรี่ยี่ห้อ	สถานการณ์ที่สูบ	สาเหตุที่สูบ
.....				
.....				
.....				

3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

3.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนการสร้าง โปรแกรมให้เหมาะสมกับปัญหาและผู้รับคำปรึกษา

3.2 สร้าง โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร. คมเพชร จิตรสกุล รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง อาจารย์พรณิศา วาณิชการ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์โดยดูความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะแล้ว ผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มาแก้ไขตามข้อ 3.2 แล้วนำไปทดลองใช้กับผู้ควบคุมความประพฤติ สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 คน แล้วนำมาปรับปรุงเพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการและระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองก่อนนำไปใช้จริง

3.4 นำโปรแกรมที่ปรับปรุงแล้วมาใช้กับกลุ่มทดลอง โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง คนละ 1 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ต่อสัปดาห์ ตั้งแต่ วันที่ 6 มีนาคม 2536 ถึงวันที่ 4 มิถุนายน 2536

การดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองโดยใช้แบบ One Group Pretest - Posttest Design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2531 : 65)

ตาราง 1 แสดงตารางแบบแผนการทดลอง แบบ One Group Pretest - Posttest Design

สอบก่อน	ตัวแปรอิสระ	สอบหลัง
T_1	$\bar{X}$	T_2

ความหมายของสัญลักษณ์

T_1	แทน	การสอบก่อนการทดลอง
T_2	แทน	การสอบหลังการทดลอง
$\bar{X}$	แทน	การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

วิธีการดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design แบ่งการทดลองตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ก่อนการทดลองผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ ตอบแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest) และให้ผู้ถูกคุมความประพฤติบันทึกพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ตามแบบรายงานพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่

2. การทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับผู้ถูกคุมความประพฤติกลุ่มเดียวคือ กลุ่มทดลอง โดยให้การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล ตามโปรแกรมที่กำหนด คนละ 8 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 4 วัน ตั้งแต่วันจันทร์ อังคาร พุธ และพฤหัสบดี ตั้งแต่วันที่ 6 มีนาคม 2537 ถึงวันที่ 4 มิถุนายน 2537 โดยการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลวันละ 2 คน เวลา 8.30-9.20 น. และเวลา 13.00-13.50 น. และถ้าวันใดตรงกับวันหยุดผู้วิจัยจะทำการนัดให้คำปรึกษาชดเชย โดยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะก่อนการทดลองหรือระยะเส้นฐาน ผู้วิจัยหาเส้นฐาน พฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ที่คุมความประพฤติแต่ละคน โดยให้ผู้คุมความประพฤติบันทึกพฤติกรรมการสูบบุหรี่ทุกวัน ลงในแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของตนเอง โดยแบ่งเป็น พฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้าน และพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงาน เป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1-2) ตั้งแต่วันที่ 6 มีนาคม 2537 ถึงวันที่ 19 มีนาคม 2537 แล้วนำพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้คุมความประพฤติแต่ละคนไปเขียนกราฟ เพื่อการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ และ เก็บคะแนนที่ผู้คุมความประพฤติตอบแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่ไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองกับผู้คุมความประพฤติ มีรายละเอียดดังนี้

ผู้วิจัยให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้คุมความประพฤติ ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้โดยให้คำปรึกษา 8 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3-10) สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ทุก ๆ วันจันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี โดยให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล วันละ 2 คน ตั้งแต่วันที่ 21 มีนาคม 2537 ถึงวันที่ 20 พฤษภาคม 2537 เวลา 8.30-9.30 น. และเวลา 13.00-13.50 น. ในระยะทดลองนี้ผู้วิจัยให้ผู้คุมความประพฤติบันทึกพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ลงในแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้คุมความประพฤติทุก ๆ วัน เพื่อนำมาเขียนกราฟเพื่อการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้คุมความประพฤติทั้งที่บ้านและที่ทำงาน

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง หรือระยะติดตามผล ภายหลังการทดลอง ผู้วิจัยให้ผู้คุมความประพฤติตอบแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่ และนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม มาเป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest) และผู้วิจัย ให้ผู้คุมความประพฤติบันทึกพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ลงในแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้คุมความประพฤติ ทุกวันเป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 11-12) ตั้งแต่วันที่ 21 พฤษภาคม 2537 ถึงวันที่ 4 มิถุนายน 2537 และผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้คุมความประพฤติทั้งที่บ้านและที่ทำงานของแต่ละคนไปเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการสูบบุหรี่หลังการทดลอง

3. นำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ข้อ 1 และข้อ 2 มาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติต่อไป

4. นำคะแนนจากแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลองและระยะหลังการทดลอง มาเขียนกราฟ เพื่อการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการสูบบุหรี่

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติก่อนและหลังการทดลอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่ามัธยฐาน และส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์

2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามโดยใช้ t-test เทคนิค 25% ของกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2531 : 185 - 186)

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2531 : 170 - 171)

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon 's Matched - Pairs Signed - Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 91 - 97)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนผู้ถูกคุมความประพฤติในกลุ่มทดลอง
Mdn	แทน	มัธยฐานของคะแนนพฤติกรรมการสูบบุหรี่
Q.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่
X	แทน	ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการสูบบุหรี่
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของวิลคอกซัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
2. แสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ โดยการเขียนกราฟเส้น

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

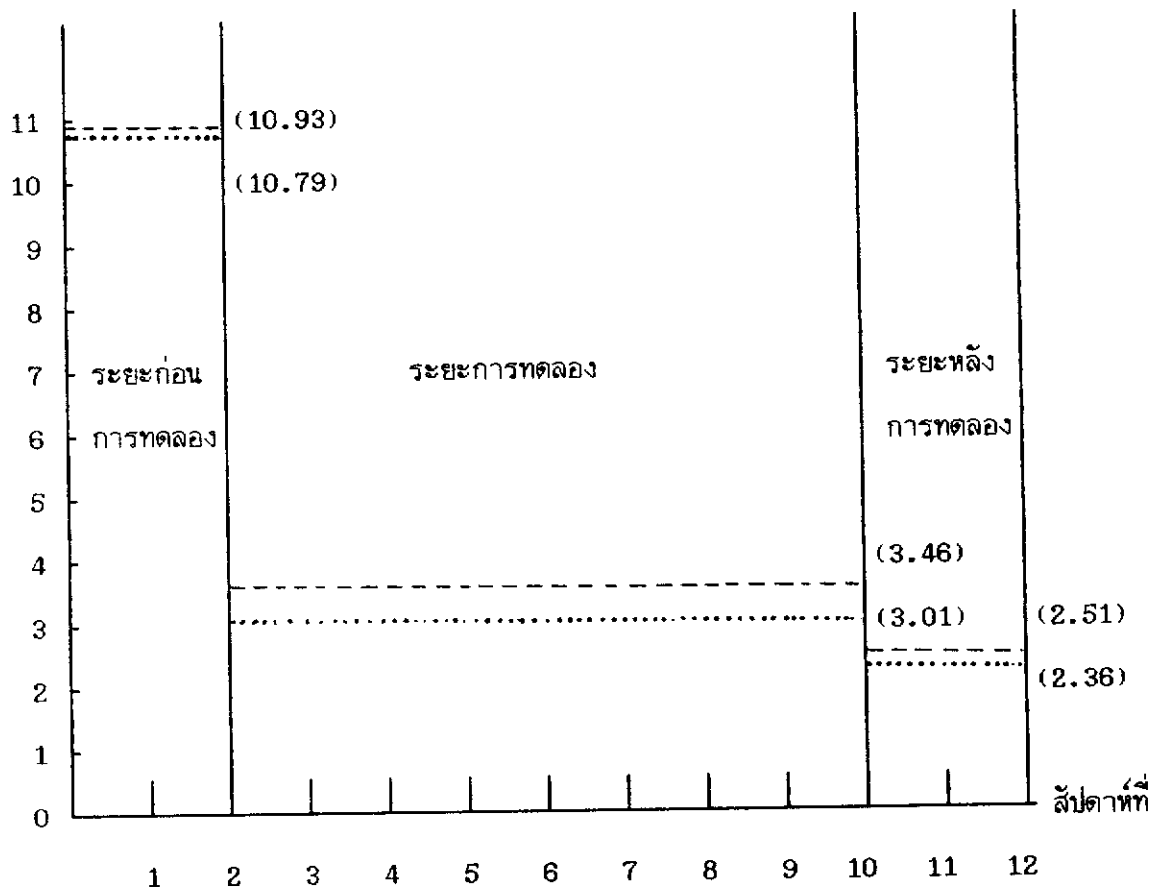
การทดลอง	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	71.25	3.49	0 **
หลังการทดลอง	43.83	7.06	

**

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 ปรากฏว่า พฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล ทำให้พฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติดลดลง

ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่

----- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
 ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ

ภาพประกอบ 1 แสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ
 ในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง

จากภาพประกอบ 1 ในระยะก่อนการทดลองค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติมีค่าเท่ากับ 10.93 และในระยะทดลองลดลงเป็น 3.46 และในระยะหลังการทดลองหรือระยะติดตามผลลดลงเป็น 2.51 แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สามารถทำให้พฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติดลดลงได้

สำหรับค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ ในระยะก่อนการทดลองมีค่าเท่ากับ 10.79 ในระยะทดลองลดลงเป็น 3.01 และในระยะหลังการทดลองหรือระยะติดตามผลลดลงเป็น 2.36 แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สามารถทำให้พฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติดลดลงได้

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านและที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ ในระยะก่อนการทดลอง ในระยะทดลอง และในระยะหลังการทดลอง ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านทั้ง 3 ระยะ สูงกว่าค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานเล็กน้อย แสดงว่า การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถทำให้พฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านและที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติดลดลงได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีความต้องการที่จะเลิกสูบบุหรี่มีอายุตั้งแต่ 20 - 25 ปี สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นระยะเวลา 5 - 7 ปี และมีปริมาณการสูบบุหรี่ 20 - 30 มวน ต่อวัน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างเจาะจงเฉพาะเจาะจง จำนวน 15 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีความต้องการจะเลิกสูบบุหรี่ มีอายุระหว่าง 20-25 ปี สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นระยะเวลา 5 - 7 ปี และมีปริมาณการสูบ 20 - 30 มวนต่อวัน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรมาจำนวน 7 คน โดยมีขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ให้ผู้ถูกคุมความประพฤติทั้งหมดจำนวน 50 คน ตอบแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่
2. นำแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่มาตรวจและคัดเลือกแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 20 - 25 ปี มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นระยะเวลา 5 - 7 ปี และสูบบุหรี่เฉลี่ย 20-30 มวน ต่อวัน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน
3. สัมภาษณ์ผู้ถูกคุมความประพฤติในข้อ 2 เพื่อสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลอง แล้วสุ่มอย่างง่ายมาจำนวน 7 คน

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

ผู้ถูกคุมความประพฤติมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลงภายหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีความต้องการที่จะเลิกสูบบุหรี่มีอายุตั้งแต่ 20 - 25 ปี สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นระยะเวลา 5 - 7 ปี และมีปริมาณการสูบบุหรี่ 20 - 30 มวน ต่อวัน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างเจาะจงเฉพาะเจาะจง จำนวน 15 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีความต้องการจะเลิกสูบบุหรี่ มีอายุระหว่าง 20-25 ปี สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นระยะเวลา 5 - 7 ปี และมีปริมาณการสูบ 20 - 30 มวนต่อวัน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรจำนวน 7 คน โดยมีขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ให้ผู้ถูกคุมความประพฤติทั้งหมดจำนวน 50 คน ตอบแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่

2. นำแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่มาตรวจและคัดเลือกแบบสอบถามพฤติกรรม การสูบบุหรี่ของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 20 - 25 ปี มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นระยะเวลา 5 - 7 ปี และสูบบุหรี่เฉลี่ย 20-30 มวน ต่อวัน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน

3. สัมภาษณ์ผู้ถูกคุมความประพฤติในข้อ 2 เพื่อสอบถามความสนใจในการเข้าร่วมการทดลอง แล้วสุ่มอย่างง่ายมา จำนวน 7 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามี่ดังนี้

1. แบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่
2. แบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design แบ่งการทดลองตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ก่อนการทดลองผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ ตอบแบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่ แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest) และให้ผู้ถูกคุมความประพฤติบันทึกพฤติกรรม การสูบบุหรี่ ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ตามแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่

2. การทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับผู้ถูกคุมความประพฤติกลุ่มเดียวคือ กลุ่ม ทดลองโดยใช้การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล ตามโปรแกรมที่กำหนด คนละ 8 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 4 วัน ตั้งแต่วันจันทร์ อังคาร พุธ และ พฤหัสบดี ตั้งแต่วันที่ 6 มีนาคม 2537 ถึงวันที่ 4 มิถุนายน 2537 โดยการให้คำปรึกษาแบบราย บุคคลวันละ 2 คน เวลา 8.30-9.20 น. และเวลา 13.00-13.50 น. และถ้าวันใดตรงกับ วันหยุดผู้วิจัยจะทำการนัดให้คำปรึกษาชดเชย โดยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะก่อนการทดลองหรือระยะเส้นฐาน ผู้วิจัยหาเส้นฐาน พฤติกรรมการสูบบุหรี่ ของผู้คุมความประพฤติแต่ละคน โดยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติบันทึกพฤติกรรมการสูบบุหรี่ทุกวัน ลง ในแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของตนเอง โดยแบ่งเป็นพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านและพฤติกรรม

การสูบบุหรี่ที่ทำงาน เป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1-2) ตั้งแต่วันที่ 6 มีนาคม 2537 ถึงวันที่ 19 มีนาคม 2537 แล้วนำพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติแต่ละคนไปเขียนกราฟ เพื่อการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ และเก็บคะแนนที่ผู้ถูกคุมความประพฤติตอบแบบสอบถามพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองกับผู้ถูกคุมความประพฤติ มีรายละเอียดดังนี้

ผู้วิจัยให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้โดยให้คำปรึกษา 8 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3-10) สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ทุก ๆ วันจันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี โดยให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล วันละ 2 คน ตั้งแต่วันที่ 21 มีนาคม 2537 ถึงวันที่ 20 พฤษภาคม 2537 เวลา 8.30-9.30 น. และเวลา 13.00-13.50 น. ในระยะทดลองนี้ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติบันทึกพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ ลงในแบบรายงานพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติทุก ๆ วัน เพื่อนำมาเขียนกราฟเพื่อการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติทั้งที่บ้านและที่ทำงาน

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง หรือระยะติดตามผล ภายหลังการทดลอง ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติตอบแบบสอบถามพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ และนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม มาเป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest) และผู้วิจัย ให้ผู้ถูกคุมความประพฤติบันทึกพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ ลงในแบบรายงานพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ทุกวันเป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 11-12) ตั้งแต่วันที่ 21 พฤษภาคม 2537 ถึงวันที่ 4 มิถุนายน 2537 และผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติทั้งที่บ้านและที่ทำงานของแต่ละคนไปเขียนกราฟ เพื่อการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่หลังการทดลอง

3. นำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ ข้อ 1 และข้อ 2 มาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติต่อไป

4. นำคะแนนจากแบบรายงานพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลองและระยะหลังการทดลอง มาเขียนกราฟ เพื่อการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัย ได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

ทดลองความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมการสูบบุหรี่และการหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched - Pairs Signed - Ranks Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าสรุปผลได้ดังนี้ ผู้ถูกคุมความประพฤติที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติสำนักงานคุมความประพฤติ จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า ผู้ถูกคุมความประพฤติมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และจากแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ทั้งที่บ้านและที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ พบว่า ผู้ถูกคุมความประพฤติ มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานลดลงมากกว่าพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้าน และเมื่อพิจารณาความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ทั้งที่บ้านและที่ทำงานแล้ว ปรากฏว่าพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ลดลงมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ พฤติกรรมการสูบบุหรี่เวลาอยู่กับเพื่อนฝูงที่ทำงาน พฤติกรรมการสูบบุหรี่ภายหลังจากรับประทานอาหารที่บ้าน และพฤติกรรมการสูบบุหรี่ขณะทำงาน ส่วนพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ลดลงน้อยที่สุด 3 อันดับแรก คือ พฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้าน เวลาพักผ่อนลดน้อยลงที่สุด พฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านขณะดูโทรทัศน์ และพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านระหว่างเข้าห้องน้ำ ลดเป็นอันดับรองลงมาตามลำดับ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทำให้ผู้ถูกคุมความประพฤติมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลง ทั้งนี้เพราะว่า การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคลซึ่งจะก่อให้เกิดสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษา (ผู้วิจัย) และ

ผู้ถูกคุมความประพฤติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติได้ทราบแนวทางในการปรับปรุงหรือแก้ไขเกี่ยวกับพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ตลอดจนให้ผู้ถูกคุมความประพฤติได้เรียนรู้แนวทางในการลดพฤติกรรมในการสูบบุหรี่ของตนเอง | ในการให้คำปรึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่น การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ การให้ตัวแบบที่เป็นวิถีทัศน์ การเสริมแรง และการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยมีกระบวนการให้คำปรึกษา 3 ขั้นตอนคือ ขั้นเริ่มต้นให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้วิจัยสร้างความรู้สึกอบอุ่นสบายใจ ความไว้วางใจ และเป็นกันเองกับผู้ถูกคุมความประพฤติ พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตนเอง ส่วนในขั้นตอนการให้คำปรึกษานั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาดังแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดการให้คำปรึกษาซึ่ง ได้แก่ การฟัง การให้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติระบุพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของตนเองที่ทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนและเป็นอันตรายต่อสุขภาพ โดยในขั้นตอนแรกนั้น ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ พิจารณาว่าพฤติกรรมการสูบบุหรี่ พฤติกรรมใดบ้าง ที่ผู้ถูกคุมความประพฤติต้องการแก้ไขและผู้ถูกคุมความประพฤติสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด โดยพฤติกรรมนั้นต้อง ไม่ยากเกินกว่าที่ผู้ถูกคุมความประพฤติจะปฏิบัติได้ ขั้นที่สองผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติสำรวจพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ตนเองต้องการแก้ไข และพิจารณาว่ามีสิ่งใดบ้าง หรือเหตุการณ์ใดบ้าง ที่ทำให้ผู้ถูกคุมความประพฤติมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังที่ผู้ถูกคุมความประพฤติมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่นั้น เป็นอย่างไร ขั้นที่สาม เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติเข้าใจถึงข้อเสียของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ที่ก่อให้เกิดอันตรายทั้งต่อสุขภาพของตนเองและผู้อื่น และผู้ถูกคุมความประพฤติต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมการสูบบุหรี่นั้น ๆ ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติทำสัญญาเพื่อจะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมนั้น ๆ ต่อไปขั้นที่สี่ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมซึ่ง ได้แก่ การเสริมแรงทางสังคม การให้ตัวแบบที่เป็นวิถีทัศน์ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติได้เรียนรู้ เกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ พร้อมทั้งหาแนวทางในการปรับปรุง แก้ไข พฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ ซึ่งในการใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนั้น ๆ ให้คำปรึกษาอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิค หรือ ใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้งแล้วแต่ความเหมาะสม และขั้นตอนที่ห้า ผู้วิจัยประเมินผลการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติว่าเป็นไปได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดหรือไม่โดยการประเมินอย่างต่อเนื่องจากแบบรายงานพฤติกรรม

สับสนทั้งที่บ้านและที่ทำงาน ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ตลอดระยะเวลาการทดลอง และในชั้นยุติให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ สรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับลดพฤติกรรม การสูบบุหรี่ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ซึ่งกระบวนการดังกล่าว ส่งผลให้ผู้ถูกคุมความประพฤติได้ ปฏิบัติตนตามแผนที่วางไว้ อย่างต่อเนื่อง มีเป้าหมายและเป็นขั้นตอน

นอกจากนี้ ในระหว่างการดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยสังเกตว่า ผู้ถูกคุมความประพฤติเข้าใจถึงผลเสียของการสูบบุหรี่ที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของตนเองและผู้อื่น เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติ ได้ตัววิทัศน์เกี่ยวกับการสูบบุหรี่ ซึ่งเสนอเกี่ยวกับ ข้อดี ข้อเสีย ของพฤติกรรม การสูบบุหรี่รวมทั้ง แนวทางการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรม การสูบบุหรี่ ในแต่ละสถานการณ์ นอกจากนี้ในระหว่างการให้คำปรึกษาแบบทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผู้ถูกคุมความประพฤติมีโอกาส แสดงความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับ สุขภาพร่างกายและบุคลิกภาพ ตลอดจนได้เสนอปัญหาอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการสูบบุหรี่ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง เช่น ผู้ถูกคุมความประพฤติบางคนพบเพื่อนฝูงที่สูบบุหรี่และชักชวนให้สูบบุหรี่ ทำให้ผู้ถูกคุมความประพฤติมีความรู้สึกกระวนกระวายใจบางครั้งก็อดทนไม่ได้ บางครั้งก็รู้สึกหงุดหงิดอยากจะสูบบุหรี่ เป็นต้น ซึ่งปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยก็ใช้เทคนิค การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และปิด การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ ให้การเสริมแรงในระหว่างการให้คำปรึกษาเพื่อแก้ไขปัญหาลงแต่ละครั้ง ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดี ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้ถูกคุมความประพฤติ มีบรรยากาศที่เป็นกันเองและผู้ถูกคุมความประพฤติพร้อมจะรับฟัง และปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของผู้ให้คำปรึกษา เมื่อพฤติกรรม การสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติลดลง ผู้ถูกคุมความประพฤติได้แสดงความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองว่าตนเองมีความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น รู้สึกมีกำลังใจในการทำงาน ในการดำเนินชีวิต มีความคล่องตัวในการทำงานไม่เหน็ดเหนื่อย และรู้สึกภาคภูมิใจที่สามารถลดพฤติกรรม การสูบบุหรี่ได้สำเร็จ

จากการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถนำมาใช้ลดพฤติกรรม การสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถนำมาใช้ลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติได้ ดังนั้นวิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม จึงเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่พนักงานคุมประพฤติ ตลอดจนผู้บริหารของสำนักงานคุมประพฤติ ควรจะนำไปใช้ลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติได้ อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะนำวิธีการดังกล่าวไปใช้ ควรมีการฝึกอบรมพนักงานคุมประพฤติ ให้เข้าใจและมีประสบการณ์ ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรมีการติดตามผลระยะยาวภายหลังเสร็จสิ้นการทดลอง ไปแล้วทุก ๆ 3 เดือน เพื่อติดตามว่า พฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่เปลี่ยนแปลงไปแล้วนั้น ยังคงเปลี่ยนแปลงหรือไม่ เพียงใด

2.2 ควรมีการทดลอง ใช้วิธีการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติในประเภทคดีอื่น ๆ

2.3 ควรมีการทดลองเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรกช นาควิชิตร. การศึกษาระบบปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการใช้คุมประพณี. วิทยานิพนธ์ สส.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529. อัดสำเนา.
- คุมประพณี,กรม. กระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการคุมประพณี. กรุงเทพฯ : กองวิชาการและแผนงาน กรมคุมประพณี, 2536.
- _____. ความสัมพันธ์ของงานคุมประพณีในการแก้ไขผู้กระทำผิด. กรุงเทพฯ : กองวิชาการและแผนงาน กรมคุมประพณี, 2536.
- _____. รายงานประจำปี พ.ศ.2536 กรมคุมประพณี กระทรวงยุติธรรม. กรุงเทพฯ : กรมคุมประพณี, 2537.
- _____. "งานคุมประพณีผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่มากกับการแก้ไขปัญหาลังคม," กรมคุมประพณี. 1(1) : 7 - 8 ; ตุลาคม - ธันวาคม 2536.
- เจียรนัย ทรงชัยกุล. เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษาหน่วยที่ 1 - 7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.
- _____. เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาพื้นฐานเรื่องการแนะแนวหน่วยที่ 9 - 15. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.
- จิราภรณ์ กลิ่นศรีสุข. ผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความเป็นจริงที่มีต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางประกอกวิทยาคม กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.
- จิราภรณ์ สุทธิสานนท์. การรับรู้เกี่ยวกับการเสติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- ชวนพิศ บุญยะรัตเวช. "ปัญหาการสูบบุหรี่ในประชากรกลุ่มต่าง ๆ," ในรายงานการสัมมนาเรื่อง การสูบบุหรี่และสุขภาพในประเทศไทย. หน้า 83. กรุงเทพฯ : สถาบันมะเร็งแห่งชาติ กระทรวงสาธารณสุข, 2536. อัดสำเนา.
- ทองหล่อ เดชไทย. "ท่านสูบบุหรี่เพราะอะไร," สุขศึกษา. 28 : 37 - 40; ตุลาคม-ธันวาคม 2527.
- ธีระ ลิมศิริลา. บุหรี่และภาวะแวดล้อม. กรุงเทพฯ : โรงพยาบาลศิริราช มหาวิทยาลัยมหิดล, 2523.
- _____. "อันตรายจากบุหรี่," สุขภาพ. 11(4) : 24 - 28 ; กุมภาพันธ์ 2526.

- นิภา ศรีไพโรจน์. สถิติอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเอส พับลิชเชอส์, 2533.
- ประกิต วาทีสาธกกิจ. "ระบบคนไทยติดบุหรี่ป้อนขึ้นทุกปีเฉพาะวัยรุ่นคนไม่สูบบุหรี่แคว้นวันก็มีสิทธิเป็นมะเร็ง," ไทยรัฐ. 31 พฤษภาคม 2533. หน้า 19.
- ปราณี รามสูตร. การแนะแนวในระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 1 - 7. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2533.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บัณฑิตการพิมพ์, 2529.
- _____. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย, 2536.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยของพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เจริญผล, 2531.
- พัชรวิทย์ กำเนิดเพชร. "การแนะแนวและการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาสำหรับอาจารย์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่," ในเอกสารประกอบการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ. ศูนย์ให้คำปรึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2533. อุดลำนาค.
- พัฒน์ สุจำนงค์. บุหรี่ป้อนชีวิตเป็นภัย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2529.
- ไพโรจน์ โจสิตสาห์กุล. เจตคติเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ของครูชายในโรงเรียนประถมศึกษาสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย. ปรินญาพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อุดลำนาค.
- รังสรรค์ เพ็งนู. การศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนหญิงวัยรุ่นโดยวิธีจัดโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม. ปรินญาพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อุดลำนาค.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ทริกิจการพิมพ์, 2524.
- วิทย์ เทียงบุรณธรรม. ตำรายาเสพติด. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พับลิชเชอส์, 2531.
- วิญญู พูลศรี. เทคนิคจิตวิทยาการปรึกษา. เชียงใหม่ : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ สหวิทยาลัย, 2531.
- วัฒนา พิชราวณิช. หลักการแนะแนว. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา. 2531.
- วัชร ทรัพย์มี. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

เวย์ อารีรัน. "การสูบบุหรี่และสุขภาพ," ในรายงานการสัมมนาเรื่องการสูบบุหรี่และสุขภาพ

ในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันมะเร็งแห่งชาติ กระทรวงสาธารณสุข, 2526.

สถาบันมะเร็งแห่งชาติ. โครงการคลินิกอดบุหรี่. กรุงเทพฯ : กระทรวงสาธารณสุข, 2536

สารินี พงษ์เจริญไทย. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการสูบบุหรี่ของนักเรียนชายชั้นมัธยม

ศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.

สุพงศ์ อำพันวงษ์. ชีวิตและสุขภาพ. หน้า 28. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ดอกเบญจ, 2536.

สุภัทตร์ วาณิชเสนา. "อันตรายจากบุหรี่," เดลินิวส์. 31 พฤษภาคม 2536. หน้า 12.

สำนักงานควบคุมการบริโภคยาสูบ. เอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับพิษภัยของบุหรี่. กรุงเทพฯ : 2536.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. ผลการวิจัยพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของประชากรในประเทศไทย. กรุงเทพฯ :

สำนักงานกรัณฐมนตรี, 2533.

โสภา ชูพิกุลชัย และคนอื่น ๆ. "การบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด," สำนักงานป้องกันและปราบปราม

ยาเสพติด. กรุงเทพฯ : 2535.

สมคิด ศรีสังคม. การคุมประพฤติเด็ก. กรุงเทพฯ : สยามงามเมธี, 2504.

สมชัย ชื่นตา. การศึกษาถึงพฤติกรรมและปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการสูบบุหรี่ของกลุ่ม

นักเรียนชายระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่นจังหวัดขอนแก่น.

วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2528. อัดสำเนา.

สมพร สุกัญย์, ม.ร.ว. เอกสารการสอนชุดวิชาเทคนิคการปรึกษาเบื้องต้น หน่วยที่ 1 - 6.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.

หม่อมชาวบ้าน, มุลินธิ. คู่มือครูเพื่อการรณรงค์ให้โรงเรียนปลอดบุหรี่. โครงการรณรงค์เพื่อการ

ไม่สูบบุหรี่ มุลินธิหม่อมชาวบ้าน, 2533.

อาภา จันทรสกุล. ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาการ

ศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535.

อดุลย์ รัตนมันเกษม. บุหรี่ เหล้า ชา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2534 : 12

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. "การสูบบุหรี่ผลกระทบต่อสังคม," แพทย์ชนบท. 3 : 31 ;

มิถุนายน - กรกฎาคม 2530.

อัมพร เตียวตระกูลวัฒน์. ทัศนคติที่มีต่อยาเสพติดและปกติวิสัยเชิงอัตนัยของนักศึกษาครู. วิทยานิพนธ์

ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.

Botvin, Gilbert J. and Eng Anna. "A Comprehensive School - Based on Smoking Prevention Program," The Journal of School Health. 50 (1) : 209 - 212 ; April, 1980.

Brigwater, William and Seymour Kurtz. The Columbia Encyclopedia. New York : University Press, 1963.

Burke, H.M. and B. Stefflre. Theories of Counseling. ed. New York : Mc Graw-Hill Company, 1979.

Dressler, David. Practice and Theory in Probation and Parole. New York : Columbia University Press, 1962.

English. H.B. and A.C. English. A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms. New York : McKay, 1958.

Evan R.I and others. "Detering the Onset of Smoking in Children : Knowledge of Immediate Physiological Effects and Coping with Pressure Media Pressure and Parent Modeling," Journal of Applied Social Psychology. 8 : 126 - 135 ; September, 1978.

———. "Smoking in Children and Adolescent Psychological Determinantes and Prevention Strategies," The Behavioral Aspects of Smoking. NIDA Research Monograph. 26 (5) : 71 - 79 ; August, 1979.

Hurd. P.D. and others. "Preventing Cigarette Smoking in Seventh Grade Students," The American Cancer Society Journal. 6 : 10 - 19 ; March, 1981.

Perry, C.L. and others. "Peer Teaching and Smoking Prevention Among Junior High School Students," Adolescent XV. 58 : 277 - 281 ; 1980.

Pepinsky, H.B. and P. Pepinsky. Counseling : Theory and Practice.
New York : Ronald Press, 1954.

Rawbone R.G. and others. "Cigaretter Smoking among Secondary School
Children in 1975," Journal of Epidemiology and Community Health.
32 (1) : 53 - 58 ; March, 1978.

Reinemann, John Otto. Criminology. NewYork : Holt, Rhinehart and Winston,
Inc., 1953.

Thomas, Charles C. Source Book on Probation Parole and Pardons. Spring
Field, Illinois : Banmerstone House, 1964.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

1. แบบสอบถามพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่
2. แบบรายงานพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ที่บ้าน
3. แบบรายงานพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ที่ทำงาน
4. ตารางเปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ของผู้ควบคุมความประพฤติ
ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
5. หนังสือสัญญา

แบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง

ให้ทุกท่านกรอกข้อมูลลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. ชื่อนาย.....นามสกุล.....อายุ.....ปี
2. จบการศึกษาระดับ.....
3. สูบบุหรี่วันและประมาณ.....มวน
4. สูบติดต่อกันมานาน.....ปี
5. บ้านเลขที่.....หมู่.....บ้าน.....ตำบล.....
อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่

คำชี้แจง

แบบสอบถามต่อไปนี้เป็นสถานการณ์ซึ่งเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เมื่อท่านอ่านแล้วให้พิจารณาเลือกตอบให้ตรงกับความเป็นจริง ของท่านมากที่สุด คำตอบของท่านไม่มีถูก หรือผิด และไม่กระทบกระเทือนต่อผลการรวมความประพฤติดังกล่าว จึงขอให้ท่านตอบให้ตรงกับความจริงมากที่สุด โดยให้ท่านทำเครื่องหมาย X ในช่องว่างในแต่ละข้อ

ก. ที่บ้าน

ข้อความ	สูบบุหรี่ทุกครั้ง	สูบบุหรี่เป็นบางครั้ง	ไม่สูบเลย
<u>1. ก่อนเข้าห้องน้ำ</u> นายสมชาย จะสูบบุหรี่ก่อนเข้าห้องน้ำในตอนเช้าที่บ้านของเขาเพราะรู้สึกว่าการสูบบุหรี่แล้วจะทำให้ สดชื่น ปลอดโปร่ง ถ้าท่านเป็นนายสมชาย ท่านจะทำอย่างไร			
<u>2. ระหว่างเข้าห้องน้ำ</u> นายสามจะสูบบุหรี่ขณะเข้าห้องน้ำตอนเช้าที่บ้านของเขาเพราะรู้สึกว่าการสูบบุหรี่แล้วจะทำให้สดชื่น ปลอดโปร่ง ถ้าท่านเป็นนายสมชาย ท่านจะทำอย่างไร			

ข้อความ	สับสนทุกครั้ง	สับสนเป็นบางครั้ง	ไม่สับสนเลย
3. ภายหลังเข้าห้องน้ำ นายสมหมายจะสับสนหลังจากเข้าห้องน้ำตอนเช้าที่บ้านของเขาเพราะรู้สึกว้าว ถ้าสับสนแล้วจะทำให้ สดชื่นตลอดไปร่ง ถ้าท่านเป็นนายสมชาย ท่านจะทำอย่างไร			
4. หลังรับประทานอาหาร หลังรับประทานอาหารเย็น นายสมฤทธิ์รู้สึกอยากสับสนหลังรับประทานอาหารเพราะอยากสับสน เขาเดินไปมาอย่างครุ่นคิดพยายามจะไม่สับสนถ้าท่านเป็นนายสมฤทธิ์ท่านจะทำอย่างไร			
5. เวลาไม่สบายใจ เมื่อนายสาัญญ์ รู้สึกไม่สบายใจเกี่ยวกับการป่วยของบิดาของเขาแม้แต่ว่าไม่ทราบว่าทำอะไรจึงเดินไปหยิบบุหรี่ยามาสูบเพื่อลดความไม่สบายใจลง ถ้าท่านเป็นนายสาัญญ์ท่านจะทำอย่างไร			
6. เวลาฉันทวัง นายยอดรัก ทะเลาะกับแฟนสาวเพราะไม่สามารถตกลงปัญหากันได้ต่อมาแฟนสาวได้ตัดสินใจขอแยกทางไป ทำให้ยอดรักเสียใจเป็นอย่างมากเขานั่งอยู่ตามลำพังคนเดียวขณะนั้นเขาไม่รู้จะทำอะไรจึงหยิบบุหรี่ยามาสูบถ้าท่านเป็นนายยอดรักท่านจะทำอย่างไร			
7. ขณะอ่านหนังสือพิมพ์ นายเสวี ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ตอนเช้า พร้อมกับดื่มกาแฟและสับสนไปด้วยทุกครั้ง ถ้าท่านเป็นนายเสวีท่านจะสับสนหรือขณะดื่มกาแฟบ่อยครั้งเพียงใด			

ข้อความ	สูบบุหรี่ทุกครั้ง	สูบบุหรี่เป็นบางครั้ง	ไม่สูบเลย
8. งดสูบบุหรี่ นายเพชรชอบการถ่ายทอดการชกมวยทางโทรทัศน์ ระหว่างการถ่ายทอดสดชกมวย เขารู้สึกตื่นเต้นจึงหยิบ บุหรี่ขึ้นมาจุดสูบ ถ้าท่านเป็นนายเพชรท่านจะทำอย่างไร ในระหว่างการชกมวยในโทรทัศน์			
9. งดพักผ่อน ขณะที่นายรังสีพักผ่อนที่บ้าน เขาก็จะสูบบุหรี่ไปด้วยถ้าท่าน เป็นนายรังสีท่านจะสูบบุหรี่ขณะพักผ่อนบ่อยครั้งเพียงใด			
10. เวลาอยู่คนเดียว เวลาที่นายสมหมายอยู่บ้านคนเดียวและไม่รู้จะทำอะไร เขาจึงหยิบบุหรี่ยังมาสูบ ถ้าท่านเป็นสมหมายท่านจะสูบบุหรี่เวลาอยู่คนเดียวบ่อยครั้งเพียงไร			
11. เวลาอยู่กับเพื่อนฝูง ทุกครั้งที่นายเข้มพูดคุยกับเพื่อน ๆ เขาก็จะสูบบุหรี่ไปด้วย ถ้าท่านเป็นนายเข้มท่านจะสูบบุหรี่ขณะพูดคุยกับเพื่อน ๆ บ่อยครั้งเพียงใด			
12. เมื่อรู้สึกหงา เวลาที่นายสรพงศ์รู้สึกหงาไม่ทราบว่าจะพูดคุยกับใคร เขาจึงหยิบบุหรี่ยังมาสูบ ถ้าท่านเป็นนายสรพงศ์ท่านจะสูบบุหรี่เมื่อรู้สึกหงาบ่อยครั้งเพียงใด			
13. เมื่อเกิดความเครียด เมื่อนายทองดี ทราบว่านายจ้างจะเลิกจ้างทำงาน เขา รู้สึกกังวลมาก เพราะไม่ทราบว่าจะไปหางานที่ไหนทำ เขาไม่รู้จะทำอะไร จึงหยิบบุหรี่ยังมาสูบให้หายกังวล ถ้าท่านเป็นทองดีท่านจะสูบบุหรี่เวลา รู้สึกกังวลบ่อยครั้ง มากเพียงใด			

ข้อความ	สูบบุหรี่ทุกครั้ง	สูบบุหรี่เป็นบางครั้ง	ไม่สูบเลย
14. เมืองวังนอน นายยอด ต้องเร่งทำงานให้เสร็จตามที่เขาได้รับมอบหมาย แต่เขารู้สึกง่วงนอนมากเขาจึงหยิบบุหรี่ขึ้นมาสูบเพราะคิดว่าจะช่วยทำให้ตาสว่างขึ้น ถ้าท่านเป็นนายยอดท่านจะสูบบุหรี่เวลาง่วงนอนบ่อยครั้งเพียงใด			

ข. ที่ทำงาน

ข้อความ	สูบบุหรี่ทุกครั้ง	สูบบุหรี่เป็นบางครั้ง	ไม่สูบเลย
1. ก่อนเข้าทำงานในช่วงเช้า ก่อนเวลาทำงานในตอนเช้าสมศักดิ์ไม่รู้จะทำอะไรดีจึงหยิบบุหรี่ขึ้นมาสูบ ถ้าท่านเป็นสมศักดิ์ท่านจะสูบบุหรี่ก่อนเวลาทำงานในตอนเช้าบ่อยครั้งเพียงไร			
2. เวลาพักกลางวัน นายณรงค์จะสูบบุหรี่ทุกครั้งที่พักกลางวัน ส่วนเพื่อน ๆ ในกลุ่มจะสูบบุหรี่บ้าง ไม่สูบบ้างเพราะรู้โทษของการสูบบุหรี่ ถ้าท่านเป็นณรงค์ท่านจะสูบบุหรี่บ่อยครั้งเพียงใด			
3. หลังรับประทานอาหารกลางวัน หลังรับประทานอาหารกลางวันนายฤทธิ์รู้สึกเปรี้ยวปากเพราะอยากสูบบุหรี่ เขาเดินไปมาอย่างครุ่นคิดแต่ไม่กล้าสูบบุหรี่ ถ้าท่านเป็นนายฤทธิ์ท่านจะทำอย่างไร			

ข้อความ	สูบบุหรี่ทุกครั้ง	สูบบุหรี่เป็นบางครั้ง	ไม่สูบเลย
4. เวลาที่ก่อกายากสูบ เมื่อสมหมายทำงานเสร็จ เขาเหนื่อยและคิดว่าบุหรี่จะช่วยให้สดชื่นได้ เขาจึงเดินไปหยิบบุหรี่มาสูบ ถ้าท่านเป็นนายสมหมายท่านจะสูบบุหรี่ เวลาที่ก่อกายากสูบบ่อยครั้งเพียงใด			
5. เมื่อมีเพื่อนชักชวน นายมานพกำลังทำงานต่อมามีเพื่อนร่วมงานเขามาพูดคุยและชักชวนกันสูบบุหรี่ไปด้วย เขาจึงหยิบบุหรี่ขึ้นมาสูบบ้างถ้าท่านเป็นนายมานพ ท่านจะสูบบุหรี่เมื่อเพื่อนชักชวนบ่อยครั้งเพียงใด			
6. เวลาทรมานใจ นายยอดรักทะเลาะกับเพื่อนร่วมงานเพราะไม่สามารถตกลงปัญหาบางอย่างได้ ทำให้ยอดรักทรมานใจมากเลย เขาจึงเดินไปหยิบบุหรี่มาสูบถ้าท่านเป็นนายยอดรักท่านจะสูบบุหรี่เวลาทรมานใจบ่อยครั้งเพียงใด			
7. เมื่อเกิดความเครียดในการทำงาน เมื่อนายเสรี ไม่สามารถทำงานร่วมกับเพื่อนร่วมงานได้เพราะเพื่อนร่วมงานชอบเอาเปรียบเขาจึงรู้สึกตึงเครียดมากไม่รู้จะทำอย่างไร จึงหยิบบุหรี่ขึ้นมาสูบ ถ้าท่านเป็นเสรี ท่านจะสูบบุหรี่เวลาเครียดบ่อยครั้งเพียงใด			
8. เมื่อรู้สึกเหนื่อย อาย ประหม่า นายศรเพชร เป็นคนขี้อาย เวลาใครมาจ้องมองนายศรเพชรรู้สึกอาย เหนื่อย และประหม่า เขาจึงเอาบุหรี่ขึ้นมาสูบ ถ้าท่านเป็นนายศรเพชร ท่านจะสูบบุหรี่เวลา เหนื่อย อาย บ่อย ครั้งเพียงใด			

ข้อความ	สูบบุหรี่ทุกครั้ง	สูบบุหรี่เป็นบางครั้ง	ไม่สูบเลย
9. สูบบุหรี่หลังเลิกงาน นายรังสีชอบสูบบุหรี่หลังเลิกงานทุกครั้ง ถ้าท่านเป็น			
นายรังสี ท่านจะสูบบุหรี่หลังเลิกงานบ่อยครั้งเพียงใด			
10. เมื่อติดต่อกับผู้อื่น เวลานั้นสมชายไปติดต่อสมัครงานขณะที่เขารอพบ			
นายจ้าง เขาไม่รู้จะทำอะไรจึงหยิบบุหรี่ขึ้นมาสูบถ้า			
ท่านเป็นสมชายท่านจะสูบบุหรี่เพื่อฆ่าเวลาขณะรอพบ			
นายจ้างบ่อยครั้งเพียงไร			
11. เมื่อรู้สึกเบื่อหน่าย นายมานะ เขารู้สึกเบื่อหน่ายที่ไม่รู้จะทำอะไร เขา			
จึงหยิบบุหรี่ขึ้นมาสูบ ถ้าท่านเป็นนายมานะ ท่านจะสูบ			
บุหรี่เวลาารู้สึกเบื่อ บ่อยครั้งเพียงใด			

แบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้าน

นาย.....นามสกุล.....

คำชี้แจง ขอให้ท่านระบุจำนวนบุหรี่ที่ท่านสูบในช่วงเวลาต่าง ๆ ในตารางต่อไปนี้โดยทำเครื่องหมาย / ให้ตรงกับช่วงเวลาที่พฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้น

วันที่	ก่อนเข้า ห้องน้ำ	ระหว่าง เข้าห้อง น้ำ	หลังรับ ประทาน อาหาร	ขณะอ่าน หนังสือ พิมพ์	เวลาดู โทรทัศน์	เวลา พักผ่อน	เวลา อยู่คนเดียว	เวลา อยู่กับ เพื่อนฝูง	รวม
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									
13									
14									

สัปดาห์ที่ 1

สัปดาห์ที่ 2

แบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้าน (ต่อ)

ลำดับที่ 3

ลำดับที่ 4

ลัปดาหัท 5

แบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้าน (ต่อ)

วันที่	ก่อนเข้า ห้องน้ำ	ระหว่าง เข้าห้อง น้ำ	หลังรับ ประทาน อาหาร	ขณะอ่าน หนังสือ พิมพ์	เวลาดู โทรทัศน์	เวลา พักผ่อน	เวลา อยู่คน เดียว	เวลา อยู่กับ เพื่อนฝูง	รวม
สัปดาห์ที่ 6	22								
	23								
	24								
	25								
	26								
	27								
	28								
สัปดาห์ที่ 7	29								
	30								
	31								
	32								
	33								
	34								
	35								
สัปดาห์ที่ 8	36								
	37								
	38								
	39								
	40								
	41								
	42								

แบบรายงานพฤติกรรมกำรสลับรที่บ้าน (ต่อ)

วันที่	ก่อนเข้า ห้องน้ำ	ระหว่าง เข้าห้อง น้ำ	หลังรับ ประทาน อาหาร	ขณะอ่าน หนังสือ พิมพ์	เวลาดู โทรทัศน์	เวลา พักผ่อน	เวลา อยู่คนเดียว	เวลา อยู่กับ เพื่อนฝูง	รวม
43									
44									
45									
46									
47									
48									
49									
50									
51									
52									
53									
54									
55									
56									

ลำดับที่ 9

ลำดับที่ 10

นาย.....นามสกุล.....

นาย.....นามสกุล.....

[illegible]

สัปดาห์ที่ 11

สัปดาห์ที่ 12

แบบรายงานพฤติกรรมการทำงาน

นาย.....นามสกุล.....

คำชี้แจง ขอให้ท่านระบุจำนวนครั้งที่ท่านสูบบุหรี่ในช่วงเวลาต่าง ๆ ในตารางต่อไปนี้โดยทำเครื่องหมาย / ให้ตรงกับช่วงเวลาที่พฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้น

สัปดาห์ที่
1

วันที่	ตอนพัก กลางวัน	ก่อนเข้า ทำงาน	หลังรับ ประทาน อาหาร	ในขณะ ทำงาน	หลังเลิก งาน	เวลา อยู่กับ เพื่อนฝูง	รวม
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							

สัปดาห์ที่
2

แบบรายงานพฤติกรรมการทำงาน (ต่อ)

สัปดาห์ที่
3

สัปดาห์ที่
4

สัปดาห์ที่
5

วันที่	ตอนพัก กลางวัน	ก่อนเข้า ทำงาน	หลังรับ ประทาน อาหาร	ในขณะ ทำงาน	หลังเลิก งาน	เวลา อยู่กับ เพื่อนฝูง	รวม
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							
17							
18							
19							
20							
21							

แบบรายงานพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ที่ทำงาน (ต่อ)

สัปดาห์ที่
6

สัปดาห์ที่
7

สัปดาห์ที่
8

วันที่	ตอนพัก กลางวัน	ก่อนเข้า ทำงาน	หลังรับ ประทาน อาหาร	ในขณะ ทำงาน	หลังเลิก งาน	เวลา อยู่กับ เพื่อนฝูง	รวม
22							
23							
24							
25							
26							
27							
28							
29							
30							
31							
32							
33							
34							
35							
36							
37							
38							
39							
40							
41							
42							

แบบรายงานพฤติกรรมการทำงาน (ต่อ)

วันที่	ตอนพัก กลางวัน	ก่อนเข้า ทำงาน	หลังรับ ประทาน อาหาร	ในขณะ ทำงาน	หลังเลิก งาน	เวลา อยู่กับ เพื่อนฝูง	รวม
43							
44							
45							
46							
47							
48							
49							
50							
51							
52							
53							
54							
55							
56							

สัปดาห์ที่

9

สัปดาห์ที่

10

แบบรายงานพฤติกรรมการทำงาน

นาย.....นามสกุล.....

คำชี้แจง ขอให้ท่านระบุจำนวนครั้งที่ท่านสูบบุหรี่ในช่วงเวลาต่าง ๆ ในตารางต่อไปนี้ โดยทำเครื่องหมาย / ให้ตรงกับช่วงเวลาที่พฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้น

สัปดาห์ที่
11

สัปดาห์ที่
12

วันที่	ตอนพัก กลางวัน	ก่อนเข้า ทำงาน	หลังรับ ประทาน อาหาร	ในขณะ ทำงาน	หลังเลิก งาน	เวลา อยู่กับ เพื่อนฝูง	รวม
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							

ตาราง 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา
แบบพฤติกรรมนิยม

คนที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่างของ พฤติกรรม การสูบบุหรี่	อันดับ	R	R ⁺
1	67	39	28	4		+4
2	69	44	25	2		+2
3	72	41	31	6.5		+6.5
4	76	47	29	5		+5
5	78	54	24	1		+1
6	71	45	26	3		+3
7	65	34	31	6.5		+6.5

**

**

T = 0

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

หนังสือสัญญา

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....ปี พ.ศ.2537

ข้าพเจ้านาย.....ขอให้สัญญาว่าจะปฏิบัติตนเพื่อ
การลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ดังนี้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ให้สัญญา

(ผู้รับคำปรึกษา)

ลงชื่อ.....พยาน

(ผู้ให้คำปรึกษา)

ภาคผนวก ข

1. โปรแกรมที่ใช้ในการทดลอง
2. สรุปผลการให้คำปรึกษาตามแบบพฤติกรรมนิยม
3. ตารางแสดงค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
ตลอดระยะเวลาการทดลอง
4. ตารางแสดงค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ
ตลอดระยะเวลาการทดลอง
5. กราฟแสดงค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นรายบุคคล ตลอดระยะเวลาการทดลอง

โปรแกรมให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ และ เริ่มต้น ให้คำปรึกษา	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ถูกคุมความประพฤติกับผู้วิจัยและบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติรู้สึกอบอุ่นใจไว้วางใจและเป็นกันเองกับผู้วิจัย พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การสูบบุหรี่ โดยการที่ได้ชี้แจง ไปลดพฤติกรรมที่เป็นข้อมูลดังกล่าว 2. เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติทราบวัตถุประสงค์ ของการให้คำปรึกษา บทบาทหน้าที่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ และของผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ให้คำปรึกษา 3. เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติระบุถึงพฤติกรรม การสูบบุหรี่ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ต้องการปรับปรุงแก้ไข	1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองให้ผู้ถูกคุมความประพฤติรู้จัก และให้ผู้ถูกคุมความประพฤติแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา บทบาทหน้าที่ของผู้ถูกคุมความประพฤติและผู้ให้คำปรึกษา ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ให้คำปรึกษา 3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ผู้ถูกคุมความประพฤติซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ 4. ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ ซึ่งมีขั้นตอน ในการให้คำปรึกษา ดังนี้ 4.1 ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติระบุเกี่ยวกับพฤติกรรม การสูบบุหรี่ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ต่อไปนี้ 4.1.1 พฤติกรรม การสูบบุหรี่ที่บ้าน ได้แก่ การสูบบุหรี่ก่อนเข้าห้องน้ำ ระหว่างเข้าห้องน้ำ หลังการรับประทานอาหาร ขณะอ่านหนังสือพิมพ์ เวลาดูโทรทัศน์ เวลาพักผ่อน เวลาอยู่คนเดียว และเวลาที่อยู่กับเพื่อนฝูง 4.1.2 พฤติกรรม การสูบบุหรี่ที่ทำงาน ได้แก่ การสูบบุหรี่ตอนพักเที่ยง ก่อนเข้าทำงาน หลังรับประทานอาหาร ขณะทำงาน หลังเลิกงาน และเวลาอยู่กับเพื่อนฝูง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			4.2 ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติเรียงลำดับพฤติกรรมการณ์การสับสนที่ที่ต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อย 4.3 ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติพิจารณาว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่ผู้ถูกคุมความประพฤติ จะปฏิบัติได้ 4.4 ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤตรับว่า ก่อนที่ผู้ถูกคุมความประพฤติจะสับสนนั้นมีอะไร หรือสิ่งใดหรือเหตุการณ์อะไรบ้าง ที่มากระตุ้นให้ต้องสับสน และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการสับสน 4.5 เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติเข้าใจถึงข้อเสียของพฤติกรรมการณ์การสับสนแล้ว ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติลงนามในสัญญาหรือข้อตกลงเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 4.6 ผู้วิจัยและผู้ถูกคุมความประพฤติ ช่วยกันสรุปถึงข้อตกลงและผลของการให้คำปรึกษา 4.7 ผู้วิจัยนัดวัน เวลา และสถานที่ที่จะให้คำปรึกษาแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2	พฤติกรรมกรรมการสับ บหฺร	1. เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติระบุพฤติกรรมกรรมการสับบหฺรที่เกิดขึ้นตามสถานการณ์ต่าง ๆ และผู้ถูกคุมความประพฤติต้องการ ปรับปรุงแก้ไข เป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติพิจารณาแนวทางแก้ไขพฤติกรรมกรรมการสับบหฺร	ในการให้คำปรึกษาครั้งที่ 2-7 มีวิธีการดำเนินการดังต่อไปนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติระบุพฤติกรรมกรรมการสับบหฺรที่เกิดขึ้นและระบุพฤติกรรมที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขก่อนเป็นลำดับแรก ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมกรรมการสับบหฺรโดยผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและการสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติระบุพฤติกรรมกรรมการสับบหฺรของตนเองกับสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้ตนเองและผู้อื่นได้รับอันตรายต่อสุขภาพโดยดำเนินการดังต่อไปนี้ 2.1 ผู้วิจัย และผู้ถูกคุมความประพฤติปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ผู้ถูกคุมความประพฤติต้องการแก้ไขในสถานการณ์นั้น ๆ สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่ผู้ถูกคุมความประพฤติจะปฏิบัติได้

ที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.2 ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติสำรวจพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดง พฤติกรรมนั้น ๆ 2.3 เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ที่ทำให้ตนเองและผู้อื่น ได้รับอันตรายต่อสุขภาพกายแล้วและผู้ถูกคุมความประพฤติ ต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมการสูบบุหรี่นั้น ๆ แล้วผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อไป 2.4 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิถีทัศน์ การเสริมแรงทางสังคมและการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ เรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์พร้อมทั้งแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ ในการใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ ผู้ให้คำปรึกษาอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิคหรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้งแล้วแต่ความเหมาะสม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยและผู้ถูกคุมความประพฤติร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษา พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้ถูกคุมความประพฤติซักถามและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมจากนั้นผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา สถานที่ ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป
3-7	พฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ที่บ้านและที่ทำงาน	เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติได้เรียนรู้แนวทางในการลดพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่	
8	ปัจจัยมีนิต	เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติสรุปผลของการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่	1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับผู้ถูกคุมความประพฤติเกี่ยวกับผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ 2 ขั้นดำเนินการ ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติสรุปผลการปฏิบัติในการลดพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ของตนเองและเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษาและแนวทางที่จะปฏิบัติในการลดพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ต่อไปในอนาคต 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ และกล่าวขอใจในความร่วมมือของผู้ถูกคุมพร้อมทั้งกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การให้คำปรึกษาแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ครั้งที่ 1 ประเมินเพศและเริ่มต้นให้คำปรึกษา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่าง ผู้ถูกคุมความประพฤติกับผู้วิจัยและ บรรยายภาคีในการให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ รู้สึกอบอุ่นใจไว้วางใจและไว้วางใจ เองกับผู้วิจัย พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมการสูบบุหรี่โดยการ ที่ได้ชี้แจงไปลดพฤติกรรมที่เป็น ข้อมูลดังกล่าว
2. เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติทราบวัตถุประสงค์ ของการให้คำปรึกษา บทบาทหน้าที่ของผู้ถูกคุมความประพฤติและผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ให้คำปรึกษา
3. เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติระบุ ถึงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ต้องการปรับปรุงแก้ไข

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ใบสัญญา จำนวน 7 แผ่น
2. แบบรายงานพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ 7 แผ่น
3. กระดาษกราฟ จำนวน 7 แผ่น

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองให้ผู้ถูกคุมความประพฤติรู้จักและให้ผู้ถูกคุมความประพฤติแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา บทบาทหน้าที่ของผู้ถูกคุมความประพฤติและผู้ให้คำปรึกษา ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ให้คำปรึกษา
3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ผู้ถูกคุมความประพฤติซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ
4. ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและ ปลายปิด การสะท้อน ความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ ซึ่งมีขั้นตอนในการให้คำปรึกษา ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติระบุเกี่ยวกับพฤติกรรมการสูบบุหรี่ในสถานการณ์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

4.1.1. พฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้าน ได้แก่ การสูบบุหรี่ก่อนเข้าห้องน้ำ ระหว่าง เข้าห้องน้ำ หลังการรับประทานอาหาร ขณะอ่านหนังสือพิมพ์ เวลาดูโทรทัศน์ เวลาพักผ่อน เวลา อยู่คนเดียว และเวลาที่อยู่กับเพื่อนฝูง

4.1.2. พฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงาน ได้แก่ การสูบบุหรี่ตอนพักเที่ยง ก่อนเข้าทำงาน หลังรับประทานอาหาร ขณะทำงาน หลังเลิกงาน และเวลาที่อยู่กับเพื่อนฝูง

4.2 ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติเรียงลำดับ พฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ต้องการแก้ไขมากที่สุด ไปหาน้อย

4.3 ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติพิจารณาว่า พฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้ มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่ ผู้ถูกคุมความประพฤติ จะปฏิบัติได้

4.4 ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติระบุว่า ก่อนที่ผู้ถูกคุมความประพฤติจะสูบบุหรี่นั้น มีอะไร หรือสิ่งใดหรือเหตุการณ์อะไรบ้าง ที่มากระตุ้นให้ต้องสูบบุหรี่และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการสูบบุหรี่

4.5 เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติเข้าใจถึงข้อเสีย ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่แล้ว ผู้วิจัย ให้ผู้ถูกคุมความประพฤติลงนามในสัญญาหรือข้อตกลงเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

4.6 ผู้วิจัยและผู้ถูกคุมความประพฤติ ช่วยกันสรุป

ถึงข้อตกลงและผลของการให้คำปรึกษา

4.7 ผู้วิจัยนัดวัน เวลา และสถานที่ที่จะให้คำปรึกษาแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติ

การประเมินผล

ประเมินจาก การให้ความร่วมมือ การเปิดเผยตนเอง ในการเข้าร่วมกิจกรรม ความตั้งใจในการรายงานข้อมูล และการมีส่วนร่วมในการแสดงความรู้สึกนึกคิดในการเข้ารับ คำปรึกษาของผู้ถูกคุมความประพฤติ

ครั้งที่ 2 พฤติกรรมการสูบบุหรี่

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติระบุพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่เกิดขึ้นตาม สถานการณ์ต่าง ๆ และผู้ถูกคุมความประพฤติต้องการ ปรับปรุง แก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ พิจารณาแนวทางแก้ไขพฤติกรรมการสูบบุหรี่

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

- 1.แบบรายงานพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ 7 แผ่น
- 2.กระดานกราฟ จำนวน 7 แผ่น
- 3.เครื่องรับโทรทัศน์ 1 เครื่อง
- 4.วีดิทัศน์เกี่ยวกับโทษพิษภัยของบุหรี่

วิธีดำเนินการ

ในการให้คำปรึกษาครั้งที่ 2-7 มีวิธีการดำเนินการดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติระบุพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ที่เกิดขึ้นและระบุพฤติกรรมการณ์ที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขก่อนเป็นลำดับแรก

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติระบุพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ของตนเองกับสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้ตนเองและผู้อื่นได้รับอันตรายต่อสุขภาพ โดยดำเนินการดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัย และผู้ถูกคุมความประพฤติปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรม ณ์ที่ผู้ถูกคุมความประพฤติต้องการแก้ไขในสถานการณ์ นั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่ผู้ถูกคุมความประพฤติจะปฏิบัติได้

2.2 ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติสำรวจพฤติกรรมการณ์การสูบบุหรี่ผู้ถูกคุมความประพฤติต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้าง ที่เกิดก่อนพฤติกรรมณ์นั้น ๆ ผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมณ์นั้น ๆ

2.3 เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ทำให้ตนเองและผู้อื่นได้รับอันตรายต่อสุขภาพกายแล้ว และผู้ถูกคุมความประพฤติต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมการสูบบุหรี่นั้น ๆ แล้วผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการ แก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อไป

2.4 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิสัยทัศน์ การเสริมแรงทางสังคม และการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ เรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์พร้อมทั้งแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมเป็นปัญหานั้น ๆ ในการใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ ผู้ให้คำปรึกษาอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิคหรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้งแล้วแต่ความเหมาะสม

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยและผู้ถูกคุมความประพฤติร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษา พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้ถูกคุมความประพฤติซักถามและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม จากนั้นผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา สถานที่ ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือ ความตั้งใจในการรายงานข้อมูลและการมีส่วนร่วมในการแสดงความรู้สึกลึกซึ้ง ความตั้งใจในการรายงานข้อมูล และการมีส่วนร่วมในการแสดงความรู้สึกลึกซึ้งในการเข้ารับคำปรึกษาของผู้ถูกคุมความประพฤติ

ครั้งที่ 3-7 พฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านและที่ทำงาน

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติได้เรียนรู้แนวทางในการลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

- 1.แบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ 7 แผ่น
- 2.กระดานกราฟ จำนวน 7 แผ่น
- 3.เครื่องรับโทรทัศน์ 1 เครื่อง
- 4.วีดิทัศน์เกี่ยวกับโทษพิษภัยของบุหรี่

วิธีดำเนินการ

การให้คำปรึกษาครั้งที่ 3-7 มีวิธีดำเนินการเช่นเดียวกัน คือผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ โดยใช้ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การให้กำลังใจ

ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวีดิทัศน์ การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ เรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์พร้อมทั้งแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมเป็นปัญหานั้น ๆ ในการใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ ผู้ให้คำปรึกษาอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิค หรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้ง แล้วแต่ความเหมาะสม

1. ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติรายงานผลการปฏิบัติตามแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ประกอบข้อมูลจากกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการสูบบุหรี่
2. ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ แสดงความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองว่า การที่ผู้ถูกคุมความประพฤติ สามารถลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่มีผลต่อผู้ถูกคุมความประพฤติอย่างไร
3. ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติแสดงความรู้สึกนึกคิดและอุปสรรคในการลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกคุมความประพฤติ พร้อมทั้งให้กำลังใจ
4. ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติช่วยกันสรุปแนวทางการปฏิบัติตามในการลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ต่อไปและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือ ความตั้งใจในการรายงานข้อมูลและการมีส่วนร่วมในการแสดงความรู้สึนึกคิด ความตั้งใจในการรายงานข้อมูล และการมีส่วนร่วมในการแสดงความรู้สึนึกคิด ในการเข้ารับคำปรึกษาของผู้ถูกคุมความประพฤติ

ครั้งที่ 8 ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติสรุปผลของการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

- 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับผู้ถูกคุมความประพฤติเกี่ยวกับ ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่
- 2 ขั้นดำเนินการ ผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ สรุปผลการปฏิบัติในการลดพฤติกรรม การสูบบุหรี่ของตนเองและเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเอง ก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษา และแนวทางที่จะปฏิบัติในการลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ต่อไปในอนาคต
- 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษา ครึ่งนี้และกล่าวขอใจในความ ร่วมมือของผู้ถูกคุมพร้อมทั้งกล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือ ความตั้งใจในการรายงานข้อมูลและการมีส่วนร่วมในการแสดง ความรู้สึกนึกคิด

สรุปผลการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ครั้งที่ 1

ผู้ถูกคุมความประพฤติทุกคนเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาบทบาทและหน้าที่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่รับคำปรึกษาจากผู้ถูกคุมความประพฤติ ได้ให้ความร่วมมือในการทดลองดี ซึ่งบรรยากาศในการพบกันระหว่างผู้วิจัยกับผู้ถูกคุมความประพฤติ เป็นไปด้วยความเป็นกันเองและอบอุ่นใจ เมื่อผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤตรายงานพฤติกรรม การสูบบุหรี่ของตนเอง ผู้ถูกคุมความประพฤติ มีความตั้งใจและสนใจเอาใจใส่ต่อการรายงานพฤติกรรม การสูบบุหรี่ของตนเอง ผู้วิจัยได้นำเสนอกราฟแสดงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ และผู้ถูกคุมความประพฤติ ได้แสดงความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการสูบบุหรี่ และปัญหาที่ทำให้ผู้ถูกคุม ความประพฤติมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ เช่น บางคนมีเวลาไม่รู้จะทำอะไร ก็จะหยิบบุหรี่มาสูบบุหรี่ บางคนเมื่อรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว ก็จะมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นประจำทุกครั้งที่ไป บางคนมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่มากจนมีอาการเหนื่อยหอบ หายใจไม่ออก เหนื่อยง่าย ทำงานไม่ คล่องตัว ความคิดเชื่องช้า ผู้ถูกคุมความประพฤติ ทุกคนตระหนักถึงผลเสียและอันตรายของการ สูบบุหรี่ ที่มีต่อตนเองและผู้อื่น ทำให้ผู้ถูกคุมความประพฤติไม่สบายใจ หงุดหงิด เบื่อหน่าย และ ผู้ถูกคุมความประพฤติทำสัญญาว่าจะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นปัญหาของตนเองต่อไป

ครั้งที่ 2

ผู้ถูกคุมความประพฤติตั้งใจรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ที่บ้านและที่ทำงานว่ามีผลเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างไร พร้อมทั้งเสนอกรรพเพื่อต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของ แต่ละสถานการณ์ ผู้ถูกคุมความประพฤติสนใจสอบถามเกี่ยวกับวิธีการ แนวทางในการแก้ไข พฤติกรรมการสูบบุหรี่ ที่สามารถปฏิบัติตามแผนที่วางไว้โดยบางคนลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ได้ใน หลาย ๆ สถานการณ์อย่างรวดเร็ว เช่น ในขณะที่อ่านหนังสือพิมพ์ ขณะที่ยืนในยามว่าง ในขณะที่ เข้าห้องน้ำ หรือในระหว่างทำงาน เมื่ออัตราการสูบบุหรี่ ลดลงผู้ถูกคุมความประพฤติรู้สึกดีใจ พอใจในการเริ่มต้นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ผู้วิจัยให้การชมเชยและให้กำลังใจ

สรุปผลการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ครั้งที่ 1

ผู้ถูกคุมความประพฤติทุกคนเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาบทบาทและหน้าที่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่รับคำปรึกษาจากผู้ถูกคุมความประพฤติ ได้ให้ความร่วมมือในการทดลองดี ซึ่งบรรยากาศในการพบกันระหว่างผู้วิจัยกับผู้ถูกคุมความประพฤติ เป็นไปด้วยความเป็นกันเองและอบอุ่นใจ เมื่อผู้วิจัยให้ผู้ถูกคุมความประพฤตรายงานพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ของตนเอง ผู้ถูกคุมความประพฤติ มีความตั้งใจและสนใจเอาใจใส่ต่อการรายงานพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ของตนเอง ผู้วิจัยได้นำเสนอกราฟแสดงพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ และผู้ถูกคุมความประพฤติได้แสดงความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ และปัญหาที่ทำให้ผู้ถูกคุมความประพฤติมีพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ เช่น บางคนมีเวลาไม่รู้จะทำอะไร ก็จะหยิบบุหรี่มาสูบบุหรี่ บางคนเมื่อรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว ก็จะมีพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่เป็นประจำทุกครั้งที่ไปทำงาน บางคนมีพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่มากจนมีอาการเหนื่อยหอบ หายใจไม่ออก เหนื่อยง่าย ทำงานไม่คล่องตัว ความคิดเชิงซ้ำ ผู้ถูกคุมความประพฤติ ทุกคนตระหนักถึงผลเสียและอันตรายของการสูบบุหรี่ ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ทำให้ผู้ถูกคุมความประพฤติไม่สบายใจ หงุดหงิด เบื่อหน่าย และผู้ถูกคุมความประพฤติทำสัญญาว่าจะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นปัญหาของตนเองต่อไป

ครั้งที่ 2

ผู้ถูกคุมความประพฤติตั้งใจรายงานพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ ที่บ้านและที่ทำงานว่ามีผลเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างไร พร้อมทั้งเสนอกราฟเพื่อต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ของแต่ละสถานการณ์ ผู้ถูกคุมความประพฤติสนใจสอบถามเกี่ยวกับวิธีการ แนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ ที่สามารถปฏิบัติตามแผนที่วางไว้โดยบางคนลดพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ได้ในหลาย ๆ สถานการณ์อย่างรวดเร็ว เช่น ในขณะที่อ่านหนังสือพิมพ์ ขณะที่ยืนในยามว่าง ในขณะที่เข้าห้องน้ำ หรือในระหว่างทำงาน เมื่ออัตราการสูบบุหรี่ ลดลงผู้ถูกคุมความประพฤติรู้สึกดีใจพอใจในการเริ่มต้นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ ผู้วิจัยให้การชมเชยและให้กำลังใจ

ครั้งที่ 3-7

ผู้ถูกคุมความประพฤติรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านและที่ทำงานว่ามีการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน คือมีอัตราการสูบบุหรี่น้อยลงกว่าเดิม เมื่อนำข้อมูลมาเสนอในรูปแบบกราฟ เพื่อให้เห็นความก้าวหน้า ผู้ถูกคุมความประพฤติ มีความพอใจและตั้งใจ ผู้วิจัยให้คำชมเชยผู้ถูกคุมความประพฤติ ในโอกาสที่สามารถปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ได้ ผู้ถูกคุมความประพฤติบางคนแสดงความคิดเห็นต่ออุปสรรคในการลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ในช่วงสัปดาห์แรก ๆ ของการทดลอง เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติ สามารถควบคุมตนเองได้ ผู้ถูกคุมความประพฤติรู้สึกภูมิใจในตนเอง ที่ไม่ต้องสร้างความรำคาญให้แก่ผู้ใดอีก ผู้วิจัยให้กำลังใจ และกล่าวคำชมเชยให้ผู้ถูกคุมความประพฤติทุกคนที่สามารถลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลงได้

ครั้งที่ 8

ผู้ถูกคุมความประพฤติ ตั้งใจรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของตนเองทั้งที่บ้านและที่ทำงานพร้อมทั้งเสนอรูปภาพ ตลอดจนการทดลองให้ดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ แต่ละคนให้ความสนใจฟังรายงานการลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติรายอื่น ๆ ว่าสามารถลดได้ มากกว่าก่อนเข้ารับการทดลอง และผู้ถูกคุมความประพฤติ สามารถลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ได้ตามแผนที่วางไว้ ผู้ถูกคุมความประพฤติ มีความพึงพอใจ และภาคภูมิใจที่สามารถลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ได้สำเร็จ นอกจากนี้ ก่อนการทดลองผู้ถูกคุมความประพฤติ มีความไม่แน่ใจว่าวิธีการให้คำปรึกษาตามแบบพฤติกรรมนิยม สามารถทำให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ ลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลงได้แต่ผู้ถูกคุมความประพฤติ ก็ให้ความสนใจปฏิบัติตามที่ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ซึ่งภายหลังจากผู้ถูกคุมความประพฤติได้รับการให้คำปรึกษาตามแบบพฤติกรรมนิยมไปแล้วผู้ถูกคุมความประพฤติมีความรู้สึกว่าได้ประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง

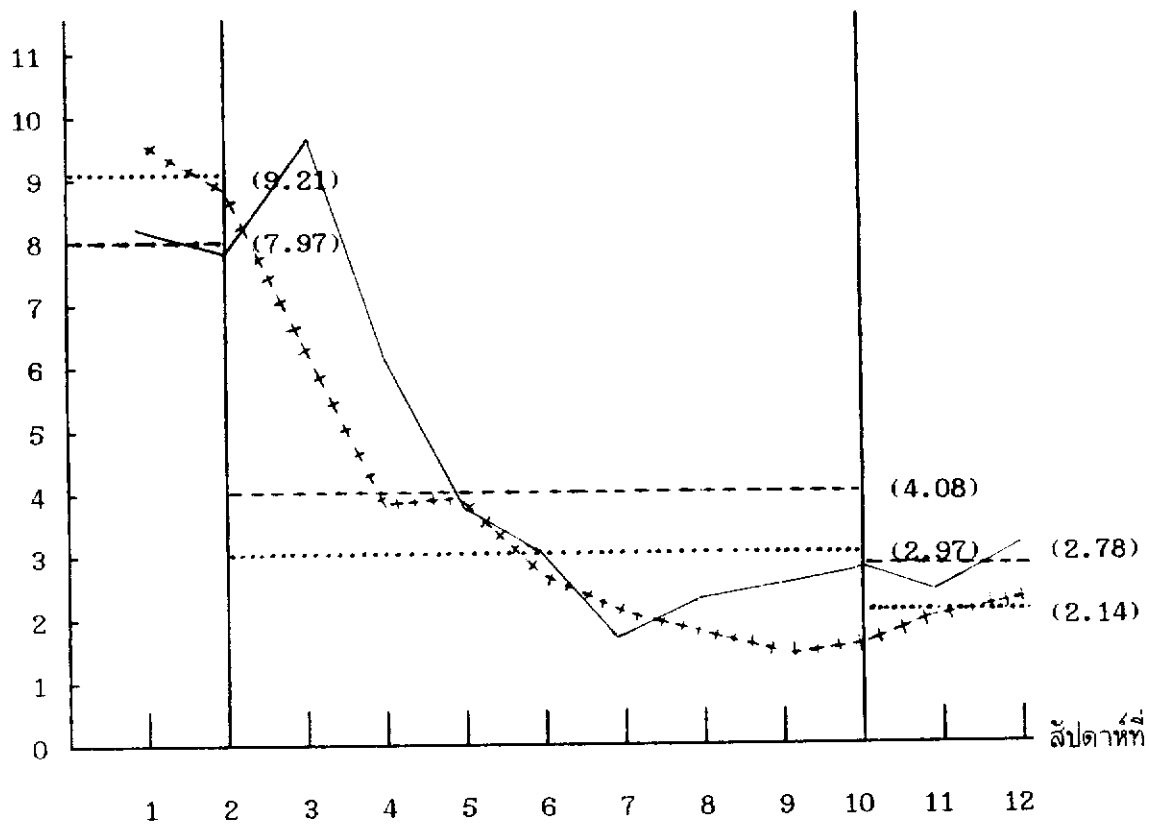
ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมกำหนัดการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติตลอดการทดลอง

ระยะการทดลอง	ลำดับที่	ผู้ถูกคุมความประพฤติ คนที่						
		1	2	3	4	5	6	7
	1	8.14	9.28	7.85	13.80	11.28	11.57	12.42
	2	7.80	8.28	7.42	19.20	11.89	11.71	10.57
	ค่าเฉลี่ย	7.97	8.78	7.63	16.50	11.58	11.64	11.49
	3	9.42	7.57	7.85	6.71	7.28	6.57	7.00
	4	6.85	4.28	7.85	3.57	4.28	5.14	4.28
	5	3.85	4.00	5.85	3.42	3.14	3.85	3.14
	6	3.14	2.57	4.28	3.42	2.42	2.85	2.57
	7	1.85	2.71	2.57	3.28	2.57	1.42	2.28
	8	2.14	1.00	1.85	2.00	2.28	1.42	1.14
	9	2.57	1.14	1.28	3.57	1.85	1.00	1.57
	10	2.85	1.85	1.71	3.71	2.85	1.71	1.85
	ค่าเฉลี่ย	4.08	3.14	4.03	3.71	3.33	2.99	2.97
	11	2.42	2.28	2.42	3.57	2.57	1.85	2.00
	12	3.14	2.14	2.42	3.71	3.00	1.71	2.00
	ค่าเฉลี่ย	2.78	2.21	2.42	3.64	2.78	1.78	2.00

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมกรรมการศูนย์ฯ ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติตลอดการทดลอง

ระยะการทดลอง	สัปดาห์ที่	ผู้ถูกคุมความประพฤติ คนที่						
		1	2	3	4	5	6	7
	1	9.42	9.71	9.71	15.57	13.00	12.14	12.85
	2	9.00	8.57	6.71	14.14	10.14	10.00	12.28
	ค่าเฉลี่ย	9.21	9.14	8.21	14.85	11.57	11.07	12.56
	3	6.14	6.57	5.14	6.57	7.57	6.42	8.42
	4	3.85	3.57	5.00	5.71	3.28	4.28	5.42
	5	3.85	3.00	3.85	4.42	3.28	3.57	2.57
	6	3.00	2.57	2.57	2.85	2.71	2.00	2.00
	7	2.14	1.71	1.28	1.71	2.00	1.71	1.00
	8	1.85	2.71	1.85	3.00	1.85	1.14	2.14
	9	1.42	1.71	0.71	2.72	0.85	0.85	1.28
	10	1.57	1.85	1.71	2.71	3.14	1.28	1.14
	ค่าเฉลี่ย	2.97	2.96	2.76	3.71	3.08	2.65	2.99
	11	2.00	2.00	2.42	3.28	3.28	1.57	2.00
	12	2.28	2.00	2.28	2.85	3.42	1.85	2.00
	ค่าเฉลี่ย	2.14	2.00	2.26	3.06	3.35	1.71	2.00

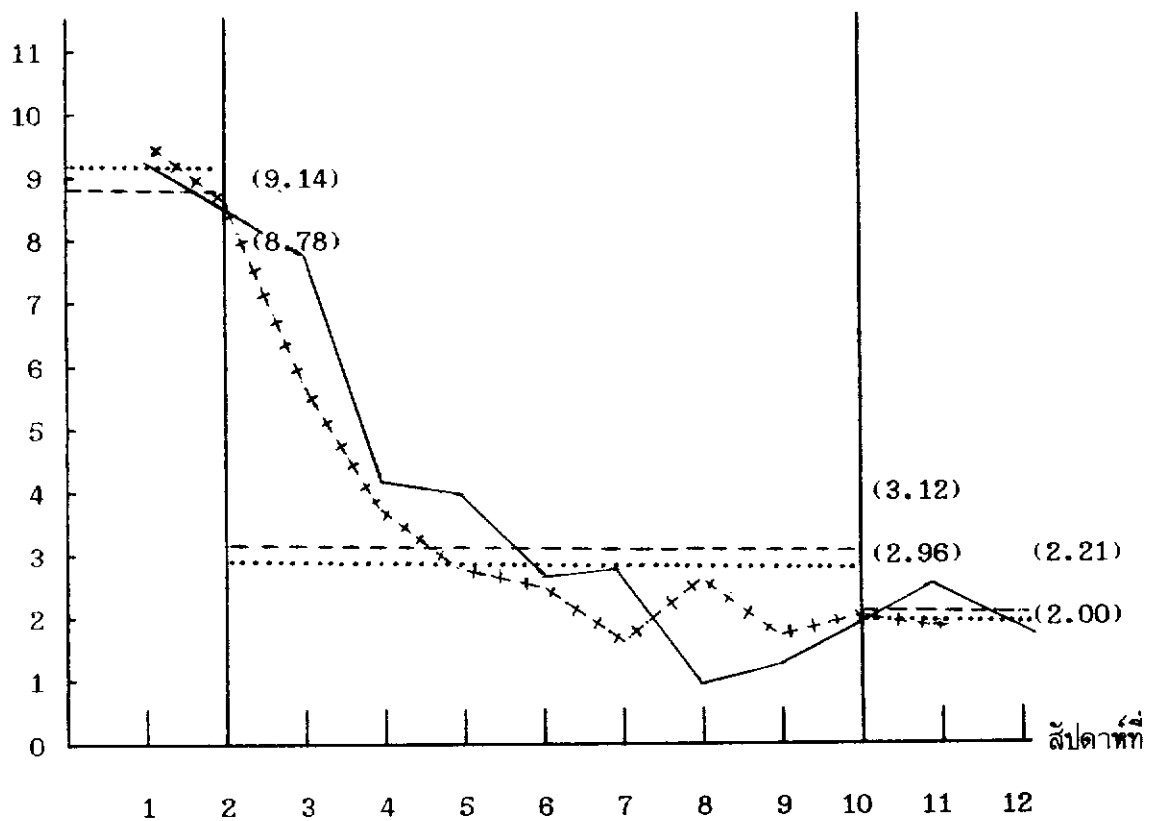
ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่

ภาพประกอบ 2 แสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ คนที่ 1
 ในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง

- ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- +++++++ ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ

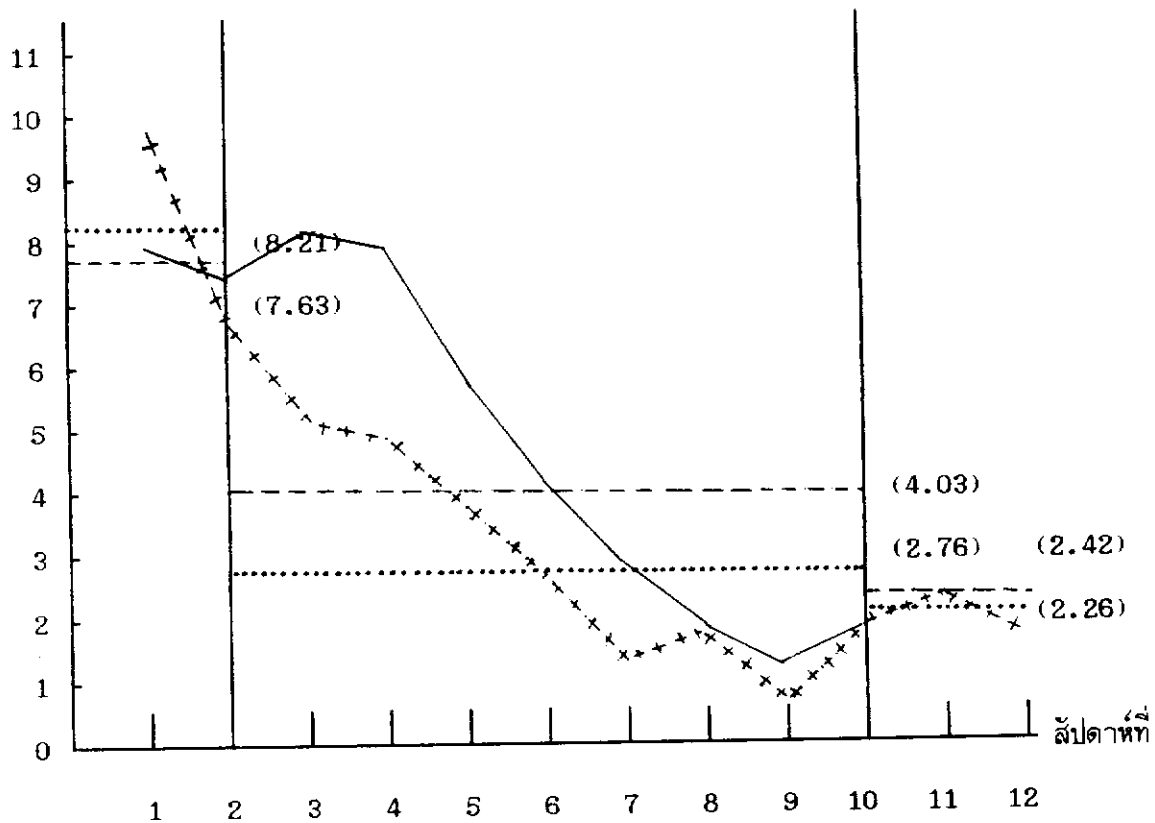
ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่

ภาพประกอบ 3 แสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ คนที่ 2
 ในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง

- ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- ++++++ ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ

ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่

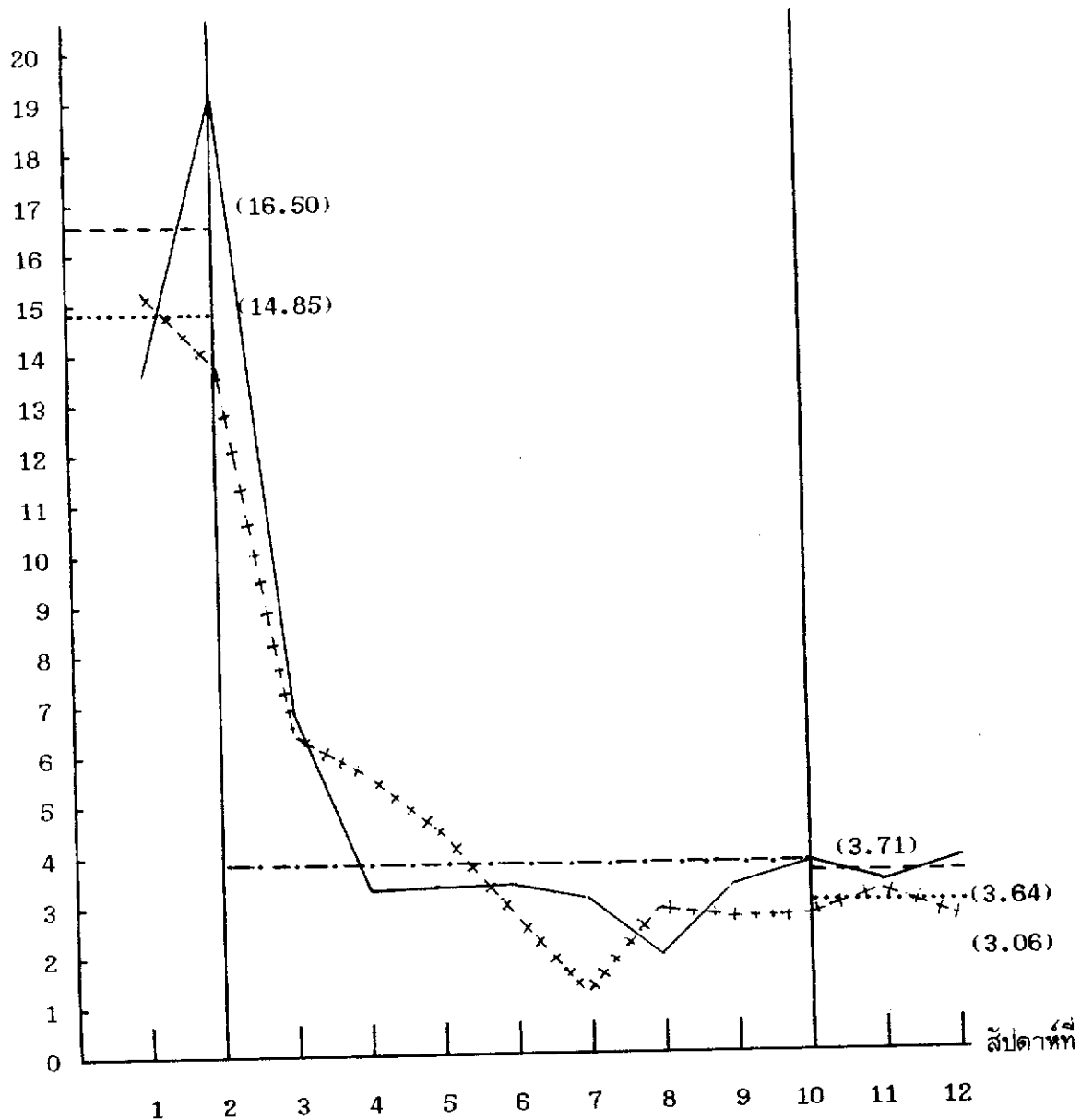

ภาพประกอบ 4 แสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ คนที่ 3

ในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง

- ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- +++++ ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ

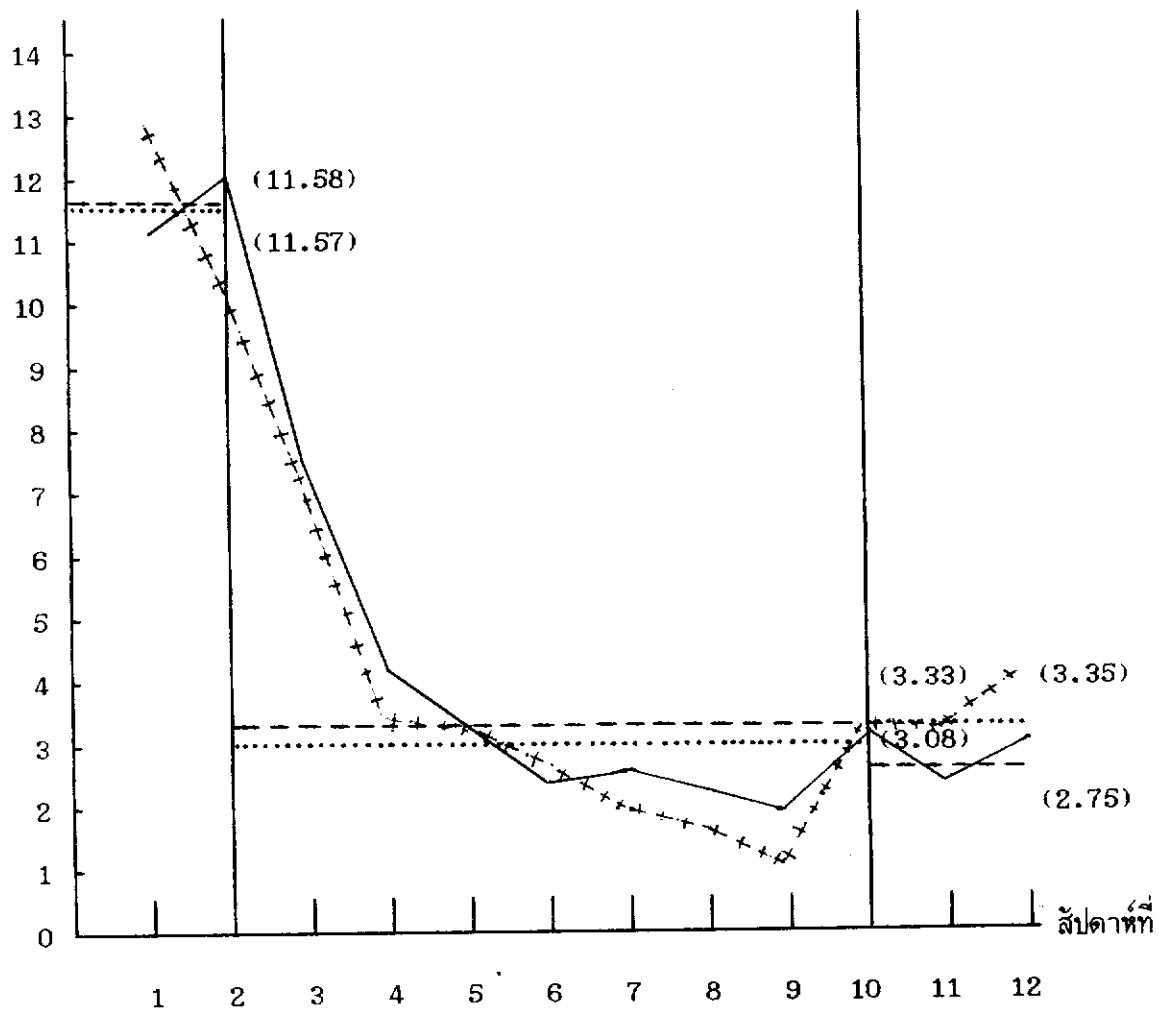
ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่

ภาพประกอบ 5 แสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ คนที่ 4
 ในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง

- ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- +++++ ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ

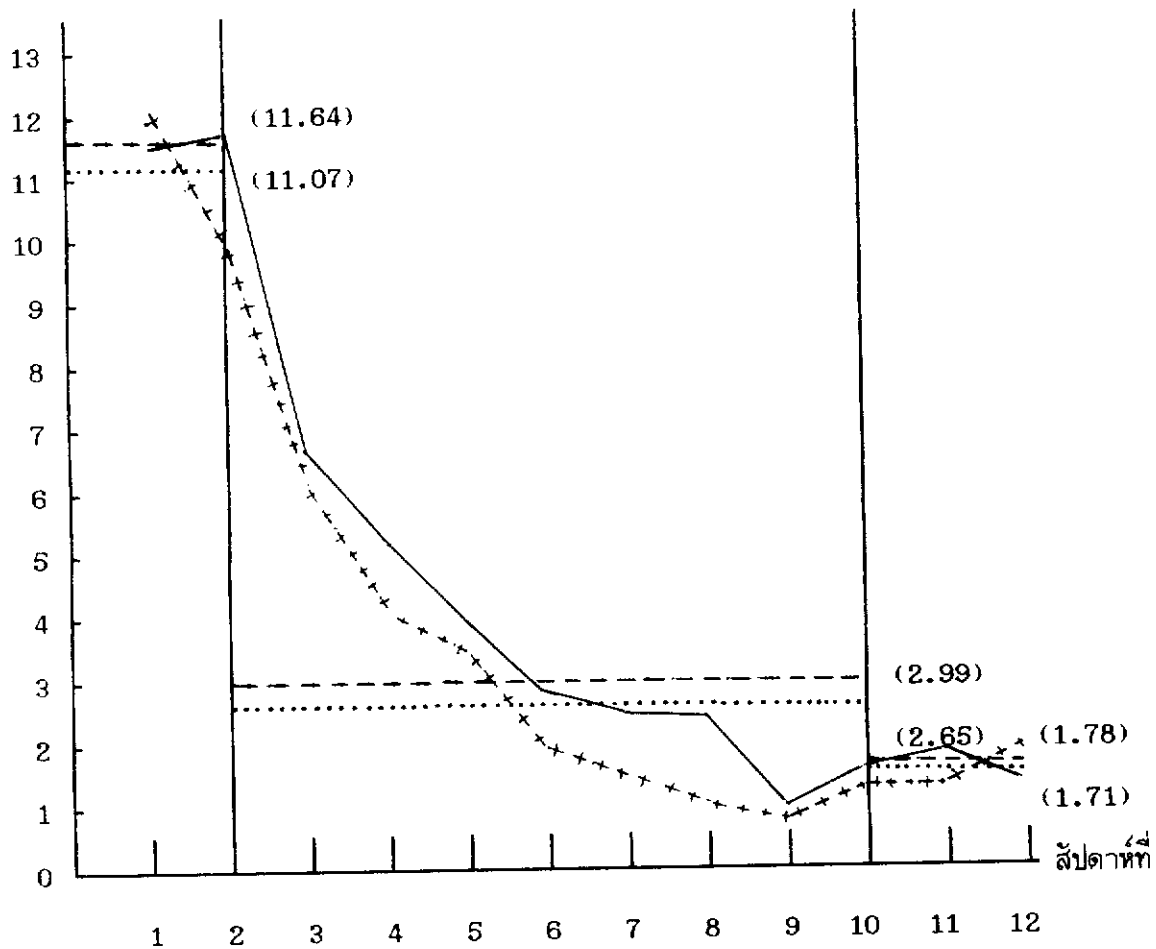
ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่

ภาพประกอบ 6 แสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ คนที่ 5
 ในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง

- ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- +++++ ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ

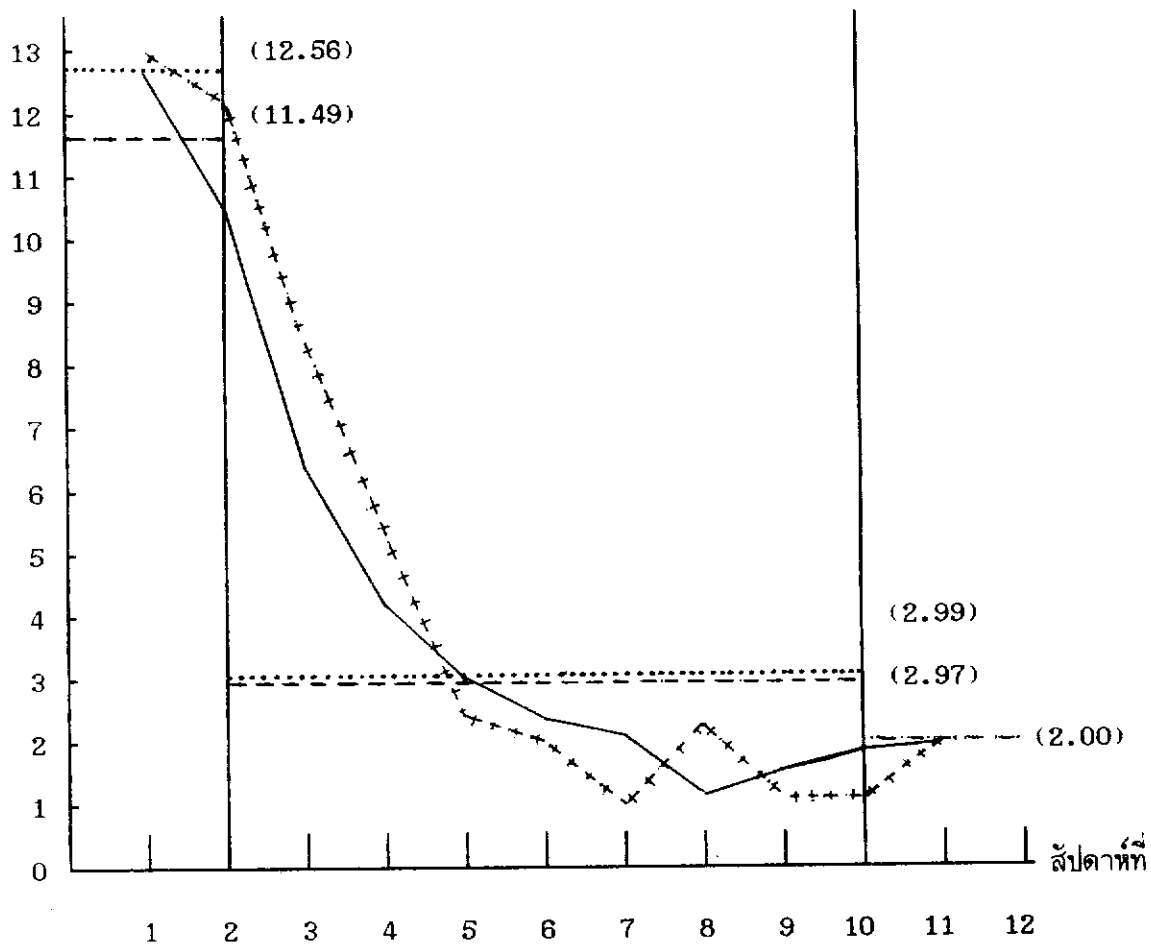
ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่

ภาพประกอบ 7 แสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ คนที่ 6
 ในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง

- ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- +++++ ความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ถูกคุมความประพฤติ

ความถี่ของพฤติกรรมกำกับการสูบบุหรี่

ภาพประกอบ 8 แสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกำกับการสูบบุหรี่ของผู้ควบคุมความประพฤติ คนที่ 7
 ในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง

- ความถี่ของพฤติกรรมกำกับการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ควบคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมกำกับการสูบบุหรี่ที่บ้านของผู้ควบคุมความประพฤติ
- +++++ ความถี่ของพฤติกรรมกำกับการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ควบคุมความประพฤติ
- ค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมกำกับการสูบบุหรี่ที่ทำงานของผู้ควบคุมความประพฤติ

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายอิศรินทร์ ชื่อสกุล ไชยวุฒิวงษ์

บิดาชื่อ นายสนิท ไชยวุฒิวงษ์ มารดาชื่อ นางอาภรณ์ ไชยวุฒิวงษ์

เกิดวัน ที่ 22 เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2508

สถานที่เกิด อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 143 หมู่ 4 ตำบลสนามชัย อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี

โทรศัพท์ 01-9449943 ; 035-523288

ประวัติการทำงาน

พ.ศ.2530 อาจารย์แนะแนว โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี
 เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร
 พ.ศ.2531 อาจารย์ 1 ระดับ 3 โรงเรียนสารพัดช่างลำปาง
 อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง
 พ.ศ.2532 พนักงานคุมประพฤติ 3 สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลอาญา
 พ.ศ.2533 พนักงานคุมประพฤติ 3 สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุพรรณบุรี
 ปัจจุบัน พนักงานคุมประพฤติ 4 (ช่วยราชการประจำ)
 ฝ่ายวิจัย กองวิชาการและแผนงาน กรมคุมประพฤติ
 สถานที่ทำงาน กรมคุมประพฤติ ถนนพหลโยธิน เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร
 โทรศัพท์ 02-4120085

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2524 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
 โรงเรียนการณัฐศึกษาลัย อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี
 พ.ศ.2526 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์
 โรงเรียนการณัฐศึกษาลัย อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี
 พ.ศ.2530 การศึกษามหาบัณฑิต เกียรตินิยม อันดับ 2 (วิชาเอกการแนะแนว)
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร
 พ.ศ.2537 การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว)
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ที่มีต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้กลุ่มความประพฤติ สำนักงานคุมประพฤติ จังหวัดสุพรรณบุรี กลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้กลุ่มความประพฤติที่มีอายุตั้งแต่ 20 - 25 ปี สำเร็จการศึกษาระดับ ประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นระยะเวลา 5 - 7 ปี และมีปริมาณการสูบบุหรี่ 20 - 30 มวนต่อวัน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างเฉพาะเจาะจง จำนวน 7 คน ผู้กลุ่มความ ประพฤติแต่ละคน ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม แบบแผนการทดลองของการวิจัยนี้ เป็นแบบ One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่ และแบบรายงานพฤติกรรมการสูบบุหรี่ สถิติที่ใช้ในการ วิเคราะห์ข้อมูล คือการทดสอบของวิลคอกัน

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

ผู้กลุ่มความประพฤติมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของผู้ควบคุมความประพฤติ
สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุพรรณบุรี

บทคัดย่อ
ของ
อิศรินทร์ ไญญาลิวงษ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
กันยายน 2537

י"ד כ"ה

BY

•
•
•
•
•
•

September 1994

The purpose of this experimental research was to study the effect of behavioral counseling on cigarette smoking behavior of probationers of Suphanburi Probation Office in Changwat Suphumburi. The subjects were seven probationers of Suphanburi Probation Office. They were purposely selected from probationers aged 20 - 25 years, Prathom Suksa VI level, 5 - 7 years of smoking, and smoked 20 - 30 cigarettes per day. Each subject was exposed to the behavioral counseling program. One group pretest-posttest design was a research design. The research instruments were cigarette smoking behavior questionnaire and cigarette smoking behavior report. The data were analyzed by the Wilcoxon's Matched-Pairs Signed-Ranks Test.

The research result indicated that the cigarette smoking behaviors of the probationers exposed to the behavioral counseling program significantly decreased at .01 level.